

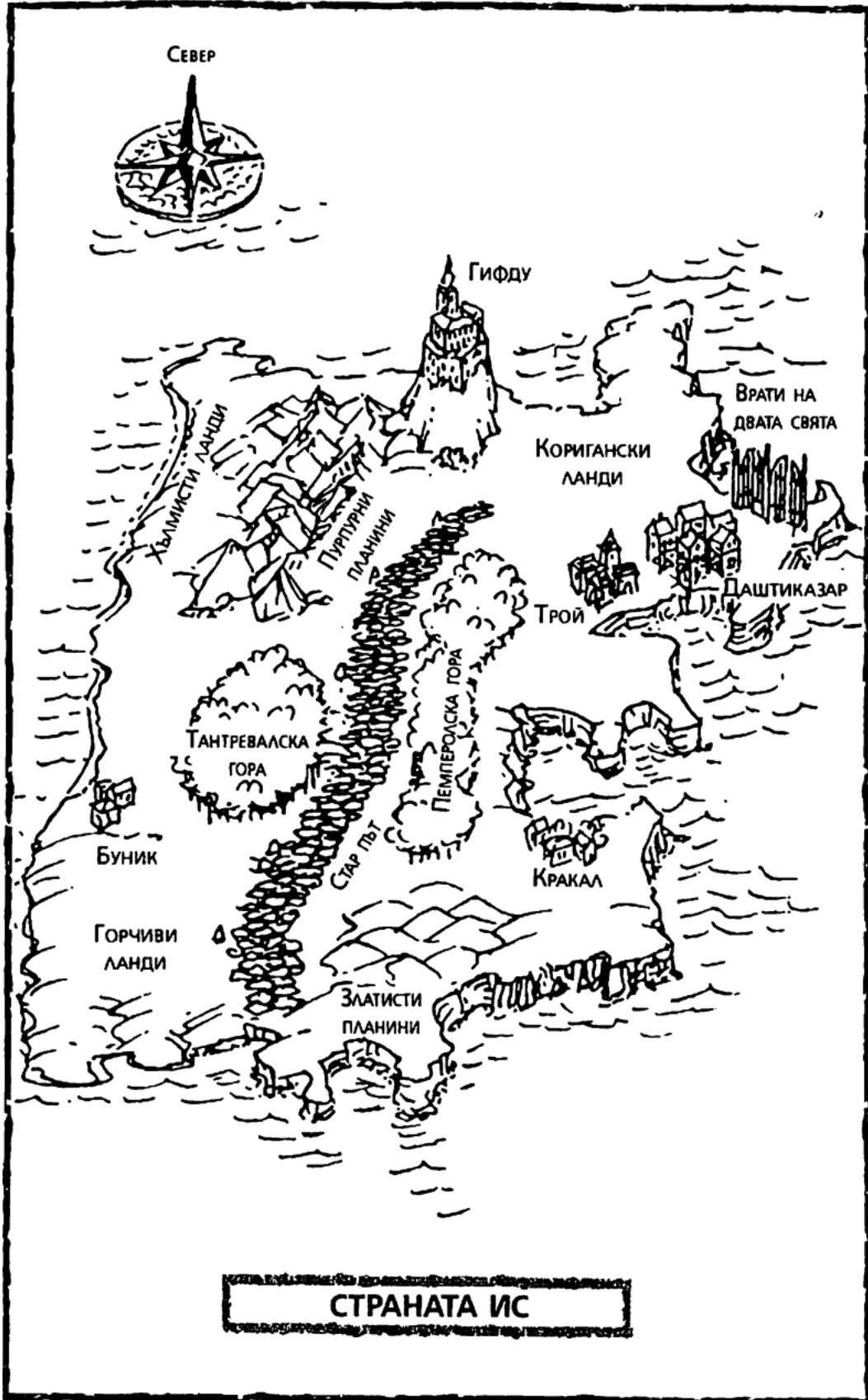
ЕРИК Л'ОМ МАГЪОСНИКЪТ КАДЕХАР

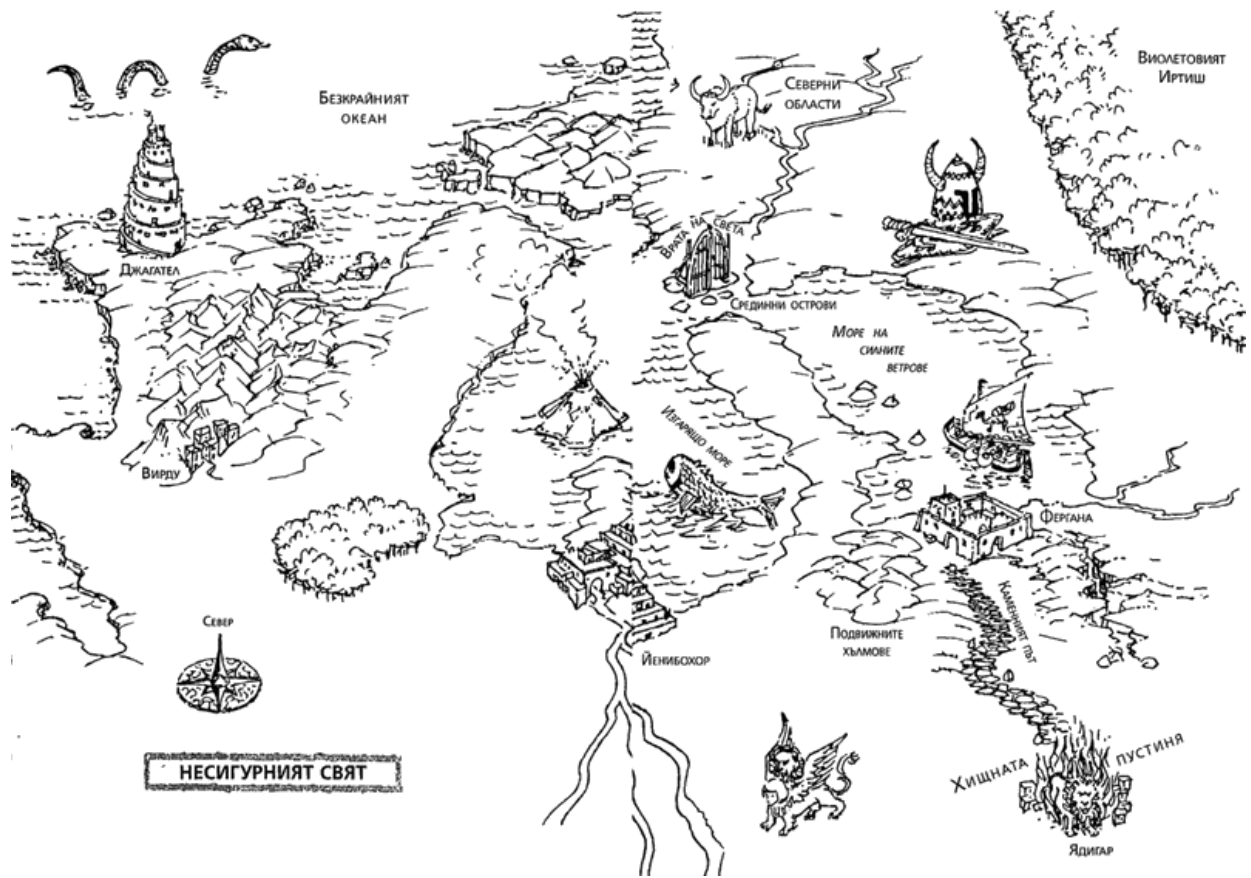
Част 1 от „Книгата на звездите“

Превод от френски: Анета Тошева, 2005

chitanka.info

*На Жан-Филип, моя учител по магически науки.
На моите приятели, останали в страната Ис...*

1.

СХВАТКИ

Звънецът, оповестяващ края на часовете, още не беше заглъхнал. Гиймо Трой се провря между съучениците си, които се тълпяха в коридорите на колежа. Още бе началото на април, но времето беше хубаво и всички имаха едно-единствено желание — да се втурнат на плажа, да се забавляват, да се къпят, ако водата се е постопила, и изобщо да разпуснат след твърде дългия учебен ден.

Гиймо също бързаше, но по други причини... За него беше жизненоважно да се добере до двора измежду първите, което щеше да заблуди Агата Балангрю и бандата ѝ и щеше да ги накара да се запилеят из уличките на Даштиказар.

— Хайде де, побързайте, направете път — мърмореше през зъби момчето, докато си проправяше път през шумната ученическа тълпа.

Зад гърба му се разнесе рев:

— Виждам го! Близо е до вратата!

Излишно бе да се обръща: беше разпознал гласа на Тома Кандаризар, второто по важност лице от бандата на Агата. Това удвои настойчивостта му. Вече приближаваше изхода, когато в усилието си да изпревари всички останали блъсна един едър десетокласник.

— Ей, дребен! Искаш да се бием или какво?

— Тъъ... Не, не, не, разбира се — заекна Гиймо. — Само излизам...

Той хвърли обезумял поглед над рамото на здравеняка, който го държеше здраво. Видя, че Агата, следвана от приятелчетата си, идваше към него с победоносно изражение.

Тя беше високо и слабо момиче с тъмни, късо подстригани коси и черни очи, които проблясваха заплашително над доста широката ѝ уста.

— Пусни го, Марко! — заповяда тя. — Ние ще се заемем.

Така нареченият Марко се поколеба, пусна хлапето, вдигна рамене и се отдалечи. Макар да бяха седмокласници като Гиймо,

хулиганите на Агата всяваха страх в цялото училище, дори и сред най-големите ученици.

Агата застана предизвикателно пред беглеца. С пламнало лице, Гиймо на свой ред я изгледа дръзко изпод гъстите си кестеняви коси.

— Охо, мъникът май ни е ядосан! — подигравателно възкликна тя, а хората ѝ, застанали на пост край вратата, се изхилиха.

— Остави ме! Никога няма да ти дам медальона! — извика Гиймо и сви юмруци.

— Ще видим — студено отвърна Агата и направи красноречив знак на едно от момчетата, рижо и набито.

То се хвърли върху Гиймо и след кратка схватка успя да заклеци ръцете му.

— Пусни ме, Тома, иначе ще съжаляваш — задъхано каза Гиймо в ухото на противника си, който само се изсмя.

С походка на безмилостна кралица, Агата се приближи, бръкна под яката на жертвата и напипа малко златно слънце, повесено на тънка златна верижка. Свали го и го нахлузи на собствената си шия.

— Нямах право — простена жално Гиймо, все така притиснат от червенокоското. — Това е от баща ми.

— Баща ти ли? Мислех, че даже и не знаеш кой е, и дори — добави тя, като приближи лицето си до неговото, — че заради теб е станал отстъпник!

В този момент Гиймо щеше да избухне в сълзи, но гордостта му го възпря и той наведе глава. Точно тогава се появи директорът. Кабинетът му беше наблизко и бе чул високите подвиквания, необичайни за този час на деня.

— Е, деца, какво става тук? — попита навъсено позатлъстелият с годините мъж.

— Ами... нищо, господин директор — отвърна Агата, но вече с широка усмивка. — Гиймо Трой тъкмо ни разказваше някаква случка... много интересна случка! Нали?

Останалите шумно потвърдиха. Директорът се обърна към Гиймо.

— Значи случка, а, момче? — замислено повтори той. — Е, сега не му е нито времето, нито мястото — добави рязко. — Хайде, разотивайте се! Да не съм ви видял преди утре сутрин! Гиймо, ти остани.

Членовете от бандата на Агата се изнизаха от коридора, като хвърляха заплашителни погледи към Гиймо.

— Е, малкия, някакви проблеми? Имаш ли нещо да ми кажеш?

— Не, абсолютно нищо, господин директор. Честна дума! Мога ли сега и аз да си тръгна?

Мъжът се вгледа в момчето, което леко потреперваше с насълзени очи, а после и той вдигна рамене.

— Добре, бягай!

Гиймо се втурна навън, шмугна се в улицата и спря да тича едва когато стигна първите хълмове, които се извисяваха край града. Хвърли чантата си в основата на един разцепен от мълния менхир^[1], седна на земята и като се загледа в блещукащия по-долу океан, даде воля на мъката си.

Гиймо бе навършил дванадесет години в деня на есенното равноденствие. Беше здраво и силно момче, макар да изглеждаше слабоват. Не беше твърде висок за годините си и това малко го притесняваше, защото не можеше да се защитава така, както му се искаше, от онези, които изпитваха удоволствие да издевателстват над него. Неприятностите му с Агата бяха започнали от началото на учебната година. И то не защото бе добър ученик (любимата мишена на двойкаджиите) — напротив, оценките му бяха все около средните — а защото по най-непредпазлив начин се бе притекъл на помощ на един дребосък от пети клас, когото бандата на Агата тероризираше. Оттогава се бе превърнал в любимата им мишена за зловни шеги. Винаги се забъркваше в неприятности — това наистина беше по-силно от него! Дали някой ден щеше да се научи да потиска този глупав рефлекс, който въпреки вродената му срамежливост го караше да се бърка в работи, които никак не го засягаха?

Гиймо отметна кичура от челото си. Винаги чорлавата му коса отчасти закриваше леко щръкналите му уши, както и нежното му, мечтателно лице, озарено от искрящи зелени очи и устни, които често се разтваряха в усмивка. Е, в обикновените дни, защото точно в този момент на Гиймо никак не му беше до усмивки.

Грабна едно камъче и яростно го хвърли към пътя.

Негова ли беше вината, задето баща му бе решил малко преди раждането му да напусне страната Ис, за да заживее във Франция, и така да се превърне в отстъпник и да го обрече на участта никога да не

се срещнат? А Агата току-що му бе отнела скъпоценния медальон — единствения спомен, който бе оставил на майка му за него!

„Дано кориганите да я отвлекат и да я накарат да танцува до края на дните ѝ!“ — каза си Гиймо.

Той пое дълбоко въздуха, примесен с йодни пари, които бризът носеше откъм морето. Тъй като умееше да се владее, и най-вече заради Агата, която щеше да бъде много доволна да го види нещастен, момчето направи усилие да забрави неприятностите.

Погледът му се зарея по покритите с бледосиви каменни плочи покриви на къщите на Даштиказар, които се допираха една до друга, всяка на по три-четири етажа, надвесени над тесни криви улички. Градът, с постройки от светъл гранит, през изминалата година бе отпразнувал първото хилядолетие от основаването си. Даштиказар Гордия... Колко обичаше този пълен с изненади град, прострял се в полите на планината и отворил обятия към морската шир! Той беше столицата, туптящото сърце на гордата земя Ис!

* * *

Гиймо бе научил от уроците по история и география, че осем века по-рано страната Ис е била малък къс от френския бряг, който се отцепил по време на страховита буря. Ис се понесла в открито море, а после насрещните ветрове я върнали обратно към сушата, където отново заела мястото си. Но това било твърде необичайно място, защото тази страна, превърната в остров, не била отразена на нито една карта и жителите на Франция дори не подозирали за съществуването ѝ. Ис се беше закрепила някъде между Сигурния свят, където се намирала преди това, и Несигурния свят — фантастичен и странен. През една врата се отиваше в първия, а през друга — във втория свят. Двете врати бяха еднопосочни, освен когато Съветът на превото^[2] не решеше, че в Ис има недостиг на продукти от жизнено значение, като течен шоколад или ролки с най-новите филми! Тази предпазна мярка беше единственият начин Ис да бъде защитена и от единия, и от другия свят.

За Несигурния свят бяха известни съвсем малко неща, като например това, че е обширен и крие много опасности. Виж, Сигурният

беше нещо различно! В Ис се хващаха подобрани програми на френското радио и телевизия, а и учебните програми с малки изключения бяха досущ като тези във Франция. Нещо повече, неколцина посветени измежду висшите френски държавници знаеха за съществуването на страната Ис: в някои секретни документи тя фигурираше под наименованието „Деветдесет и седми департамент“. Благодарение именно на тези скрити за широката общественост личности, онези от жителите на Ис, които искаха да живеят на друго място и по друг начин, получаваха документи и необходимата помощ, за да се установят завинаги във Франция, в Европа или другаде. Тези хора се наричаха Отстъпници. Те се отричаха завинаги от Ис. Други пък — малцина на брой — решаваха да пробват късмета си в Несигурния свят. Повечето от тях бяха осъдени на скиталчество — най-тежкото наказание, което се налагаше в Ис — но освен тях имаше и хора, жадни за богатства, привлечани от неизвестното или наистина отчаяни люде. Всички те ставаха Скиталци.

Колкото до оставащите в Ис, те живеяха на голям планински остров, който беше горещ през лятото и студен през зимата, покрит с непроходими гори и необятни ланди^[3] и осеян с градчета, села и колиби, с две думи — досущ като обикновен департамент от Сигурния свят! Но и тук имаше известни различия.

Шум от копита изтръгна Гиймо от размишленията му. На пътя, на няколко метра от него, се бе появил мъж с великолепна тюркоазена ризница, въоръжен с меч, висящ от лявата му страна, и с копие — два пъти по-дълго от коня му. Той пък беше сив, покрит с плетена ризница от стоманени халки, които звънтяха при най-малко движение.

Гиймо скочи на крака.

— Добре ли си, момчето ми? — меко подвикна конникът.

— Да, господин рицарю, всичко е наред, благодаря!

— Не се мотай много из хълмовете тази вечер — продължи мъжът, като погали шията на коня, който пристъпваше нетърпеливо. — Тези дни кориганите празнуват, а знаеш какви шеги обичат да си устройват с хората!

И като се разсмя, конникът кимна на Гиймо и се впусна в галоп към града. Момчето бе дълбоко развълнувано: най-съкровената му мечта, най-безумното му желание бе един ден да принадлежи към Братството на Рицарите на вятъра. Тези рицари, подчинени на

командора и на превото на Даштиказар, се грижеха за сигурността на Ис и водени единствено от съвестта си, се притичваха на помощ на всеки изпаднал в нужда човек.

Гиймо се подчини на препоръката на рицаря и пое към къщата, където живееше с майка си, в самото начало на селото Трой, на няколко левги от столицата. Макар и да не бяха най-опасните създания в страната Ис, кориганите бяха непредвидими, а закачките им понякога ставаха жестоки.

[1] Праисторически паметник от неолита във вид на отвесно побит каменен стълб. — Б.пр. ↑

[2] Управител на феодално владение във Франция. — Б.пр. ↑

[3] Степи. — Б.пр. ↑

2. ИЗНЕНАДА!

— Мамо! Аз съм! Прибрах се!

Гиймо се втурна в кухнята и отвори хладилника. Извади оттам маслото и го остави на масата до бурканчето с течен шоколад. Отрязва дебел резен от питата, която беше върху бюфета, намаза огромната филия с масло и шоколад и лакомо я ухапа.

Вълненията изостряха глада! И то не по-малко от дванадесетте километра, които бе принуден да извървява пеша, когато изпуснеше училищната кола.

— Твоя глас ли чух, миличко? Къде си?

— Тук съм, в кушнията! — изломоти Гиймо с пълна уста.

Майка му влезе енергично в стаята, с усмивка на лице. Беше стройна, облечена с тясна черна рокля (откакто Гиймо се помнеше, тя винаги ходеше в черно), имаше дълги, леко къдриви златисти коси, които падаха до кръста, и огромни очи с цвета на небето. Алисия беше истинска Трой! Със слабаватото си телосложение Гиймо повече приличаше на баща си, поне до такова заключение бе стигнал самият той, защото никой до този момент — въпреки честите му молби — не се бе осмелил да спомене баща му, освен с бегли намеци.

— Добре ли мина денят ти? — попита Алисия Трой, като целуна сина си по челото.

— Не по-лошо от обикновено. — Момчето отклони темата с безизразен глас и заби поглед в програмата на телевизията, оставена на стола. — О, страхотно! Тази вечер има филм!

Лицето на Гиймо вече бе озарено от широка усмивка. Развеселена, госпожа Трой го изгледа, скръстила ръце.

— Тази вечер без телевизия, Гиймо.

Момчето скочи от стола като пружина. Игралните филми бяха твърде рядко събитие в програмата, изготвяна от Комисията по културните въпроси към превото на Ис, която даваше предимство на репортажите и документалните филми. Така че Гиймо се приготви да

започне един от онези безкрайни спорове за телевизията, които понякога водеха с майка му. Ала с един жест тя пресече намерението му.

— Забрави ли? Тази вечер вуйчо ти Уриен празнува рождения си ден. Знам, знам, не го обичаш много... но цялата фамилия ще се събере у тях. Цялата фамилия и... неколцина приятели.

Последните думи произнесе с тайнствено изражение. Гиймо понечи да отвори уста, за да протестира, но замръзна.

— Искаш да кажеш, че ще дойдат...

— ... братовчед ти Ромарик заедно с твоя приятел Гонтран и близначките Амбър и Корали! Впрочем Ромарик и момичетата би трябвало да минат да те вземат оттук. Изчакай ги. А аз ще отида малко по-рано, за да помогна на брат си да посрещне гостите.

Госпожа Трой нежно се загледа в сина си, който скачаше от радост из кухнята. После излезе, за да довърши приготвянията си.

Гиймо се втурна нагоре по стълбата, като взимаше по две-три стъпала наведнъж, и влетя в стаята си. Един поглед му бе достатъчен, за да му напомни, че не бе разтребвал поне от седмица. Въздъхна и се захвана да въведе малко ред. Те винаги се събираха в стаята му, за да си побъбрят по приятелски, и нямаше да отидат у вуйчо му, преди да са се наприказвали.

Момчето затвори портативния си компютър, оставен върху една табуретка, и го пхна в чекмеджето на бюрото, подреди пръснатите по килима книги върху лавиците на библиотеката, изтърси покривката на леглото и я метна върху измачканата завивка.

Някой почука на входната врата.

— Гиймо! Ние сме!

— Качвайте се! — изрева Гиймо, докато наблъскваше под гардероба разхвърляните по пода дрехи.

Вратата се хлопна, чуха се смехове и трополене: две момичета и едно момче нахлуха стремително в стаята.

— Така се радвам да ви видя! — възкликна Гиймо.

— Тази година рожденият ден на вуйчо Уриен сигурно е особено важен, защото ни освободиха от училище за цели два дни! — заяви Ромарик Трой — русокосо момче с непокорни сини очи, който изглеждаше толкова як, колкото братовчед му — крехък.

— Да не вземеш сега да се оплакваш! Откога не сме се виждали?
— попита Корали Кракал — очарователна стройна брюнетка с морскосини очи, като се усмихваше с една от онези усмивки, чиято тайна знаеше единствено тя и която караше момчетата да се разтапят като пролетен сняг.

— От коледната ваканция — отговори Амбър и изгледа Гиймо толкова настойчиво, че той поруменя до корена на косите си.

Макар сестрите да си приличаха като две капки вода, Амбър се отличаваше с момчешката си прическа и походка. Буйният ѝ нрав будеше недоверие у повечето момчета, но тя хич и не обръщаше внимание на това, а дори се забавляваше! Особено много обичаше да се закача с Гиймо. С него шегите винаги успяваха и макар да полагаше усилия да не се поддава на провокациите ѝ, Гиймо всеки път пламваше като божур. Ала въпреки всичко това, Амбър беше верен приятел, очите ѝ никога не губеха топлотата си и на нея наистина можеше да се разчита.

— Ами Гонтран? — попита Гиймо, за да се отърве от насмешливия поглед на Амбър. — Той няма ли да дойде?

— Разбира се, че ще дойде! — успокои го Ромарик. — Сигурно е отишъл направо в замъка, за да помогне на родителите си да пренесат инструментите. Да беше видял какъв цирк беше, когато тръгнахме! Всички решиха, че се преселват!

Ромарик и Гонтран бяха съседни и живееха на другия край на страната Ис, в градчето Буник, което беше на два дни път с карета от Трой. Амбър и Корали бяха малко по-наблизо, на източния бряг на острова, в село Кракал, където баща им Утигерн беше едновременно кмет и камдар. Камдарът всъщност бе старейшината на семейния клан. Така че Утигерн беше камдар на клана Кракал, както Уриен — вуйчото на Гиймо и Ромарик — беше такъв за клана Трой. По тази причина Кракалите бяха поканени на рождения ден.

Колкото до родителите на Гонтран, те бяха най-добрите музиканти в Ис! Как да не ги поканиш?

— Съжалявам, че съм изпуснал това! — възкликна Гиймо. — Гонтран, преобразен в муле... Представям си как тихо ръмжи от яд и си пригласява косата!

— Тази кокошчица ще го накара малко да се стегне! — подхвърли Амбър и изгледа злобничко сестра си, която се оглеждаше

кокетно в стъклото на прозореца.

Всички избухнаха в смях.

— Татко каза, че на тържеството ще присъстват всички от отбраното общество на Ис — весело подхвърли Корали и се присъедини към останалите, които бяха налягали върху дебелия килим от кози кожи.

— И не само приближените на клана Трой — добави Амбър. — Уриен е изпратил покани и на вражески фамилии. Уж за да успокои напрежението.

— Вражески фамилии... като Балангрю или Кандаризар? — попита Гиймо с помръкнало лице.

— Само не ми казвай, че тази гадна Агата и онази отрепка Тома още те тормозят? — ядоса се Ромарик. — Да му се не види, да можех поне веднъж да съм на твоето място! Щях да им избия от главите желанието да тормозят слабаците!

Ромарик прехапа устни и веднага съжали за думите си. Гиймо тъжно се усмихна.

— Така или иначе — поде Ромарик с твърдото намерение да замаже необмислените си слова — тази вечер няма да си сам! Нека само се опитат да докоснат с пръст някой от нашия клан!

Още не беше свършил и Амбър нададе войнствен вик, скочи на крака и се замята в импровизиран индиански танц. Ромарик се присъедини към нея, като изрева:

— Елате ми тук, Агата Скелета и Тома Невестулката, елате да премерите сили с Ромарик Стоманения мускул, Хитрия Гонтран, Корали Феята, Безмилостната Амбър и Рицаря Гиймо!

Корали заръкопляска на представлението и обяви с блеснали очи:

— Нямам търпение да отида на бала! И аз обожавам да танцувам!

— Това, което обожаваш, е да гледаш как разни кретени се блъскат, за да те канят на танц — уточни Амбър с добре премерена доза презрение. — Аз пък се надявам да има кавалери... но истински!

— А аз — включи се и Ромарик — ще се задоволя с трапезата. Леле, какви ястия се сервират в тази къща! Ами ти, Гиймо?

— А на мен — въздъхна Гиймо, който не откъсваше мислите си от медальона и не изпитваше особена радост от гостуването у вуйчо си — ми се иска да си останем тук, насаме, далече от Агата и бандата ѝ.

— Я се стегни, дявол да те вземе! Тук сме във владенията на Трой и не ти, а тя трябва да се чувства зле! — подвикна му Амбър и приятелски го разтърси, като го хвана за рамото. — Стига си мислил за тази Агата, няма ли други момичета?

И тя отново му хвърли онзи поглед, с който за пореден път го накара да почервене и да предизвика лудешки смях у присъстващите.

— Време е — обяви Ромарик, като погледна часовника си. — Ако закъснея, аз ще бъда в центъра на празника, а не вуйчо Уриен...

— Ах, горкичкият! — превзето подхвърли Корали.

— Татко ще му се кара! — подигра се Амбър и дружелюбно го заудря с юмручета.

— Стига де, не е смешно... — Ромарик хвърли най-близката възглавница към нападателите си.

Голяма грешка, ако си сам срещу трима и ако в стаята има още много възглавници!

Почти омаломощен, не след дълго той помоли за милост.

3.

НАПЪЛНО ЗАСЛУЖЕНА ПЛЕСНИЦА

Жилището на Уриен Трой се издигаше на най-високия хълм в града. Представляваше двуетажна постройка с две четвъртити кули от страни, обградена от дебела стена и изградена от дялан камък, както всички други сгради в околността, като напомняше повече строг средновековен замък, отколкото дворец за тържествени приеми. Не беше толкова отдавна времето, когато крамолите между основните кланове в страната Ис бяха нещо обичайно.

— Да побързаме! — изшептя Ромарик начело на групичката, която се катереше към укрепения дом на фамилията Трой.

— Спокойно, Ромарик — задъхано отвърна Гиймо. — Погледни, и други идват сега.

Четиримата бяха влезли в павирания двор, където каретите оставяха празнично облечените гости. Моторните превозни средства не се използваша в Ис. Впрочем тук не се разрешаваше нищо, което замърсяваше околната среда.

Електрическият ток се произвеждаше от големите вятърни мелници в Хълмистите ланди, а за битови нужди — от неголеми слънчеви колектори. Отоплението беше с дърва или с гориво, което се извличаше от земните недра с помощта на изобретателна система за каптиране.

— Къде се загубихте? — избоботи белокосият мъж, който посрещаше гостите на входа. — Господарят Трой вече пита за вас!

— Добър вечер, Валантен! — усмихна му се Амбър. — Много съжалявам, но бяхме задържани за един танц... от кориганите!

— Зверове! — портиерът се престори на разгневен.

— Добър вечер, Валантен! — каза Корали и го целуна.

— Добър вечер, Валантен! — поздравиха го на свой ред Ромарик и Гиймо, като му отправиха няколко лъжливи боксърски удара.

— Всички са се събрали в голямата зала — обяви Валантен. — Наближава часът на досадното слово.

Хлапетата се изсмяха на дръзките думи. Валантен беше много повече от портиер, беше също интендант, домоуправител, доверено лице на Уриен Трой, когото бе придружавал във всичките му приключения.

Подбутвани от него, те влязоха в сградата.

Поеха по широк коридор и се озоваха в голяма зала, затоплена от буйния огън в камината и изпълнена с глъч.

— О, не — простена Гиймо. — Тя вече е тук.

— Къде? — попита Корали, докато се оглеждаше с любопитство.

— До татко, при бюфета — кимна натам Амбър със стиснати устни. — Тя да не е дошла на карнавал?

Силно гримирана, Агата Балангрю на свой ред ги забеляза и им кимна предизвикателно.

— Остави я, Гиймо — въздъхна Ромарик. — Я по-добре да вървим да измъкнем Гонтран от ноктите на вуйчо.

Групичката се насочи към един исполин с рошава сива брада, който говореше на висок глас и при най-малък повод избухваше в гръмовен смях. Около него се бяха събрали много хора, между които и едно момче, което видимо се отегчаваше.

Това беше Гонтран Грюм, който се познаваше отдалече по високия си ръст и грижливо сресаната му черна коса.

— Охо! — провикна се Уриен Трой. — Ето го най-последното поколение Трой!

— Заедно с верните им приятелки, вуйчо — отговори Ромарик, който бе здраво сграбчен от гиганта, но ни най-малко не се впечатляваше от внушителния му вид. — Ето ги Амбър и Корали Кракал.

— Какви сте ми хубавици! — възкликна Уриен, като едва не премаза близначките в прегръдките си. — Не мога да повярвам, че тази лисица Утигерн е способен да създаде такива красоти! — После се обърна към Гонтран, чието лице беше просветнало след появата на групичката. — Радвам се, че се запознах с теб, млади ми Грюм. И се надявам, че си толкова талантлив, колкото и родителите ти — заяви той и го стисна за рамото.

Като избухна в неудържим смях, Уриен ги изпроводи приятелски, удостои Гиймо с обикновено пошляпване по бузата и

поднови прекъснатия разговор. Двамата братовчеди бързо се измушиха към камината, последвани от останалите трима.

— Някой може ли да ми каже дали все още имам дясно рамо? — Гонтран се престори, че подсмърча.

— Какъв мъж! — запревзнася се Корали.

— Да бе, пълно мое копие... — иронично добави Гиймо, който никога не знаеше дали да се радва, или да съжалява за студенината, с която открай време вуйчо му се отнасяше с него.

— Във всеки случай доста се забавихте! — оплака се Гонтран. — Мога да изтърпя да нося арфата на майка ми, но да понеса и шамарите на вуйчо ви, това си е направо нечовешко!

— Оплаквай се ти! — отвърна му Ромарик. — Знаеш ли колко хора са готови да си платят, за да бъдат представени на Уриен Трой.

— Даже и да се оставят да им смачка рамото! — добави Гиймо.

Малко грубовато, Ромарик притисна братовчед си в прегръдките си, щастлив, че го вижда с чувство за хумор и в малко по-добро настроение.

— Ах, колко трогателна семейна сценка! — се чу внезапно зад тях.

Те рязко се обърнаха. Срещу тях стоеше Агата с неизменния си придружител, по-червенокос и як от всякога, Тома Кандаризар.

— Колко жалко — продължи тя, — че такъв мъж като Уриен е принуден да си избира наследник между един дебилен недорасляк и един тъп простак.

Ромарик се хвърли към нея с рев, но Тома пресече устрема му. И тъй като силите им бяха равностойни, боят не се състоя.

— Хайде, хайде, Ромарик — продължи Агата, като тръсна глава с жлъчна усмивка. — Да се биеш с момиче — ти, който имаш амбиция един ден да станеш рицар!

— Аз също съм момиче — намеси се внезапно Амбър. — Нещо да кажеш за това?

Докато всички се усетят какво става, Амбър се приближи с удивителна бързина и удари плесница на високото момиче, което се вцепени от изненада. Тъкмо този момент избра Уриен Трой, за да помоли за тишина и внимание.

— Ще ми платиш за това! — изсъска Агата и посочи с пръст Амбър, която бе скръстила ръце самодоволно. — А вие...

Така и не довърши изречението. Рязко се завъртя на токовете си и последвана от разочарования Тома, се присъедини към семейството си край бюфета с напитките.

— Сестра ми, вярно, че не умееш да се обличаш, но като е за шамари, нямаш равна на себе си! — призна Корали шепнешком.

— Чудя се дали не трябва да се съчини поема, която да увековечи това събитие — лукаво пошепна Гонтран на Ромарик, докато Амбър спокойно се наслаждаваше на победата си.

— Благодаря. — Това бе единственото, което Гиймо каза на момичето.

— Във всеки случай с вас никога не е скучно! Много се радвам, че се събрахме — подхвърли радостно Гонтран на приятелите си.

* * *

След като Уриен Трой благодари на гостите си, задето са го уважили с присъствието си, подчерта колко е важно да се живее в мир и прие обичайните поздравления за превъзходния му вид в навечерието на шестдесетгодишнината му, всички присъстващи бяха поканени да ядат, пият и да се забавляват. Музикантите от селището засвириха жизнерадостни мелодии и разговорите се възобновиха с още по-голямо оживление.

Гиймо се приближи до бюфета с малобройната си банда. Докато търсеше с поглед майка си, той забеляза, че вуйчо му разговаряше с някакъв мъж, когото не бе виждал досега. Този човек събуди любопитството му. Първо, той носеше дълга тъмна пелерина като на матовете и магьосниците от Гилдията — онази древна институция, която на магическо ниво бдеше за сигурността на страната Ис, така както Братството на рицарите бдеше на реално ниво. Беше същинска рядкост да срещнеш такъв човек извън манастирите, където те се бяха оттеглили! Но имаше и нещо друго: струваше му се, че този мъж го наблюдава.

— Ей, Гиймо, да не спиш? — попита го Ромарик, като го дръпна за ръкава. — Нищо няма да остане! Я опитай тази мекица! И пробвай от онази бира с мед, да те видим какво ще кажеш!

Гиймо се отърси от любопитството си и се насили да уважи ястията. Как му се искаше да прилича на братовчед си! Когато беше с него, всичко изглеждаше лесно. Нямаше никакво съмнение, че един ден Ромарик щеше да влезе в Братството на рицарите, за което двамата мечтаеха още откакто се бяха родили, или почти оттогава. Докато той, Гиймо... Въпреки че изглеждаше крехък, той си знаеше, че не бе чак толкова слаб, но пък не беше и особено силен. И за всичко останало беше така: в училище беше добър, но не блестящ, беше добър музикант, но не даровит, добър приятел, но невинаги много забавен. Понякога се питаше какво намираха другите у него, защо ценяха компанията му! При тези обстоятелства не беше никак чудно, че вуйчо му Уриен винаги бе предпочитал Ромарик пред него. Макар майка му да го упрекваше, че само си въобразява разни неща, той знаеше, че никога не е бил добре дошъл у Трой. Изведнъж се почувства съвсем дребен. Може би най-сетне трябваше да намери мястото си и когато станеше пълнолетен, да тръгне по дирите на баща си и въпреки мъката, която щеше да причини на майка си, да стане отстъпник.

Надигналата се глъчка подсказа, че нещо ще се случи. Дойдоха мъже, които избутаха масите край стените и донесоха още пиене в изобилие. В дъното на залата Валантен се качи на един стол и свил ръце пред устата си като фуния, обяви:

— Дами и господа, балът започва!

Ромарик въздъхна. А Корали бе на седмото небе от радост.

4. БУРЕН КРАЙ НА ВЕЧЕРТА

Както бе предсказала Амбър, десетина момчета в юношеска възраст, повечето от отбрани семейства в Ис, трескаво се втурнаха да ухажват Корали, която за свое забавление ги подреди в списък според танцовите им умения.

Не след дълго тя вече се въртеше в ръцете на един наперен като паун момък. Още десетина двойки танцуваха лудешки върху покрития с каменни плочи под на голямата зала.

— Мразя да танцувам! — заяви Ромарик на приятелите си, които наблюдаваха танцуващите.

— Казваш го, защото не искаш да се научиш — сръза го Гонтран. — На мен ми харесва. Единственият ми проблем е, че привличам само грозотии!

Сякаш да потвърди думите му, едно момиче, което напълно отговаряше на това описание, дойде да го покани да ѝ стане кавалер за един танц. Гонтран се отдели от компанията, хващайки с ръце шията си, като че го бесят. Традицията изискваше момчетата, които умеят да танцуват, да не отказват на поканата на момиче.

— Няма ли да ме поканиш да танцуваме, Гиймо? — запита Амбър с присмехулна усмивка.

— Тъъ... да, добре, разбира се — отговори той, макар да бе готов на всичко, за да остане при братовчед си да си говорят за рицарски дела.

Протегна ръка и поведе Амбър към средата на залата. Скоро след като се присъединиха към кръга на танцуващите, той вече подскачаше до своята дама.

— Уф! — въздъхна Ромарик и се обърна към бюфета, откъдето си сипа голяма халба корма — традиционната бира в Ис, подсладена с мед.

Вярно, той не умееше да танцува, но пък не беше необходимо да владееш танцовото изкуство, за да станеш рицар! Достатъчно беше да

си твърд, умело да боравиш с оръжията и да притежаваш смелост. Ромарик вдигна рамене и си каза, че е глупак. Добре, това не го влечеше, родителите му не танцуваха всяка вечер пред очите му, като тези на Гонтран, а пък майка му никога не го бе задължавала да взема уроци, като майката на Гиймо! И все пак... Дали пък нямаше да му е по-малко скучно на тези вечерни забавления, ако положеше известни усилия да се понаучи? Ако се осмелеше? Още повече че танците в Ис нямаха нищо общо с тези от Сигурния свят, които показваха по телевизията: тук се танцуваше на големи групи, винаги се намираше кой да ти покаже стъпките и никой не ти се подиграваше, ако се покажеш несръчен. Всички се смееха, забавляваха се, прекарваха си чудесно.

Момчето допи чашата си и реши: време е да предприеме нещо!

* * *

Валантен отново се качи на стола и помоли гостите за внимание:

— Дами и господа, музикална интермедия!

Като си вееха, танцьорите се върнаха по местата си, за да се подкрепят с нещо за пиене. През това време родителите на Гонтран поставиха музикалните си инструменти — малък орган и голяма арфа — върху подиума на оркестъра. После засвириха. Музиката им беше същинско вълшебство и всички присъстващи останаха в плен на нейното очарование дълго след като последната нота бе отзвучала. Буря от аплодисменти избухна след изпълнението на съпрузите Грюм и се чуха гласове за още. Усмивнатата, госпожа Грюм се изправи и поздрави публиката:

— Благодаря ви от сърце за топлия прием! За съжаление традицията повелява да свирим само по една музикална пиеса на вечер.

Чуха се протести. Госпожа Грюм вдигна ръце, за да въдвори тишина.

— Обаче един друг член на семейството ни още не е свирил тази вечер. Именно той ще удовлетвори любезното ви желание. Моля ви да посрещнете със снизхождение нашия син Гонтран!

Гиймо ръгна с лакът Гонтран, който бе като зашеметен от изявлението на майка си. Никога досега не беше канен да свири официално пред публика!

— Хайде, Гонтран — прошепна приятелят му, — сега е моментът да им покажеш колко струваш!

— Ами ако се издъня? — простена момчето, като не се решаваше да се присъедини към родителите си, които го окуражаваха да се качи на подиума.

— Я по-смело! — нахока го Ромарик. — Има мигове на истината, които човек не бива да изпуска... и мисля, че това е точно един от тях!

— Благодаря ти, няма що! — Момчето колебливо тръгна към музикантите, съпроводено от ръкопляскания.

Когато се качи на подиума, майка му подаде една цитра — нещо като издута китара, — на която той обичаше да свири.

— Благодаря за подаръка! — с крива усмивка им рече Гонтран.

— Смятаме, че си способен да го направиш, скъпи — отвърна майка му.

— И най-вече мислим — строго добави баща му, — че е крайно време да се докажеш.

Гонтран си пое дълбоко дъх. В дъното на залата съзря Гиймо, Амбър, Корали и Ромарик, които му махаха окуражаващо.

„Да се докажа? Е, добре! Сега ще видят какво ще стане — или по-скоро ще го чуят!“ — каза си той.

— Дами и господа — обяви високо, след като се прокашля, — тази вечер няма да свиря за вас класически мелодии, а ще ви представя моя композиция!

Сред множеството се разнесе шепот на учудване. Жителите на страната Ис бяха толкова известни с непреклонния си консерватизъм към всичко ново, че от години нито един музикант не се бе осмелил да предложи своя творба.

Тишината, която до този момент бе по-скоро проява на любезност, сега се превърна в любопитно очакване. Гонтран засвири. Игривата мелодия включваше някои дръзки преходи. Пламенният ѝ заряд доста добре компенсираше липсата на опит. После момчето запя. Нежният му глас, съчетан с прочувствения текст, възпяващ красотите на родния му Буник, покори присъстващите.

Дори магьосникът от Гилдията се усмихваше и поклащаше глава. Бурни аплодисменти възнаградиха изпълнението на младия музикант, а баща му, радостен и развълнуван, го притисна към гърдите си.

— Браво, Гонтран! — подвикна му Ромарик, когато приятелят му успя да се изтръгне от прегръдките на майка си, поруменяла от гордост, и от лапите на Уриен Трой, който също бе отишъл да го поздрави.

— Уф, не можах да разкрия пълните си възможности — отвърна Гонтран с фалшива скромност, като пригладваше косата си.

— И какво ти попречи да го направиш? — любопитства Корали.

— Една банда кретени, които не спряха да махат с ръце в дъното на залата, за да ме разконцентрират! — изсмя се момчето.

Бандата го засипа с топчета от хляб.

— А видяхте ли магьосника, докато Гонтран свиреше? — попита ги Гиймо.

— Не — учудиха се хлапетата. — Какво правеше?

— Ами... нищо — можа само да каже Гиймо. — Просто имаше вид като че му харесва, това е!

— И откога се интересуваш от магьосниците? — подкачи го Амбър, която си намери удобен случай да се заяде с него.

— От... не знам, не се интересувам особено от магьосници. Всъщност...

— Остави ги тези качулковци! — притече му се на помощ Ромарик. — И хайде по-добре... да танцуваме! — добави той, с което сащиса останалите. — Ами да, музиката пак започна!

— Е, колкото до това — намеси се Корали, която още не вярваше на ушите си, — настоявам аз да бъда дамата на събитието!

Двамата се запътиха към дансинга, където тя започна да го учи на стъпките на един овернски танц. След малко Ромарик се завърна сам.

— Изглежда, не съм чак толкова зле — задъхано обяви той. — Обаче нямах късмет: това е много труден танц!

— И сестра ми — продължи Амбър — те изостави заради подаровит момък!

— Шт, тихо! — прекъсна ги Гиймо. — Гледайте, при камината става напечено!

Действително двама мъже се бяха спречкали, разменяха си обиди и скоро стигнаха до размяна на юмруци.

— Но това е татко! — слисана, възкликна Амбър.

— И бащата на Агата! — добави Гонтран, изумен.

Свадата се разгорещаваше. Уриен Трой, подпомогнат от Валантен и неколцина други, напразно се опитваше да ги раздели. Сред всеобщия шум се открояваше гръмкият глас на господин Трой, който викаше: „Господа! Господа!“, но без никакъв ефект. Внезапно двамата мъже извадиха мечовете си и застанаха лице в лице. Амбър побледня като платно и прехапа устни. Тъкмо тогава човекът с тъмния плащ, магьосникът от Гилдията, се мушна между тях, вдигна ръце и просъска някакви думи. Двата меча тутакси се разпаднаха на прах. Магьосникът се обърна към смаяните гости:

— Жители на Ис! Нима не сте си извадили никаква поука от злодеянията на Сянката? Страната Ис е една крехка държава, на която никак не липсват неприятели! Повече от всякога трябва да живеете единни, а не разединени, и да забравите дребните крамоли!

Войнственият плам на противниците се бе изпарил едновременно с мечовете им и господата Кракал и Балангрю стояха видимо смутени в средата на кръга от хора.

— Инцидентът приключи! — гръмовно се провикна Уриен Трой. — Нека танците почнат отново!

На присъстващите бе необходимо известно време, преди да се върнат към празненството, и всички оживено заобсъждаха намесата на магьосника, който се бе осмелил най-невъзмутимо да произнесе името на Сянката — това тайнствено и ужасяващо създание, което неведнъж бе нахлувало оу Несигурния свят, за да довлече злини и нещастия на страната Ис... Фамилията Балангрю побърза да напусне помещението, а скоро и замъка. Амбър и Корали се хвърлиха в прегръдките на баща си, който се опитваше да успокои всички наоколо и да омаловажи предмета на спора, който уж бил възникнал под влиянието на напитките. Вуйчо Уриен разговаряше с човека от Гилдията и му благодареше за помощта.

Тъкмо тогава Ромарик изрева:

— Гиймо! Погледнете Гиймо!

В несвяст, Гиймо се носеше във въздуха над масите.

5. СТРАННО ПОСЕЩЕНИЕ

— Добър ден, скъпи, как се чувстваш днес? — попита Алисия сина си и остави на нощното му шкафче поднос с обилна закуска.

— Не много зле — отвърна Гиймо и се изправи, за да се подпре на възглавницата.

— Направих ти филийки точно както ги обичаш — добави тя и дръпна завесите. — С масло и много течен шоколад!

— Ммм! Страхотно!

— Не знам как ги ядеш тези неща — призна Алисия и приседна на леглото до сина си.

— Много лесно — обясни той, като захапа филията. — Гледай сега, мамо: отварям си устата, пъхвам филията вътре и дъвча.

— Ама че глупчо! — Майка му нежно разроши косите му.

След това тя се изправи и започна да разтребва стаята. Гиймо лакомо изгълта закуската, докато майка му подреждаше пръснатите около леглото книги и игри.

Цели три дни момчето не бе напускало стаята си. Когато го доведоха от замъка на вуйчо Уриен в безсъзнание, Алисия Трой бе полудяла от тревога. За щастие Гиймо скоро се свести и се почувства в прекрасна форма. Въпреки това майка му настоя да пази леглото известно време и лекарят дори му написа медицинска бележка за отсъствията от училище. Гиймо ни най-малко не се възпротиви: три дена без училище, какво по-хубаво от това!

Майка му се върна при него и постави ръка на челото му, за да провери температурата.

— Докторът каза, че утре можеш да отидеш на училище — доволна обяви тя.

— Страхотно! — възкликна Гиймо е гримаса.

Тъкмо в този момент някой почука на входната врата.

— Добре, оставям те — каза Алисия. — Не прекалявай с игрите на компютъра. По-добре си почивай, момчето ми.

Тя забърза надолу по стълбите. Гиймо въздъхна. Трябваше да опре челото си до радиатора, докато майка му беше обърната с гръб. Така може би щеше да си спести училището (и Агата) чак до края на седмицата. Но това не беше решение на проблема и той го знаеше отлично. Ето и равносметката: днес беше пропуснал часовете по математика и фехтовка: щеше да ги навакса в събота и неделя. Но вчера и завчера положението е било наистина сериозно: плуване (щеше да плува утре вечер, за да не изостане от програмата), коригански (езикът на кориганите — ненавиждаше го), френски (вече не си спомняше дали беше граматика или анализ на текст), физикохимия (тъкмо сега обясняваха сложната карта на ветровете в страната Ис) и ска (езикът, използван в Несигурния свят, който им преподаваха за обща култура, нещо като латинския в Сигурния свят — не беше кой знае колко трудно). Въздъхна още веднъж, този път дълбоко. Точно тази седмица нямаше да може да се шляе след занятията!

Проскърцването на стълбището го изтръгна от мислите му.

— Мамо! Кой е дошъл?

Никакъв отговор. Стъпките отвън спряха.

— Мамо! Ти ли си?

Сърцето на Гиймо заби ускорено. Ставаше нещо странно. Той наостри слух: откъм долния етаж не се долавяше никакъв шум. Стълбището отново заскърца.

— Мамо?

Тишина. Положението ставаше обезпокояващо. Гиймо скочи от леглото си. Без да се преоблича, той се втурна към шкафа както си беше в светлосинята пижама. Извади учебния меч, с който вкъщи упражняваше ударите, изучавани в часовете по фехтовка, и се скри зад вратата. Дръжката бавно се завъртя: някой влизаше! Някой несъмнено искаше да го изненада, някой, който може би бе сторил зло на майка му там долу! При тази мисъл Гиймо стисна още по-силно оръжието си.

В стаята безшумно се промъкна нечий силует. Момчето само успя да види, че това е мъж, облечен в голям тъмен плащ: като размаха меч, то с вик се хвърли върху натрапника. Той се обърна, хвана ръката на Гиймо и го обезоръжи. Всичко продължи не повече от миг.

— Хей, момчето ми! Странен начин да посрещаш гости!

Все още замаян от бързината, с която бе обезвреден, Гиймо не можа веднага да разпознае противника си.

— Магьосникът! Магьосникът от миналата вечер! — промълви той.

Не вярваше на очите си.

— Точно той, моето момче! — потвърди посетителят, като го гледаше доброжелателно.

Мъжът беше по-скоро висок, добре сложен. Късо подстриганите му коси, четвъртитото лице и стоманеносините му очи му придаваха суров вид, който никак не подхождаше на мекия му глас и топлата усмивка. Трудно беше да се определи възрастта му, но със сигурност не беше толкова стар, колкото се опитваше да изглежда. Под тъмния плащ — белег на принадлежността му към Гилдията — носеше здрави и удобни дрехи, каквито имаха всички пътешественици. А на рамото му висеше и захабена платнена торба.

Той накара Гиймо да седне на ръба на леглото и се настани до него.

— Не ти липсва смелост, малкия! Обаче атаката ти беше твърде бавна...

— Какво сте направили с майка ми? — нападателно го прекъсна момчето, на което никак не се нравеше насмешливият тон, с който му говореше мъжът.

— Майка ти? Мисля, че в момента тя ми приготвя чай в кухнята.

— Лъжете! — излая Гиймо, като вече усещаше как сълзите му напират.

— Хайде, момчето ми, успокой се! Вярно, че трябваше да почукам, преди да вляза. Много се извинявам, че така те изплаших. Но те уверявам, че майка ти е добре!

В същия момент дочуха стъпки по стълбите и след малко Алисия Трой влезе в стаята с поднос, върху който димеше чайник. Гиймо я погледна въпросително:

— Добре ли си, мамо?

— Ама разбира се, миличко! Защо питаш?

Гиймо изведнъж се почувства като последен глупак.

— Така, за нищо...

— Е, аз ще ви остава — весело съобщи Алисия, след като остави подноса на леглото. — Учителю Кадехар, ако имате нужда от мен, аз

съм в кухнята.

Младата жена излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Гиймо разбра, че се е лъгал: магьосникът си беше най-обикновен посетител, когото майка му като че ли познаваше и чиято единствена грешка бе, че се появи прекалено тихо! Момчето насочи интереса си към причините за това посещение. Какво искаше от него този странен човек и защо майка му толкова държеше да ги остави насаме? Той удържа любопитството си и зачака магьосникът да допие чая си и да му даде обяснение.

След като премлясна от удоволствие, мъжът върна чашата върху подноса и се обърна към момчето.

— Е, малкия, този припадък?

В гласа на магьосника имаше нещо, което вдъхна доверие у Гиймо.

— О, даже го забравих, господине. Докторът каза, че вече съм здрав и утре мога да отида на училище.

Мъжът се разсмя. Топлият му смях окончателно предразположи момчето.

— Казвам се Кадехар. Учителят Кадехар. Колкото до твоя лекар, той е глупак!

Гиймо се зачуди какво да отговори. Магьосникът продължи:

— Глупак е, защото ти изобщо не си бил болен. Чувал ли си за ефекта на Таркен?

Гиймо поклати отрицателно глава.

— В кой клас си, момчето ми?

— В седми, гос... въз, учителю Кадехар.

— Разбира се... Нормално е — поде отново магьосникът. — Часовете по история на Гилдията и на Братството започват едва в осми клас. Значи така, Таркен бил малко момче, което е живяло в Ис преди триста години. Най-обикновено момченце. Един ден обаче присъствало на дуел между магьосници — нещо обичайно за онова време — припаднало и се издигнало във въздуха. Точно като теб.

— Е, и? — нетърпеливо го подкани Гиймо.

— След два дни Таркен се възстановил и инцидентът бил забравен. По-късно постъпил в Гилдията като чирак и показал необичайни способности в магьосническото изкуство. Толкова необикновени, че станал Велик учител на Гилдията, преди да достигне

възрастта, която обикновено се изисквала за това, и отворил нови пътища за нашето магьосническо изкуство. Някои по-съобразителни членове на Гилдията намират връзка между припадъка в младежките му години и магическите му способности. Оттогава ние наричаме „ефект на Таркен“ реакцията на някои деца към магическите практики.

* * *

Настъпи тишина. В главата на Гиймо се блъскаха разни мисли. Кадехар се задоволи да го наблюдава с усмивка.

— Аз... значи... аз съм направил като Таркен, така ли? Искам да кажа — запелтечи момчето, — че съм реагирал на магията?

— Да, малкия — потвърди магьосникът. — Когато аз призовах магическите сили, за да превърна мечовете в прах, ти се издигна над земята и припадна.

— Ами... сега? — разтревожено попита Гиймо. — Какво ще стане сега?

Мъжът го успокои:

— Нищо, момчето ми! Ти не си болен. И можеш да си живееш както преди! Обаче...

Магьосникът го загледа настойчиво.

— Обаче какво, учителю Кадехар? — несигурно попита Гиймо.

— Успокой се, момчето ми — подхвана Кадехар. — Повтарям ти, всичко е наред! Просто си казвах, че както Таркен и други преди теб, ти несъмнено притежаваш някакви магьоснически способности. И понеже възнамерявам да остана известно време в този край, мислех си, че може би ще се съгласиш да станеш мой чирак.

Гиймо беше смаян. Припадъкът му, а после този човек, който му предлагаше ни повече, ни по-малко да стане магьосник — не беше ли твърде много за толкова кратко време? Защо никога не го оставяха на спокойствие? Нямах ли си вече премного проблеми? Ако не е бандата на Агата, то ще е някакъв си ефект на Таркен! А утре, кой знае още какво? Пък и най-вече, особено...

Усети как го обхваща отчаяние. Знаеше, че около тринадесетата си година някои деца ставаха чираци магьосници. Но никога не се

беше замислял как ставаше това, просто защото копнееше да стане рицар.

Заинтригуван от мълчанието му, Кадехар го запитва:

— Има ли нещо, което те безпокои? Ако мислиш за майка си или за вуйчо си, аз се наемам да получа съгласието им. Ако е заради училището, не се тревожи: ще работим само през някои вечери, в сряда и в събота следобед, както и в неделя...

— Не — опита се да обясни Гиймо, който усещаше как гърлото му се свива, — мисля за... за Братството. Мечтата ми е да стана Рицар на вятъра!

Кадехар стана сериозен.

— Разбирам. Помисли добре, момчето ми. И претегли решението си. Защото, както сигурно знаеш, ако приемеш аз да те обучавам, никога няма да можеш да постъпиш в Братството. Такъв е законът: магьосници и рицари работят съвместно, но никога не се смесват.

Гиймо беше крайно объркан. Какво да стори? Ако приемеше, губеше всякакъв шанс някой ден да носи тюркоазената ризница на рицарите, чиито подвизи го въодушевяваха още от времето, когато слушаше приказки. Вселената на Гилдията на магьосниците — напротив, винаги му се беше струвала странна, дори плашеща. Какво щеше да намери там? Какво криеха тези мъже в сянката на плащовете си? Никога нямаше да узнае това, ако отхвърлеше предложението. В паметта му рязко се открийа думите на Ромарик: „Има мигове на истината, които не трябва да се пропускат... и мисля, че това е един от тях!“.

А сега може би бе неговият миг. Той реши да се довери на инстинкта си и като впи поглед в студените очи на магьосника, го попита:

— Наистина ли смятате, че трябва да приема?

— Да, Гиймо, сигурен съм — отвърна Кадехар без никакво колебание.

Момчето като че се замисли, после поклати убедено глава.

— Добре, съгласен съм — изрече Гиймо така, сякаш се хвърляше през глава в дълбок вир. — Но вие лично трябва да убедите майка ми и вуйчо ми!

Кадехар се усмихна доволно и стана от леглото.

— Ще се заема с това. Ала преди всичко трябва да скрепим официално нашия договор. — Той затършува в торбата си и извади оттам едно парче въглен. — Това е въглен от иф, единственото по рода си магическо дърво.

Приближи се до Гиймо, взе дясната му ръка и нарисува нещо с въглена върху дланта му.

— Това е знакът на подчинението, което е задължително за всеки, който се учи.

После нарисува нещо и върху собствената си длан.

— Знакът на търпението, задължително за този, който преподава. Сега повтаряй след мен: „Аз, Гиймо, приемам да изучавам магически науки и вземам Кадехар за свой учител“.

Гиймо повтори всичко с неизразимо облекчение. На свой ред Кадехар заяви:

— Аз, Кадехар, магьосник от Гилдията, приемам да преподавам магически науки и вземам Гиймо за свой чирак.

После двамата здраво стиснаха ръце, като смесиха по този начин следите от въглена.

— Няма да съжаляваш, Гиймо. Повярвай ми...

Гиймо се надяваше с цялото си сърце, защото беше твърде късно да се върне назад.

6. АЛИСИЯ ТРОЙ

Уриен Трой седеше във фотьойла си, изработен от масивен тантревалски дъб, в който обичаше да се вгълбява на прага на нощта, и съзерцаваше танцуващите пламъци в камината. Праценето на цепениците от кестеново дърво отекваше шумно в голямата тиха стая.

На табуретката до него Валантен бе изпружил дългите си крака и протягаше длани към топлината на огъня. Една цепеница се претърколи в жарта и икономът я върна на мястото ѝ с тежката машина.

— Поврага! — простена Уриен. — Да постъпят така точно с мен! Сега Утигерн и оня идиот Балангрю могат да се хвалят наляво и надясно как са провалили рождения ми ден!

— Хайде, хайде, Уриен — опита се да го успокои Валантен. — Било каквото било. И в края на краищата нищо страшно не се е случило.

— Нищо страшно, а? — изръмжа колосът, като сграбчи страничните облегалки. — Ако не беше Кадехар, онези нищожества щяха да се нанижат един друг!

— Като казахте Кадехар — побърза да смени темата икономът, — дали Алисия не идва довечера заради него?

Уриен се начумери и се сви в креслото си. Учуден от мълчанието, с което бе посрещнат въпросът му, Валантен продължи:

— Какво става? Като че ли не е...

Изведнъж схвана, че лошото настроение на Уриен нямаше нищо общо със злополучния епизод от предната вечер, а се дължеше на някакво много по-сериозно и тревожно събитие. Той търпеливо зачака господарят на Трой да му излее мъката си.

— Представяш ли си — заяви гигантът мрачно, — Кадехар поиска Гиймо да му стане чирак?

Валантен зяпна. На лицето му се изписа изненада.

— Но това... това не може да бъде!

Уриен стана рязко и започна да крачи насам-натам пред камината, в плен на бушуващите си мисли.

— Не, разбира се, не е възможно — каза най-после. — Впрочем тъкмо това ще кажа на сестра ми. Тя трябва да ме послуша. Аз съм главата на фамилията...

Някъде в огромната сграда се разнесе шум от затваряща се врата и в коридора отекнаха стъпки.

— Тя е — предупреди го Валантен. — Искаш ли да изляза?

— Както намериш за добре — избоботи Уриен. — Да не би да имаме нещо да крием, стари ми приятелю?

Двамата мъже размениха съзаклятнически погледи.

После се обърнаха, за да посрещнат Алисия.

Както обикновено, Алисия Трой беше облечена в черно. Черният цвят подчертаваше белотата на ръцете ѝ, които тя не обичаше да крие в ръкави, както и бистрата синева на големите ѝ очи.

Току-що бе навършила тридесет и една години и удивителната ѝ красота щеше да привлича много повече мъжкото внимание, ако не бяха суровото изражение и изразът на огромна тъга, които бяха сложили отпечатък върху лицето ѝ.

Тя се приближи до огъня.

— Брррр! Тук е много по-приятно. Навън духа ужасен мразовит вятър, който направо те вледенява, докато се изкачваш по хълма. Как си, Уриен? А ти, Валантен?

— Много добре, госпожо, благодаря ви — отговори икономът. — Мога ли да ви предложа чай, за да се посгрееете? Или топъл шоколад?

— Добре, нека е чай, Валантен, благодаря! — усмихна се младата жена. — А ти, братко, нищо не ми отговори — продължи тя, докато икономът се отдалечаваше към кухнята.

— Добре съм, добре съм — избоботи гигантът, като се чешеше по брадата.

— Май не е съвсем така. — Алисия втренчи в него големите си очи.

— Всъщност не, хич даже не съм добре! — избухна Уриен Трой. — Каква е тази история с Гиймо и магиите?

За миг Алисия се стъписа. После поде, като се стараеше да остане спокойна:

— Тази история, както я наричаш, може би е прекрасна история. Учителят Кадехар, магьосник от Гилдията...

— Знам кой е Кадехар! — прекъсна я Уриен. — Той е почтен човек, не мога да го упрекна в нищо.

— Тогава — кипна на свой ред Алисия — какъв е проблемът? А? Ти, дете наляво и надясно разправяш, че синът ми не го бива за нищо! Че за него не може да се намери място в Ис! Ето че се появява един магьосник, заявява, че Гиймо има всички качества да стане добър чирак, а ти се чумериш и казваш...

— Казвам не! — ревна той. — Не, не и не! Този хлапак няма да припари до Гилдията! Чу ли ме? Аз забранявам това!

Алисия измери брат си с презрителен поглед.

— Като си помисля как постоянно съм те защитавала пред сина ми, а ти винаги си го ненавиждал и той усещаше това...

Тя се приближи до Уриен Трой, чийто гняв бе охладнял пред необичайно ледения тон на сестра му.

— Добре ме чуй, Уриен. — Погледът ѝ беше твърд като стоманено острие. — За втори път в живота ми ти ми забраняваш нещо. Първия път отстъпих, за мое нещастие. Днес ти се противопоставям, за щастието на сина ми!

— Сега не е време да говорим за миналото, но... — опита да се обади Уриен.

— Мълчи, не съм свършила! Ето какво ще стане: ще поверя Гиймо на този магьосник да го обучава и в замяна на твоето съгласие ще забравя разговора, който водихме тази вечер. За да може в сърцето ми да си останеш скъпият ми брат. — Алисия хвърли на брат си един последен поглед, който го накара да потрепери от глава до пети, после му обърна гръб и бързо излезе.

— Тръгна ли си? — попита Валантен и постави подноса върху ниската масичка до креслото, в което Уриен Трой отново се бе настанил.

— Да.

— Е, и?

— Нищо. Остарявам, Валантен. Усещам умора.

Икономът се усмихна и сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Вярно е, че вече не сме в първа младост! Отдавна мина времето, когато бяхме буйни рицари, които се биеха за чест и мир в

Ис!

— Имаш право, това време остана далече назад — въздъхна великанът. — Винаги съм отказвал да мисля за това, защото за мен да се заровиш в миналото е начин да избегнеш бъдещето. Но какво бъдеще имаме ние, приятелю? Животът ни не е ли вече зад гърба ни?

— Хайде, не драматизирай толкова — опита се да го разведри Валантен, който бе почнал да се, разчувства.

Те замълчаха и се загледаха в пламъците.

— Обаче сестра ти е страхотна жена — обади се след малко Валантен.

— Да, истинска Трой.

— А също и Гиймо, Уриен, също и Гиймо. Дали не е време да...

Острият поглед на господаря на Трой пресече думите му и той въздъхна. Валантен се изправи, постави една цепеница в огъня и отнесе изстиналия чай в кухнята, като остави Уриен на мрачните му мисли.

7.

ЕДИН ГОЛЯМ ДЕН

— Усетих, да... усетих нещо... нещо мощно... нещо, което чакам отдавна, много отдавна... Като си помисля, че накарах да търсят детето в този свят... през цялото това време... а то не било там...

— Господарю? Господарю, добре ли сте?

Младежът с обръсната глава, облечен в бяла роба, колебливо се приближи до силуета, изправен в полумрака в дъното на стаята със сиви каменни стени. Помещението беше претъпкано с мебели, отрупани с невероятно количество разнородни инструменти и книжа.

— Да, да... Добре съм... Дори много добре...

Младежът замръзна. От глухия шептящ глас на онзи, когото беше нарекъл „господарю“, кръвта му започна да се вледенява.

— Донеси ми нещо за пиене. Това трябва да се отпразнува. Днес е един голям ден.

Момъкът се втурна по извитите стълби, без дори да затвори вратата след себе си.

В мрака силуетът се раздвижи и започна да крачи в дъното на стаята, едва осветявана от малко прозорче. Сякаш влачеше сянка по дирите си.

— Скоро... скоро ще настъпи часът на триумфа!

Слугата се върна задъхан, като носеше голяма метална чаша. Поспря, колкото да обърше с крайчеца на робата си избилата по челото му пот, и предпазливо пристъпи.

— Вашата бира, господарю!

— Остави я тук...

Момчето изпълни заповедта и отстъпи крачка назад.

Тайнственият силует се приближи до масата. Това, което отдалече изглеждаше като зрителна измама, беше самата истина: мракът действително се придвижваше с него! И фигурата, която този мрак прикриваше, макар и неоспоримо човешка, едва се виждаше. Тъмен воал се спусна над чашата.

— Вдигам на здравица за Таркен... И за всички, които се издигнаха към светлината благодарение на неговия ефект...

Господарят се изсмя. Младежът с робата отпрати една молитва към всемогъщия Бохор наказанието му да свърши по-скоро. Той ненавиждаше тази кула, мразеше тази стая, отрупана със странни предмети и неразбираеми книги. Впрочем никой не обичаше да се отзовава на повикванията на господаря и слугите му си хвърляха жребий за това. Той никога нямаше късмет.

— Иди да ми намериш Ломго... И му кажи да донесе нещо за писане.

Слугата не чака да му повтарят и като благодари наум на Бохор, който бе благоволил да изпълни молбата му, отново изчезна с удивителна скорост по стълбите.

Скоро след това в тъмното помещение се появи друго лице. Висок и слаб, с бръсната глава като на слугата, с пронизващ поглед като на хищна птица, на каквато всъщност приличаше, писарят ни най-малко не изглеждаше ужасен от тайнствения силует.

— Викали сте ме, господарю?

— Да. Седни, Ломго, и записвай! После лично ще занесеш посланието на нашия приятел. Да не забравиш златото, което прибавяме.

Нов пристъп на подигравателен смях отекна в стаята. Ломго изкриви уста в усмивка.

— Изглежда сте в добро настроение, господарю.

— Да, в много добро настроение. Цяла вечност не съм бил в толкова добро настроение.

— Да не би да сте видели добро предзнаменование по вътрешностите на някой плъх?

— Повече от това, Ломго, много повече... Обещание... обещание за изпълнение...

Писарят склочи вежди.

— Не разбирам, господарю.

— Няма значение, няма значение. Свикнал съм. Аз разбирам и за онези, които не разбират. Задоволи се да пишеш и да правиш каквото ти казвам.

Ломго прехапа устни. Той имаше твърде високо мнение за себе си и мразеше да го унижават по този начин. Въпреки това се насили да

се усмихне и наведе глава. Господарят беше могъщ. Много могъщ. Може би прекалено. С едната ръка постави голям бял лист върху плата за писане. С другата, на която липсваше един пръст, взе едно перо, потопи го в мастилницата и зачака.

* * *

Когато писмото бе написано, Ломго каза „довиждане“ и изчезна. Обвитият в мрак силует отиде до вратата, затвори я и я заключи, а после застана в средата на стаята. Там като че ли внезапно бе обзет от някаква лудост: започна да танцува, широко размахвайки ръце, като напяваше странна мелодия. Внезапно стаята се озари от светлина и всичко изчезна — и силуетът, и сумракът — сякаш някаква бездна го бе засмукала изведнъж.

8. ТАЙНИ ПОД ЗВЕЗДИТЕ

— Учителю Кадехар — попита Гиймо, докато двамата се разхождаха по сивата пясъчна ивица край морето, — щом сте магьосник от Гилдията, защо не си стоите като другите магьосници в някой манастир из ландите или в планините?

Посвещаването в магическите науки беше започнало. Вече цял месец момчето прекарваше свободното си време с магьосника, пишеше и се опитваше да запомни безброй подробности, като се почнеше от наименованията на растенията и водораслите и се стигнеше до местонахождението на големите телурични вълни — онези невидими енергийни потоци, които минават през почвата, така както водните течения прекосяват моретата — и до основните моменти от историята на Гилдията. Задачата му изглеждаше невъзможна за изпълнение и всяка вечер Гиймо заспиваше като пребит от умора. Понякога си позволяваха малка почивка и се разхождаха безцелно само заради удоволствието да походят. В такива мигове атмосферата се разведряваше и Гиймо се възползваше да задоволи любопитството си.

— Защо ли, момчето ми? — отвърна Кадехар, докато наблюдаваше полета на един гларус. — Ами много просто, защото съм Преследвач!

Гиймо зяпна.

— Преследвач ли? Но защо никога не сте ми го казвали?

— Несъмнено, защото никога не си ме питал, Гиймо.

Преследвачите бяха магьосници и рицари, които прекарваха повечето време в Несигурния свят да преследват и обезвреждат хора или други създания, които по някакъв начин представляваха заплаха за страната Ис. Преследвачите не бяха много на брой и за тях се носеха най-невероятни слухове, един от друг по-чудновати. Гиймо не можеше да повярва, че учителят Кадехар е един от тях!

— Сигурно сте виждали невероятни неща, учителю Кадехар!

Магьосникът се развесели от възбудата на Гиймо, който беше втренчил ококорени очи в него.

— О, да, виждал съм и още как! Дори твърде много, за да ти разкажа за всички тях тук и сега. По-нататък, ако работиш добре...

— Учителю, разкажете ми! — примоли се Гиймо.

Кадехар като че ли се поколеба, но после склони:

— Добре, Гиймо. Но само началото, нито дума повече!

Седнаха на пясъка срещу блещукащия на залеза океан. Гиймо ликуваше. Магьосникът започна:

— По онова време бях млад и самонадеян. Бях решил да постъпя в Гилдията, за да стана един нов Таркен, който да изтупа стария Орден от праха на времето и да го насочи към нови съдбини! Започнах усърдно да изучавам науките и за няколко години постигнах доста прилично ниво на магьоснически умения; чувствах се готов да нося тъмния плащ и да извърша хиляди подвизи! Но моят учител смяташе, че макар и да имах някакви магьоснически дарби, бях твърде голям кавгаджия и не достатъчно дисциплиниран, за да стана добър магьосник... Разбираш ли, Гиймо, спокойствието и самообладанието са две абсолютно задължителни предпоставки за успешната магия! С две думи, той се чудеше какво да ме прави и аз вече се виждах как съм осъден да си остана чирак до края на дните си... Тъкмо тогава един млад и бляскав магьосник, наскоро посветен в Ордена, изчезна заедно с най-ценната творба на Гилдията — *Книгата на звездите*, която се съхраняваше в манастира Гифду. Този старинен и уникален свитък съдържаше тайни, до които имаха достъп само маговете, най-мъдрите измежду магьосниците! Решихме, че крадецът е намерил убежище в Несигурния свят. По онова време Гилдията нямаше Преследвачи, но не желаше да търси помощ от Братството на рицарите, които все още имаха. Поискаха доброволци измежду нас, които да последват магьосника изменник в Несигурния свят, да го хванат и да му отнемат безценната книга. Както можеш да си представиш, аз веднага се предложих! Приеха кандидатурата ми; крадецът беше от моя випуск, дори се бяхме сприятелили по време на обучението: смятаха, че това ми дава известно предимство... Такова е началото на историята, момчето ми, така станах Преследвач.

Кадехар довърши изречението, докато ставаше, за да подчертае, че е приключил разказа си.

— А после? — нетърпеливо запитва Гиймо.

— Казах — само началото, нито дума повече. Останалото по-късно.

— Само ми кажете, учителю — умолително изрече момчето, — кой е бил този магьосник, когото сте преследвали, и дали сте го хванали.

— Казваше се Йорван. Освен това никой никога не го откри. Не ме разпитвай повече — за днес стига по тази тема.

По сухия му тон Гиймо разбира, че нямаше смисъл да продължава с въпросите. Разочарован, той ритна едно крайбрежно камъче. Кадехар бе възвърнал сериозния си вид.

— Моето момче, вече четири седмици работим заедно. Кажи ми откровенно: съжеляваш ли за решението си?

— Не, учителю Кадехар — отговори Гиймо, като го гледаше право в очите. — Обаче... само дето...

— Хайде, говори, помолих те да бъдеш искрен.

Момчето въздъхна, после събра целия си кураж:

— Само дето понякога имам чувството, че не ставам за магии! Бъркам имената на цветята, не усещам земните течения, а упражненията за концентрация ме приспиват. Сигурен ли сте, че наистина се е получил ефектът на Таркен?

Кадехар отново се разсмя и хвана Гиймо за раменете.

— Това е съвсем в реда на нещата, Гиймо. Ти си мой ученик едва от месец! Необходими са цели три години, за да завършиш обучението си на чирак, още три години трябва да учиш за магьосник и през целия си живот нататък да се опитваш да го заслужиш! Лично аз мисля, че се справяш много добре.

— Наистина ли? — попита момчето с несигурна усмивка.

— Разбира се, че е истина! Помисли за моята история: каква поука ще си извадиш от нея?

Гиймо помисли и колебливо каза:

— Че трябва да умееш да чакаш... съдбата да ти даде знак?

— Браво, Гиймо — гордо му каза Кадехар. — Трябва да чакаш, да учиш и да работиш, докато дойде твоят час!

Тръгнаха да се прибират. Наближаваше нощта.

— Как са майка ти и вуйчо ти? — запитва магьосникът.

— Добре са — уклончиво отвърна Гиймо. — Може да ви се види странно, но майка ми, изглежда, е много щастлива, че съм станал чирак. За сметка на това вуйчо Уриен май не е твърде доволен. Но аз съм свикнал: каквото и да направя, никога не е добро за него.

— Като че ли не обичаш много вуйчо си, Гиймо?

— По-скоро той като че ли не ме обича много.

Кадехар се усмихна.

— Това е добър отговор! А в училище всичко наред ли е? — продължи той, за да смени темата, като продължаваше да ходи с хванати зад гърба ръце.

— Горе-долу. Не ми е много забавно между учителите, които ни дават контролно след контролно, и едно момиче, което не е съвсем наред и си няма друга работа, освен да ме тормози! Но се справям.

Магьосникът сложи отново ръка върху рамото му.

— Ти си смело момче, Гиймо. Разбрах го веднага, когато се нахвърли върху мен с меч в ръка в стаята ти. Това е добре! Смелостта, волята и почтеността са трите врати, които отварят пътя към най-доброто у самите нас!

Кадехар вдигна очи.

— Я погледни. — Тъмносиньото небе се изпълваше със стотици звезди. — Познаваш ли звездите, момчето ми?

— Разбира се! Миналата година изучавахме картата на небето — отвърна Гиймо, като изви врат, за да съзре съзвездието Голямата мечка. — Беше лесно! Тази година учим картата на ветровете и тя не е толкова ясна... а, ето я Голямата мечка. Всички други звезди се подреждат наоколо.

— Плеядите... Делфинът...

— И съзвездието Лира... А ето там е Короната!

— Добре — каза Кадехар. После добави, сякаш сменяше темата: — Виждаш ли, Гиймо, Гилдията води началото си от *Книгата на звездите*. Тя крие много тайни, ловенето, от които са неразбираеми дори за най-мъдрите измежду нас! Но най-важното е, че в нея се крие и основата на нашата магия. Науката за растенията или картите на природните сили са достъпни за всеки, който положи усилие да ги изучи. Но магията, възможността да влияеш на нещата, например да подсилиш ефикасността на една билкова отвара, да породиш мъгла или да превърнеш метал в прах — това изисква мощни умения! Тъкмо

такива умения ни се дават от *Книгата на звездите*... Много скоро ще ти разкажа още за това.

— Кога, учителю, кога? — възкликна Гиймо, който усещаше, че магьосникът засяга много важна тема, несравнимо по-вълнуваща от всички сложни имена на билки, които го караше да запомня.

— Обикновено учителят отваря на своя ученик *Книгата на звездите* в края на първата година от посвещаването в магическите науки. Мисля, че ти имаш дарба, Гиймо, затова ще я отворим на третия месец от обучението ти!

— Но как, учителю? — разтревожи се момчето. — Нали ми казахте, че *Книгата на звездите* е открадната от онзи Йорван...

— Още преди векове Гилдията е извлякла от тази книга всичко, което е била в състояние да разбере — успокои го Кадехар. — Това знание се предава от поколения, от учител на чирак! Докато настъпи този момент, искам растенията по хълмовете и телуричните сили в покрайнините на Трой да нямат тайни за теб.

Гиймо обеща всичко, което магьосникът поиска. Най-последно започваше да става интересно!

9. КЪДЕТО СТАВА ДУМА ЗА ИМЕНА НА ЦВЕТА

Скъпи Гиймо,

Получих писмото ти. Това, което ми разказваш, е невероятно! Значи ти си чирак магьосник! И то не на кой да е магьосник, а на Кадехар Преследвача! Питам баща ми за него — той бил същинска знаменитост. Разказват, че прекарва цялото си време в преследване на всякакъв вид чудовища, и твърдят, че това е единственият човек, от който Сянката наистина се бои...

Гиймо прекъсна четенето. Дали Гонтран говореше сериозно? Значи Сянката, невидимата заплаха от Несигурния свят, заклетият враг на жителите на Ис, неуловим и злотворен, който многократно бе опустошавал страната, се страхуваше от неговия учител? Във всеки случай това обясняваше защо онази вечер у вуйчо му Уриен магьосникът си бе позволил да спомене открито Сянката, без ни най-малко да се плаши. Въпреки всичко, както пишеше и приятелят му, това изглеждаше почти невероятно!

Той продължи да чете.

... Странно, че се е превърнал в бавачка на малки деца! Може би е решил да се укроти. Във всеки случай с нетърпение очаквам лятната ваканция, би било страхотно да се съберем всички в Трой! Е, сега те оставям, а братовчед ти тропа нетърпеливо с крака до мен, за да добави и той няколко думи.

Обзет от съмнения, Гиймо отново спря да чете. Защо Кадехар бе избрал точно него? Защо го бе подтикнал да се откаже от мечтата си да стане рицар, а вместо това да постъпи на служба в Гилдията? Често се питаше дали е направил верния избор и изпитваше леко безпокойство по този въпрос.

Дълбоко в себе си, макар с всички сили да се надяваше, че е открил своя път, той беше убеден, че магьосникът се е заблудил по отношение на него и че той няма никакви особени дарби за магии.

Щом е посредствен във всичко останало, защо за магьосничеството да е по-различно? Ала вече нямаше избор: никога нямаше да стане рицар. Най-много да може да се откаже от обучението и да заживее нормален живот като гражданин на Ис... Тази идея много не му допадаше. Предпочиташе да си мисли, че дори да няма особена дарба, би могъл да стане магьосник с цената на упорит труд! Докато съдбата не му даде знак, както е станало с учителя.

Момчето отново се задълбочи в четене на писмото.

Скъпи братовчеде,

Възползвам се от писмото на откачалкото, който вече не стъпва на земята, откакто подрънка на китарата в Трой, за да ти кажа, че съм много горд, задето си избран от великия Кадехар! Баща ми смята, че това е глупост, че вуйчо ни никога не би дал съгласието си. Не се съмнявай, че аз заставах на твоя страна!

Резултат: без съботно кино. Дано стана рицар, та двамата заедно да гоним чудовищата от Несигурния свят! Във всеки случай до скоро виждане: Амбър потвърди в писмото си, че заедно с Корали ще прекарат лятната ваканция в Трой. Ще бъде страхотно!

Ромарик

Гиймо замислено пхна писмото в чантата си. Ваканцията наистина приближаваше. През третия срок той бе удвоил усилията си и сега беше сигурен, че догодина ще постъпи в осми клас. Но най-важното беше, че бе работил здравата с Кадехар. Беше готов. Тази вечер учителят щеше да разтвори за него *Книгата на звездите!*

Отдаден на мислите си, той не бе чул, че някой се приближаваше до пейката, на която седеше в двора на училището.

— О, заспалия Гиймо, да не сънуваш с отворени очи?

Гиймо подскочи. Агата Балангрю и бандата ѝ стояха пред него и го наблюдаваха със смесица от враждебност и любопитство.

— Не го плаши — подвикна едно от момчетата, — да не вземе да припадне!

Всички се изсмяха злобно. Високото момиче се намръщи и само с един жест ги накара да млъкнат.

— Вярно ли е, мъник? Един магьосник те бил взел да те учи, а?

Гиймо погледна Агата внимателно и запремисля. Въпреки презрителното ѝ изражение, поведението ѝ днес не беше обичайното. Като че ли... човек би казал, че се страхуваше! Но от какво и от кого? Ами от него, беше очевидно! Или по-скоро от чирака, в който се беше превърнал. Сърцето на Гиймо заби до пръсване. Трябваше да се възползва, сега или никога! Едва ли щеше да му се удаде друг подобен шанс!

Той стана и направи усилие да изглежда спокоен.

— Да, вярно е. Кадехар Преследвача ме обучава на магия.

Бе произнесъл името на учителя с надеждата да ги впечатли: така и стана. Сред бандата се разнесе шепот. Агата отново ги накара да млъкнат, но сега се колебаеше съвсем явно. Гиймо трябваше да побърза, преди да се е окопитила. Огледа всички подред и дръзко обяви с невъзмутим глас:

— Вчера учителят Кадехар ме научи на един много забавен номер: как да смалявам краката на човек! Ей сега ще ви го покажа.

Гиймо зае същата поза като Кадехар, когато разрушаваше мечовете, и произнесе силно:

— Тараксакум! Папавер реас!

Тома Кандаризар, който беше колкото силен, толкова и глупав, нададе вик и си плю на петите, последван незабавно от цялата банда. Агата изгледа с омраза слабичкото момче, докато то с вдигнати ръце призоваваше злите сили, а после и тя избяга.

Гиймо избухна в смях: току-що бе обърнал в бяг страшилището на гимназията, и то като извика латинските наименования на глухарчето и на полския мак! Само заради този миг на пълно щастие

никога нямаше да съжалява, че е казал „да“ на Кадехар! Магията си имаше и добра страна!

* * *

Понеже времето напредваше, Гиймо побърза да напусне училището, прекоси града, пое по пътя към Трой и се втурна към хълма, където щеше да го чака Кадехар.

На върха на възвишението се издигаше гигантски долмен^[1], откъдето погледът можеше да се зарее далече на юг по морската шир и на изток до планините. Децата обичаха да играят тук, а влюбените идваха по време на пролетното пълнолуние. Днес Гиймо идваше заради друго.

Кадехар вече бе дошъл и го чакаше, седнал по турски върху огромната гранитна плоча. Когато го видя, се изправи.

— Добър ден, Гиймо!

— Добър ден, учителю — задъхано отговори момчето.

— Тук въздухът ухае прекрасно! — Кадехар си пое дълбоко дъх.
— Не мислиш ли?

— Да — поколеба се Гиймо, който не очакваше подобно посрещане.

— Обичам това място! Сякаш наистина е магическо!

Последните думи магьосникът произнесе така, като че очакваше някакъв отговор. Чиракът отвърна въодушевено:

— Това е напълно естествено, учителю: тук телуричните течения на Трой се събират с тези на Даштиказар.

Кадехар го погледна с пронизващ поглед.

— Припомни ми какво е това телурично течение, Гиймо — поиска той с тон, в който вече нямаше и най-малка приятелска нотка.

— Невидим енергиен поток, който протича в земята, учителю. От време на време няколко потока се събират и образуват река от енергия. Местата, където се съединяват, се наричат телурични възли. Силата в тях е много мощна. Както тук, учителю.

Гиймо бе отговорил напълно уверено. Кадехар скочи от долмена, наведе се и откъсна едно цвете, което пъкна под носа на Гиймо.

— Какво е това?

— Хиперикум макулатум, петнист жълт кантарион! Бере се през лятото. Съдържа масло, което придобива червен цвят и се използва за зарастване на рани.

— Единствен по рода си ли е?

Гиймо се поколеба, но Кадехар го погледна буреносно и той заекна:

— Тъъ... не, не... има си сестра, Хиперикум перфоратум, лечебен жълт кантарион, който предпочита сухите почви.

Лицето на магьосника се озари от широка усмивка.

— Добре, Гиймо, много добре!

Качи се отново на долмена и направи знак на момчето да отиде при него. То се подчини с облекчение.

— Ти работи добре. Впрочем никога не съм се съмнявал в теб.

Гиймо сияеше. Учителят продължи:

— Както ти обещах, ще разтворя за теб *Книгата на звездите* и ще те науча на първите тайни на Гилдията. Но преди това трябва да ти дам нещо.

Той извади от торбата си една чисто нова платнена чанта, както и дебел бележник, подвързан с черна кожа.

— Всеки чирак магьосник има такава раница, в която носи книгите, които изучава, растенията, които събира, и... личния си бележник, в който се съхраняват неговите пътешествия и собствените му открития.

С треперещи ръце Гиймо взе двата предмета и ги разгледа, очарован.

— Никога няма да проверявам какво записваш в бележника си, Гиймо — уточни Кадехар, развеселен от реакцията на ученика си. — Ти сам ще преценяваш кое е достатъчно важно за отбелязване.

— Благодаря, учителю! Това са най-прекрасните подаръци, които някога съм получавал!

— Добре, добре — просто каза магьосникът, видимо разнежен. — Сега готов ли си за *Книгата на звездите*?

— О, да! — отвърна Гиймо със светнал поглед. — Готов съм!

— Тогава ме слушай и ако нещо не ти е ясно, не се колебай да ме прекъснеш и да ми зададеш въпрос.

[1] Праисторическа гробница от два или повече вертикално поставени камъка и масивна покривна плоча върху тях. — Б.пр. ↑

10.

ТАЙНИТЕ НА НОЩТА

— Гиймо — започна Кадехар, — първото нещо, което човек трябва да направи, за да достигне до магическото разбиране за света, е да го гледа по различен начин. Виж този камък — продължи той, сочейки една скала, — почувствай вятъра... — И той пое дълбоко въздух. — Чуй тази птича песен: на пръв поглед между тях няма нищо общо. И все пак има нещо, което ги свързва!

— Нещо ли, учителю? — запита Гиймо, твърдо решен да проникне до дъно в тайната на магьосничеството, която Кадехар му разкриваше в този миг.

— Да, Гиймо, една невидима връзка, която обединява всичко съществуващо, тоест петте елемента! Надявам се, че знаеш кои са те?

— Ами всъщност... — поколеба се Гиймо. — Мислех, че са четири: водата, земята, огънят и въздухът.

— Забравяш плътта! — лукаво допълни Кадехар.

— Плътта... Искате да кажете месото?

— Искам да кажа хората, растенията, животните... Всичко, което диша, момчето ми! Разбра ли? Мога ли да продължа?

— Да, да, учителю. Продължавайте!

— И така, тези пет елемента са свързани с невидима и неосезаема нишка, която древните нарекли Уирд. Запомни: Уирд! Нещо като гигантска паяжина, чиито нишки са захванати за всяко нещо. Какво ще кажеш?

— Ами... — Гиймо се замисли. — Това означава примерно, че ако аз помръдна, цялата паяжина помръдва и всички усещат, че аз мърдам... Това е невъзможно.

— Не, Гиймо. — Кадехар бе видимо зарадван от отговора на ученика си. — Не е невъзможно. Просто паяжината е толкова голяма, че когато помръднеш, нищо и никой не го усеща веднага, освен ако не е съвсем близо до теб. Математиците от Сигурния свят интуитивно са

се досетили за Уирд и въз основа на това са създали теорията за хаоса. Чувал ли си за нея?

— Тъъ... — поколеба се момчето — да, май да. Това не беше ли онази история с пеперудата, която, щом потрепне с крила, предизвиква буря на другия край на планетата?

— Точно така, Гиймо! С две думи, според тази теория едно нищожно малко действие може да има отражение върху целостта на всичко останало. А сега — продължи магьосникът — си представи, че е възможно тези влияния да се контролират! Че може да извършиш нещо с ясното съзнание какво ще предизвика то в точно определено място на паяжината!

— Това би означавало — предпазливо започна момчето, — че човек може да има властта да влияе на някои неща посредством други неща, които на пръв поглед нямат нищо общо с тях... Но как, учителю?

Кадехар се усмихна на внезапното въодушевление на момчето, което започваше да открива целия обхват на тайната на Гилдията.

— Чрез ключове, Гиймо. Ключове, които дават достъп до Уирд, с които може да се достигне до най-дълбоката същност на всичко съществуващо!

— Ключове ли? Като тези, с които се отварят врати? — неуверено запита чиракът.

— Точно така, момчето ми! Само че те не са предмети, а знаци.

Магьосникът протегна дългата си снага и въздъхна леко, наслаждавайки се на последните слънчеви лъчи. За миг погледът му се зарея към хоризонта. Гиймо сграбчи ръкава на тъмния му плащ и умолително каза:

— Учителю Кадехар, моля ви...

Кадехар сърдечно се засмя:

— Почват ли да ти харесват тайните на магьосничеството, Гиймо?

— Говорехте за знаци, учителю — настоя момчето, — знаци, с които могат да се отварят врати!

— Да — продължи магьосникът развеселен, защото виждаше как Гиймо старателно записва всяка негова дума в новия си бележник. — Представи си нещо като азбука, всяка буква, от която притежава собствено значение и магическа сила. А сега си представи как тези

букви се свързват една с друга и образуват думи, а после как думите се свързват в изречения! Ето че притежаваш необходимия енергиен поток, за да видиш Уирд, да проникнеш в него и да го промениш! Това е тайната, Гиймо, тайната на практическата магия: да установиш и да контролираш връзката между свършено различни неща!

— Страхотно! — възкликна Гиймо. — Това означава, че с тези знаци може да се контролира вселената!

— По-полека, по-полека — охлади Кадехар ентузиазма на чирака си. — Не е толкова просто! Първо, магьосничеството не е точна наука, а резултат от непрекъснати интуитивни действия и опити. Освен това Уирд си има собствени закони, които не трябва да се престъпват, защото в противен случай всичко ще се сгромоляса. И най-сетне, тези знаци, които ние, магьосниците, наричаме графемите, са неутрални енергии, чиято сила зависи само от този, който ги използва... Какво ще кажеш, Гиймо?

— Ами... че трябва да внимаваме? Да не вършим глупости?

— Браво, малкия! — отговори Кадехар и потупа доволно момчето по рамото. — Докато не достигне възрастта, когато мъдростта надделява у човека, предпазливостта и скромността трябва да бъдат най-важните думи за магьосника!

— Кажете ми още нещо за зна... за графемите, учителю!

— Най-напред, Гиймо, ще ти кажа повече за следващите години, в които ще изучаваш магически науки. И ако не се обезкуражиш, ще ти разкажа още и за графемите!

— Съгласен съм! — щастливо рече момчето.

— Ще трябва усърдно да се занимаваш с учебни предмети, като геология, география или история, които ще ти се сторят отдалечени от същината на магията. Да изучиш картите на ветровете, на земните и океанските течения; съставът на скалите и металите, поведението на животните, свойствата на растенията, психологията на човека — с една дума, всичко, което се отнася до петте елемента! Защото разбирането на света е абсолютно задължително за всеки, който иска да влияе на Уирд.

Гиймо въздъхна. Изведнъж магията му се видя съвсем не така забавна, колкото преди малко си представяше! Въпреки всичко поклати глава. Кадехар продължи:

— Ще направиш тялото си силно и гъвкаво с упражнения: правенето на магии изисква сила и издръжливост! Ще работиш върху дишането: дъхът е основната движеща сила на магическите практики. Никога не пренебрегвай тялото си, Гиймо, то е единственият ти източник на енергия.

— Учителю, силата на един магьосник зависи ли от тази на тялото му? — обезпокои се Гиймо.

— И да, и не, момчето ми. Силата на един магьосник преди всичко се крие в начина, по който той владее магическото си изкуство. Но също и в способността му да си служи с първичните енергии, а да пренасочиш един телуричен поток изисква да си доста ячък, повярвай ми! Е, някои магьосници притежават в по-висока степен от други особената вътрешна сила, която наричаме Йонд и която придава мощ на магията ни. Ние се раждаме с могъщ Йонд така, както други се раждат със способността си да тичат бързо или да рисуват!

— Този... Йонд, учителю — колебливо се намеси Гиймо, — има ли връзка с ефекта на Таркен?

— Напълно е възможно — призна Кадехар. — Виждам, че бързо схващаш. Да продължа ли?

Гиймо пламенно закима. Магьосникът отново поде:

— Докато тренираш тялото и паметта си, ще работиш върху графемите. Първо трябва добре да ги научиш — тяхното име, форма, място в азбуката и магическа сила. После ще трябва да ги усвоиш, да ги преоткриеш сам чрез медитация, да създадеш заедно с тях интимно кътче в сърцето и в ума си. Щом овладееш графемите, с моя помощ ще се научиш да си служиш с тях — да ги пишеш или да ги гравираш, да ги пееш, да ги призоваваш наум и да ги възпроизвеждаш. С тях ще можеш да се защитаваш от всякакви нападатели и да надвиеш всеки противник, или пък да станеш ясновидец и дори да задаваш въпроси за бъдещето! Какво ще кажеш?

За миг Гиймо запази мълчание. Какво да каже, освен че тъй или иначе нямаше избор! И че част от програмата далеч не му изглеждаше толкова въодушевяваща като другата. Въпреки това той се опита да отговори с ведър глас, като си мислеше за тайнствените графемите, които сякаш го омагьосваха.

— Страхотно, учителю!

— Добре, добре, момчето ми. Сега какво искаш да знаеш?

— За тези графемии... Кой ги е измислил?

— Не се знае чие творение са, Гиймо. Както не се знае и кой е написал *Книгата на звездите*, нито от колко време я притежаваме... Именно *Книгата на звездите* ни разкри графемите, но те са пред очите на хората открай време.

— Къде, учителю, къде? — огледа се Гиймо на всички страни.

— Ами... ето там, момчето ми — тихо произнесе магьосникът, като посочи звездите, които обсипваха небето с падането на мрака. — В тайнството на нощта.

— Искате да кажете, че...

— Искам само да кажа, че графемите идват при нас от звездите, по-точно от някои съзвездия, чиято форма приемат. Тъкмо затова сме нарекли скъпоценния си свитък *Книгата на звездите* — заради нощното небе и азбуката, която небесните тела, отразяващи Уирд, рисуват със светлинни точки!

Гиймо ликуваше. Зарял поглед в небесата, най-сетне му се стори, че е намерил своето място на този свят: там горе, в люлката на звездите!

11. ОТВЛИЧАНЕТО

Със затворени очи Гиймо се опитваше да си представи формата на третата графема от звездната азбука. Макар и прости, очертанятията трудно се избистряха в ума му. Направи последно усилие да се концентрира, но като не успя, се отказа и отвори очи. Примигна няколко пъти пред ярката обедна слънчева светлина, която сякаш рикошираше от пясъка на плажа, където той се бе настанил да поработи.

Бяха минали три седмици от вечерта, когато Кадехар, неговият учител магьосник, му бе разкрил *Книгата на звездите*. Това бяха три седмици, през които той мъчително се опитваше да усвои знаците, тези ключове, които отваряха дверите на истинската магия. Три седмици, които почти изцяло бе прекарал върху първите три графемни, възползвайки се от намалялата взискателност на учителите преди лятната ваканция и изоставяйки изучаването на петте елемента. И какво постигна? Три жалки форми, на които едва ли не трябваше да се моли, за да се появят в ума му, като затвори очи. Учителят му бе показал само вида и наименованието на двадесет и четирите знака, защото смяташе, че той трябва да се упражнява да усеща мощта на графемите, преди да започне да ги изучава в дълбочина.

Гиймо кипна от гняв. Той, надареният чирак, избран заради ефекта на Таркен, да се запъне пред някакви глупави рисунки! Гиймо остави бележника върху пясъка. После си пое дълбоко дъх, отново затвори очи и започна да се концентрира. Първата графема се появи, малко размазана, в мрака на съзнанието му. Беше Феху, която, кой знае защо, му приличаше на едра крава. Втората скоро се присъедини към първата — Уруз, която извикваше представа за дъжд. Най-после и третата застана до тях — Турсаз, която сякаш се смееше като вуйчо му с гръмовен смях. Този път се получи! Момчето ликуваше. Тъкмо тогава един глас го изтръгна от вглъбението му:

— Мислиш ли, че спи? Ей, Гиймо заспалия, буден ли си?

Гиймо подскочи, щом разпозна гласа на Тома Кандаризар. Отвори очи — не беше сън. Червенокосото момче се беше изправило точно пред него, а встрани, с ръце на кръста и злобна усмивка, стоеше Агата Балангрю. А той си мислеше, че се е отървал от нея и бандата ѝ с измисленото си магическо заклинание!

— Трябва да си поговорим, дребен — скръцна със зъби високото момиче, което като че ли вече не се страхуваше от него.

— Аха — включи се и Тома, — добре ни изпързала оня ден, а?

— Недей да отричаш, мъник — продължи Агата, — аз питах баща ми и той ми каза, че един чирак не може да прави магии.

— Щото още е кръгла нула! — добави Тома. — Ще му трябват много години, докато се научи да бае!

— Затова решихме — завърши заплашително момичето, — че трябва да проверим това сами. Тома, ти си!

Тома се хвърли към Гиймо, който се бе изправил на крака, готов да побегне. Но затова трябваше да се раздели със скъпоценния си бележник. Ето защо не помръдна, а се присви в очакване на удара.

Но ударът така и не дойде. Тома се бе вцепенил, парализиран от страх, а ококорените му очи гледаха към морето. Агата също погледна натам и изпищя от ужас: два гомона излязоха от водата и се спуснаха към тях.

* * *

Гомоните — масивни създания с изцъклени очи, коси от водорасли и покрити с лепкави люспи кожа — по стойка и походка приличаха на хора, но по поведение — по-скоро на животни, и то на хищни животни. Чувствайки се еднакво добре както във водата, така и на пясъка или на крайбрежните скали, където бяха леговищата им, в миналото те били най-злите врагове на рибарите от Ис. Ето защо няколко века по-рано били прогонени в Несигурния свят благодарение на съвместна акция на Гилдията и Братството.

Оттогава жителите на Ис знаеха за тяхното съществуване единствено от книгите и преданията.

Ала гомоните, които се нахвърлиха срещу младежите точно в този момент, бяха дяволски истински.

— Бягай! Бягай, Агата! — ревна на свой ред Тома на високото момиче, което беше парализирано от страх и видимо не можеше да помръдне.

Като изруга, момчето я сграбчи за ръката и насила я повлече след себе си. Гиймо им подвикна да вървят по-бързо. Тримата затичаха към обраслите с треви дюни, където почвата беше по-твърда и имаше някакъв шанс да се изплъзнат на гомоните.

Гиймо тичаше с всичка сила, но вече започваше да се задъхва. Затъваше в пясъка и най-обикновено действие, като поставянето на единия крак пред другия, му струваше неистово усилие. Имаше крайно неприятното усещане, че всяка крачка го връщаше малко назад! Също като в онези кошмарни сънища, при които човек е преследван от някое ужасяващо създание, а краката му са залепнали за земята и не може да мръдне и крачка! Момчето неволно потръпна. Никога нямаше да успее да стигне до дюните! Хвърли поглед назад — Тома и Агата не се справяха по-добре, напротив, понеже бяха по-тежки, се мъчеха дори повече. Двете чудовища вече не бяха твърде далеч.

Тома също се извърна. Видя, че люспестите създания бяха само на няколко крачки зад него. Обхвана го неудържима паника и той извика. После пусна ръката на Агата, за да ускори хода си. Момичето загуби опора, препъна се и падна. Само след миг първият гомон беше върху ѝ. Агата изпищя и се замята на всички страни, когато огромните ръце я сграбчиха. Чудовището я повдигна, сякаш беше лека като перце, метна я на рамо, обърна се и я понесе към океана, без да обръща внимание на крясъците и виковете ѝ за помощ. Вторият гомон се приближи до двете момчета, които, шокирани от разигралата се сцена, бяха застинали на място. Отворената му паст, разкриваща остри зъби, и ножът, който проблясваше в ръката му, бързо им подсказаха намеренията му: те нямаше да бъдат отвлечени, а убити!

— Ааааааа!

Двамата нададоха едновременно вик на ужас и побягнаха.

— По-бързо! По-бързо! — задъхано крещеше Гиймо към Тома, който изоставаше.

Ромонът, свикнал да се придвижва по пясъка, ги настигаше. Дюните бяха съвсем близо, все още можеха да се изплъзнат, но ако това станеше, щеше да е небивал късмет! Точно в този момент Тома се

спъна и се сгромоляса на пясъка, като виеше от болка. Гиймо спря и се върна да помогне на своя другар по бягство.

— Ставай, Тома! Хайде, изправи се!

Проснатото на земята момче гледаше с уголемени от страх очи приближаващия се преследвач. Направи опит да се изправи, но глезенът му, който явно бе изкълчен при падането, поддаде и момчето отново падна.

— Твърде късно е — простена Тома. — Бягай, махай се!

Гиймо се поколеба.

Чувстваше, че може да надбяга гомона, само да стигнеше до дюните!

Първите къщи бяха само на десетина минути път оттам и той можеше скоро да доведе помощ. Но не чак толкова скоро, че да спаси Тома. Хиляди пъти бе пожелавал смъртта му, когато червенокоското го тормозеше в училище! Но едно е да искаш нещо под влиянието на гнева, а съвсем друго е да видиш, че се случва... Участта, която очакваше Тома, не беше съизмерима с подлите номера, които му погаждаше! Не, щеше да се бори заедно с него докрай и нямаше да го изостави! Каквото и да става! „Явно човек не може да изневери на природата си“ — помисли си Гиймо. Това, че бе станал чирак магьосник, не го бе избавило от опасните му рицарски наклонности.

Гомонът вече беше на няколко крачки, нямаше как да му избягат. Подпомаган от Гиймо, Тома Кандаризар, подлудял от ужас, пълзеше по земята, стискаш с ръка глезена си, в едно последно усилие. Съществуването трябваше само да протегне ръка, за да ги сграбчи. То знаеше това и сякаш за удоволствие забавяше този миг. Острието на ножа в ръката му блестеше още по-силно на слънцето.

Тъкмо тогава се случи нещо странно.

В главата на Гиймо се появи третата графема, при това, без да я е призовавал, и то много по-ясно, отколкото по време на упражненията. Изображението бързо обхвана съзнанието на момчето, уголеми се и пламна, като разпръскваше отначало мека, а скоро след това почти непоносима топлина. Струваше му се, че графемата го пареше, изгаряше го отвътре. Гиймо пусна Тома и се изправи с лице към преследвача им. Стиснал главата си с ръце, той се извиваше от болка, стенойки.

Изненадан, гомонът се вкамени, втренчил в него изцъклените си очи. В този момент на Гиймо му се стори, че е открил единствения начин да се отърве от болката и изкрещя името на графемата, като с цялата си душа се надяваше, че това ще го избави от изгарящия пламък.

— *Турсаааз!!!*

Гомонът изведнъж отстъпи, сякаш бе ударен от огромен юмрук. Изръмжа, изгледа двете момчета с недоумение, а после като треснат от гръм се строполи върху пясъка.

— А стига бе! — възкликна Тома и се изправи. — Как го направи?

След като извика името на графемата, Гиймо почувства незабавно облекчение. Сякаш магическият знак се бе задействал сам, за да го накара да си послужи с нея както трябва, без никога да го е знаел. Той гледате проснатия на земята гомон и не вярваше на очите си, също като Тома, който се бе облегнал на рамото му.

— Как го направи, а, как? — повтори Тома с треперещ глас, в който прозираше възхищение.

И двамата още се олюляваха. Никога през живота си Гиймо не беше изпитвал такъв страх! Дори тогава, когато вуйчо му Уриен го бе гонил из замъка на Трой, за да го накаже хубавичко, задето с Ромарик бяха пъхнали умрял плъх в леглото му.

Пое си дълбоко дъх, преди да отговори:

— Уча магически науки... Не ти ли споменах?

Тома Кандаризар не намери за уместно да добави каквото и да било и се задоволи да поклати глава със сериозен вид. После изведнъж си спомниха, че Агата бе изчезнала, а сцената с отвличането ѝ рязко помрачи радостта им, че са живи.

— Да побързаме да предупредим Братството — подвикна Гиймо на Тома, който под въздействието на шока от страховитото премеждие, подсилен от изчезването на приятелката му, горестно изхлипа.

Гиймо се върна до мястото, където бе оставил бележника си, взе го и го пъхна в чантата си. После, като подкрепяше, доколкото можеше, едрото накуцващо момче, го помъкна към Даштиказар.

12.

В ДВОРЕЦА НА ПРЕВОТО

Отвлечането на Агата вдигна голям шум.

По-точно казано, предизвика истинско земетресение, което раздруса страната Ис надлъж и нашир! Първо, защото господин Балангрю, който остави жена си да оплаква и за двамата загубата на дъщеря им, вдигна скандал, бълвайки огън и жупел срещу Братството, което според него не си било изпълнило задълженията. После, защото Братството, за да изкупи вината си, претърси всяко кътче от страната, но напразно. Освен това присъствието на гомони по крайбрежието означаваше, че Ис вече не бе защитена от заплахите на Несигурния свят. И най-сетне — защото всеки повече или по-малко се боеше, че зад тази нова провокация стоеше Сянката.

Все още беше пресен споменът за злините, които Сянката им бе причинила: от разрушаването на цели селища от ордите на кръвожадните орки — земния еквивалент на гомоните, с тази разлика, че бяха чист продукт на Несигурния свят — до почти успешния опит да се опожари Даштиказар с омагьосани огнени кълба. Всеки път рицарите или магьосниците отблъскваха атаките на косъм от провала!

Жителите на Ис си спомняха особено ясно деня, когато лично Сянката бе забелязана да броди около едно селище в Златистите планини, което чудовищата ѝ бяха изравнили със земята. Нейното присъствие, забулено в мъглявина и вледеняващ хлад, бе породило у Рицарите на вятъра, тръгнаха на поход срещу врага, много по-голям ужас, отколкото труповете на злочестите селяни, които бяха пръснати по пътя, или пълчищата орки, струпани по хълмовете наоколо.

Страната Ис вреше и кипеше. Камдарите бяха свикали общо събрание, а хората по квартали, села и махали се редуваха на стража. Пътищата кънтяха под копитата на конете на Братството и отдавна никой не беше виждал толкова много тъмни плащове да се носят из градове и села. И най-сетне това беше един необикновен ден — не защото беше първият ден от лятната ваканция на учениците, а понеже

превото бе поканил в двореца си представителя на клановете, Великия маг на Гилдията, командора на Братството и делегата на търговските и занаятчийските сдружения. Обитателите на Ис хранеха големи надежди за резултатите от тази среща на високо равнище.

* * *

— Е, момчето ми, как си? — попита учителят Кадехар Гиймо, докато двамата вървяха по дългия коридор в двореца на превото, който трябваше да ги изведе до залата за събрания.

— Ще се почувствам по-добре, когато всичко това свърши — отговори Гиймо с гримаса.

И най-храброто момче можеше да се уплаши, ако получише покана от превото наред с най-важните личности на държавата! Впрочем Гиймо я бе приел чак когато се увери, че ще бъде придружен от учителя си.

— Ами! — отвърна Кадехар, като му хвърли една от онези усмивки, които имаха свойството да сгриват сърцето. — След всичко, което преживя, този разговор не ще да е толкова страшен!

— Да — изсумтя момчето, — само дето се питам дали не предпочитам да се изправя пред цяла шайка гомони!

Кадехар искрено се разсмя, последван скоро и от Гиймо. След подвига му на плажа, когато се разправи с дошлия откъм морето звяр, той се бе превърнал в герой за всички граждани на Ис, освен за бащата на Агата, който открито го бе упрекнал, че не е спасил дъщеря му, и за вуйчо му Уриен, който се бе задоволил да избоботи, че е имал късмет, че се е измъкнал жив, и че всичко това не си струва труда да се повтаря непрекъснато.

Майка му — странно нещо — след първоначалния страх бе проявила колкото тревога, толкова и гордост. Ала случката остави неизлечимо дълбока следа най-вече у Тома. Откакто чиракът магьосник го бе изтръгнал от ноктите на гомона, издънката на фамилията Кандаризар не отделяше възхитен поглед от него и го следваше навсякъде, както по-рано Агата. Отначало това нервираще Гиймо, но като видя, че е безсилен да промени поведението му, се примири.

Стигнаха до залата. Кадехар почука върху огромната врата от масивно дъбово дърво. Един страж им отвори и ги въведе. Право пред тях превото и бележитите му гости бяха насядали около внушителна кръгла маса.

— Добър ден, добър ден! Учителю Кадехар, много се радвам да ви видя! — обърна се домакинът към магьосника.

Превото беше около седемдесетгодишен мъж с пронизателен поглед и твърд глас. Навремето беше справедлив и разсъдлив водач на един клан, което му позволи да бъде избран на този пост с достатъчно мнозинство. Беше известен като умен и находчив дипломат, който цени разумните съвети, макар да е непоколебим в решенията си. До този ден жителите на Ис можеха само да бъдат доволни от избора си.

— Ваша чест... — отговори Кадехар и направи лек поклон, докато Гиймо се опитваше да остане по-назад.

На масата беше и командорът, който ръководеше Братството — колос в разцвета на силите си, чието набраздено от бойни белези лице носеше следите на многобройни битки. Той беше най-добрият рицар от своето поколение и другарите му го бяха избрали единодушно да замести загиналия негов предшественик, паднал в тежката битка между Ордена и пълчищата орки, изпратени от Сянката, в Златистите планини.

До него седеше делегатът на търговците и занаятчиите, мъж със закръглено коремче и жив поглед. Макар и не така престижна като на другите четирима, властта му може би беше най-осезаема, защото от сдруженията, които представляваше, зависеше материалното оцеляване на цялото население. Той често влизаше в конфликт с превото по повод на изделията и продуктите, които Ис внасяше от Сигурния свят, но такива бяха правилата на играта и противопоставянето им никога не излизаше от тези рамки.

Малко по-нататък един мъж, когото Гиймо познаваше добре, му махаше приятелски. Това беше Утигерн Кракал, бащата на Амбър и Корали, когото камдарите бяха избрали за свой представител. Беше по-скоро дребен на ръст и слабоват, с кестеняви коси, ала най-впечатляващото нещо у него бяха сините му очи, които беше предал и на дъщерите си. От всички присъстващи видни личности, неговият авторитет като че ли беше най-спорен, тъй като съперничеството, бушуващо между отделните кланове, беше общоизвестен факт.

Най-сетне, в най-отдалечената част на масата, под качулката на тъмния си плащ се криеше Шарфалак, Великият маг на Гилдията — съсухрено и почти сляпо старче, което надаваше ухо към говорещите. „Не се доверявай на външния му вид — бе предупредил Кадехар — въпреки възрастта си, нашият Велик маг е все така могъщ магьосник!“

— А това навярно е Гиймо, Гиймо Трой, героят на изминалата седмица — каза превото, когато се извърна към момчето. — Приблужи се, не се страхувай!

Докато Гиймо пристъпваше стеснително, превото се обърна към Утигерн Кракал, чиито съучастнически знаци към момчето бе забелязал.

— Познавате ли този младеж, Утигерн?

— Разбира се, Ваша чест. В моя дом човек трябва да е глух, за да не е чувал за него! Май, май — добави той, като намигна на Гиймо — хлапакът жъне успехи сред девойките в Ис!

Въпреки сериозността на повода, по който се бяха събрали, всички се усмигнаха. Почервенял, Гиймо горещо си пожела от този момент нататък да притежава, ако изобщо съществуваше, формулата, която да позволява на човек да се скрие вдън земя... Добре разпознаваше в тези думи една злобна шега на Амбър, която сигурно се е възползвала от проблемите му с Агата, за да пусне такъв слух пред баща си. Той се зарече да уреди този въпрос с нея, и то при първия удобен случай!

Превото отново стана сериозен и попита Кадехар:

— Известно ли е как това момче е успяло да срази гомона?

— Не съвсем, Ваша чест — отговори магьосникът, като хвърли бърз поглед към мага. — Изглежда обаче, че Гиймо има известно предразположение към магията, във всеки случай достатъчно, за да отключи ефекта на Таркен. Съчетан с възприемчивата му природа, страхът най-вероятно е увеличил мощта на тези наченки на магьосничество, които започнах да му преподавам.

Превото се обърна към командора:

— Командоре, има ли новини за дъщерята на Балангрю?

— Уви, не, Ваша чест — отвърна рицарят. — Но едно нещо е сигурно: тя вече не е в Ис.

При отговора на гиганта всички потънаха в мълчание. Превото се обърна към мага.

— Велики Шарфалак, докъде стигнаха вашите проучвания? Плененият гомон разкри ли тайните си?

— Твърде рано е, Ваша чест — отговори старецът с прегракнал, но спокоен глас, прекъсван от чести пристъпи на кашлица. — Най-добрите ни магьосници работят върху тази мистерия. Колкото до гомона... Той е крайно упорит! Но ще проговори.

Думите на мъдреца бяха последвани от ново мълчание. Прекъсна го делегатът:

— Знае ли се поне защо малката Балангрю е била отвлечена? Получено ли е искане за откуп?

— Не — отвърна командорът, който отговаряше за сигурността в страната. — Все още никой не се е свързвал със семейството.

— Но какво да правим тогава? — избухна Утигерн Кракал, на когото вече никак не му беше до шегги. — Съгражданите ни са обзети от страх, те очакват отговор!

— Нищо друго не може да се направи — спокойно отвърна превото. — Трябва да останем нащрек и да чакаме резултатите от разследването...

— ... или ново отвличане! — изрева представителят на клановете. — Аз имам две дъщери, вие също имате деца и дори внуци! Не знам какво мислите, но на мен хич не ми се иска да се окаже, че са изчезнали!

— Успокойте се, Утигерн — поде превото. — Никой не желае нови отвличания! Но аз казах: трябва да бъдем търпеливи. Сега сме загрижени за други неща. За теб например — добави той, като се обърна към Гиймо.

— За мен ли? — заекна момчето. — Но защо? Какво съм направил?

— Ти си единият от двамата свидетели на отвличането — обясни командорът. — И си този, който е сразил втория гомон. Другият може би те е видял. Във всеки случай е наложително да те скрием на сигурно място. Например в едно от укрепленията на Братството.

Великият маг вдигна ръка, за да поиска думата. Гиймо, както и всички останали, се обърна към него. Старецът притежаваше особена аура и чиракът тутакси разбра какво искаше да каже учителят му, когато го посъветва да не се доверява на външния вид: при мага по-скоро тялото се подхранваше от магията, отколкото магията — от

тялото! Освен инстинктивната антипатия към този старец, който никак не беше смешен, той усети, че изпитва и респект, и дори възхищение.

— Защо да не го скрием в някой от нашите манастири? — предложи Шарфалак. — Никъде другаде не може да бъде по-добре защитен.

Тъкмо от това се боеше Гиймо! Да го затворят някъде точно в началото на лятото! Той се намръщи. Но Кадехар сложи успокоително ръка на рамото му и поиска думата:

— Много любезно от ваша страна, че се безпокоите за моя ученик. При все това мисля, че Гиймо ще бъде в пълна безопасност с мен. Нека да си остане в Трой — аз също ще се установя там и ще бдя над него, а същевременно ще продължавам и обучението му.

Членовете на Съвета разискваха известно време предложението на магьосника, като Великия маг се показва най-сдържан към него. Накрая всички се съгласиха с мнението на Кадехар, което им се видя най-разумно. Нали именно той най-добре познаваше Несигурния свят и неговите създания, а говореха дори, че бил и единственият човек, който можел да се изправи срещу Сянката, най-страшния им враг!

Кадехар забеляза облекчението, което се изписа по лицето на Гиймо, когато превото потвърди решението на Съвета да го повери на грижите на магьосника, и му намигна съзаклятнически. Момчето се зачуди как учителят е успял да разбере, че Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали щяха да пристигнат на следващия ден и да прекарат цялата лятна ваканция в Трой!

13. НОВА СРЕЩА

— Хайде, разкажи пак! — замоли се Ромарик, изпаднал в трескаво въодушевление от повторения за десети път разказ на Гиймо пред приятелите му.

— О, я стига! — обърна се към него Амбър. — Не виждаш ли, че вече му е дошло до гуша да го повтаря!

— Какво толкова? — изсумтя русото момче. — Не всеки ден можеш да чуеш истински герой сам да разказва историята си!

— Напълно го разбирам — подхвърли Гонтран присмехулно. — И аз, ако бях някоя кръгла нула, щях да искам да се срещам с изключителни хора, като убиец на гомони или гениален музикант!

В този момент Корали влезе в стаята на Гиймо, където всички бяха намерили убежище от най-горещите следобедни часове. Тя носеше поднос с чаши студена оранжада. Приятелите горещо одобриха инициативата. Кокетката се престори, че приема комплимента за себе си, и вирна брадичка, с което предизвика бурен смях.

Лятото определено започваше добре!

Откакто групата се бе събрала в пълен състав в къщата на Гиймо, часовете летяха бързо и щастливо и всички щяха да загубят представа за времето, ако майката на Гиймо не ги викаше да ядат.

В Ис това беше обичайна практика: родителите изискваха много от децата си през цялата учебна година, ала им предоставяха почти пълна свобода през двата месеца лятна ваканция. Излишно е да се споменава, че всички ученици в страната чакаха с нетърпение този миг!

Разходките из ландите се редуваха със спортни състезания, които приятелите си устройваха на площада на селището Трой, с игри на карти в стаята на Гиймо, с вечерни разговори в гостната, след като бяха гледали видеофилм.

Гиймо често се озоваваше в центъра на радостния водовъртеж. Това, че трябваше да разказва за приключението си, не му тежеше ни

най-малко. Понякога сам се изненадваше, че добавя елементи, измислени в хода на разказа, както и че изпитва гордост от блесналите погледи на приятелите му, насочени към него. А в очите на братовчед му Ромарик дори се четеше възхищение и това може би повече от всичко друго го караше да се чувства прекрасно!

Днес се възползваше още по-пълно от тези моменти, защото бе получил от Кадехар, който се бе настанил у вуйчо му Уриен, пълен почивен ден. Още от следващата сутрин отново щеше да дели времето си със своя учител.

— Искате ли да отидем до скалистия бряг? — предложи Амбър, след като пресушиха чашите си до последната капка.

— Страхотно! — одобри Гонтран и скочи на крака. Скоро и другите го последваха.

Шумно се спуснаха по стълбите и излязоха на павираната улица, която криволичеше през цялото селище.

Къщата на Гиймо бе в началото на селото и до нея нямаше други къщи.

От едната страна се простираха ландите, които стигаха до морето, а от другата започваше гъста гора от дъбови и букови дървета, която продължаваше отвъд границите на държавата. Но групичката бе решила да се запъти към любимите си крайбрежни скали.

Гиймо забави ход и скоро се озова до Амбър.

— Защо си наговорила такива неща на баща си?

— Какви неща? — учуди се Амбър и се обърна към него.

— Знаеш какви — почервеня момчето. — За мен и за момичетата от Ис...

— А, това ли? — призна Амбър, като си придаде безгрижен вид. — Ами вече не си спомням. Сигурно тази идея ми е хрумнала и ми се е сторила забавна!

— Обаче в нея няма нищо забавно! — ядоса се Гиймо.

Амбър се престори на изненадана:

— Така ли? Значи това не е истина?

Гиймо се начумери. С това момиче не можеше да се говори сериозно.

Девойката усети, че е попрекалила, и се опита да отклони темата:

— Майка ти постъпи много мило, като ни прие в дома си и четиримата за два месеца.

— Тя си е такава — съгласи се Гиймо. — За нищо на света не иска да бъде нещастен. А щеше да бъде точно така, ако трябваше да прекарам лятото далече от вас.

— Ласкател! — приближи се Корали, която бе оставила Ромарик да обяснява, жестикулирайки, на Гонтран как тренирал за приемните изпити в Братството.

— Майка ми винаги е толкова тъжна! Сякаш се чувства виновна, че се е съгласила баща ми да си отиде и че не ми е родила братя и сестри — въздъхна Гиймо.

— Аз пък давам мило и драго да съм единствена дъщеря! — възкликна Амбър, а сестра ѝ я стрелна с убийствен поглед.

— Важното е, че те обича, нали? — съчувствено заключи Корали.

— Да, така е наистина — уклончиво отвърна Гиймо, сякаш искаше да прогони нерадостните мисли, които можеха да вгорчат щастието му от тези дни.

Скоро съзряха крайбрежните скали от бял варовик, които се издигаха над океана като крехки гиганти, непрестанно променящи вида си под напора на водната стихия, ветровете и дъждовете. Някои бяха разяждани бавно от ерозията, други се рушаха на едри късове. Не бяха толкова внушителни, колкото тези по бреговете на Горчивите ланди или на Златистите планини, където се бе случило отцепването по време на страховитата буря, откъснала Ис от континента. Въпреки това бяха впечатляващи.

Хлапетата поеха по пътеката към чакълестия плаж, след като хвърлиха поглед към Гиймо, който ги успокои с усмивка: няма цял живот да отбягва плажовете на Ис само защото веднъж гомоните са го нападнали!

Докато вървяха, Гиймо описваше на удивените си приятели живота, който криеха тези на пръв поглед негостоприемни скали: когато се спускаха полегато към водата, по тях се развиваха тревни масиви, изпъстрени с червени власатки и многолистен равнец, привличащи пеперуди и понякога таралежи. В пукнатините на стръмните склонове гнездяха чайки, гларуси и керкенеци.

— Само не ми казвай, че всичко това си го научил в училище! — прекъсна го Гонтран, докато вървяха по крайбрежните камъчета.

— Не, от учителя Кадехар. Това е част от обучението ми — призна Гиймо.

— И къде е тук магията? — полюбопитства Корали.

— Вече ви казах — отвърна той, — никога не трябва да говоря за това, дори и с вас. Обещал съм.

— Знаем де, знаем — избоботи Ромарик. — Корали го каза, без да иска.

— Тя ги умее тези неща — изпусна се Амбър, преди весело да извика: — Хайде да се катерим! Кой ще се надпреварва с мен?

Идеята не събуди голямо въодушевление. Знайно бе, че никой не можеше да се мери с нея по бързина на катерене. Както обикновено, Ромарик единствен отговори на предизвикателството.

— Това трябва да е някакъв смахнат рефлекс на бъдещ рицар! — присмя се Гонтран. Всички насядаха, за да гледат надпреварата.

Ромарик се катереше, впрегнал всички сили, като придружаваше всяка своя стъпка с ръмжене. Амбър се придвижваше грациозно и набираше височина без видимо усилие. Сякаш танцуваше върху скалната стена, търсейки опорни места за ръцете и краката си с гъвкавите движения на умел балансьор. Бързо взе преднина. Скоро стигна върха на скалата, която бе избрала, под аплодисментите на останалите долу приятели. Въпреки че още таеше обида към нея, Гиймо беше развълнуван. Питаше се дали е виждал по-красива гледка от Амбър, която галеше и опитомяваше скалата.

Колкото до Ромарик, задъхан и плувнал в пот, той просто се присъедини към нея. Тя протегна ръка, за да му помогне в последния метър, и той я прие на драго сърце. Кацнали на една и съща скала, и двамата вдигнаха победоносно ръце. Гонтран, Корали и Гиймо им отговориха отдолу. В този миг Амбър изкрещя:

— *Там! Там! Гиймо! Внимавайте!*

Побледняла като платно, тя сочеше разтреперана храстите досами морето. Ромарик също се развика и размаха ръце. Тримата на плажа се обърнаха. Недалеч от тях видяха как една сянка се очерта върху пясъка, сянка на широко и набито тяло.

Корали започна да пици. Гиймо, замръзнал на място, за миг се опита да призове графемата, която го бе спасила последния път, но скоро се отказа: Турсаз се беше появила сама, без да чака да я повикат. Той наведе глава, засрамен заради самохвалството си преди малко,

после се изправи, готов въпреки всичко да се защитава свирепо. Видя как Гонтран измъкна от джоба си чудновата свирка и започна да я надува до пръсване, макар че от нея не излезе нито звук.

Внезапно, с ужасяващо пращане и сред гейзер от искри, една от скалите до тях се разцепи и се появи Кадехар. Като се олюляваше, той се втурна между Гиймо и сянката, която не бе помръднала, и зае магическата поза за защита. Времето сякаш замря. Никой не помръдваше, дори не смееше да диша. Миг след това магьосникът се отпусна и гръмко се разсмя.

— Приближи се! Не се страхувай!

От храстите, където се криеше, излезе онзи, чиято сянка слънцето проектираше върху плажа.

— Не се страхувам — избоботи един глас, който всички разпознаха, смаяни.

И тогава, с виновен вид и ръце в джобовете, се появи Тома Кандаризар! Широкоплещесто и набито, момчето пристъпи към групичката, като накуцваше и провлачваше крака.

14.

ДА ЖИВЕЕ ВАКАНЦИЯТА!

— Ама че лепка! — възкликна Корали, когато се обърна и видя рижата грива на Тома, който ги следваше на разстояние.

— Така е — съгласи се Ромарик, — но той ни даде обяснение завчера, когато ни уплаши на плажа: заклел се е непрекъснато да бди над Гиймо, който му е спасил живота!

— Вие бяхте ли забелязали, че той върви по петите ми? — попита Гиймо.

— Не! — в един глас отговориха всички.

— Вероятно се е настанил в хана на Трой — добави Корали, която винаги знаеше всичко. — Ханджията е приятел на баща му.

— Това не ме учудва, баща му има приятели навсякъде — лаконично заключи Гонтран, като вдигна рамене. — Какъв идиот, така да ни уплаши!

— Ами ти, с магическата свирка! — присмя се Ромарик и разчорли Гонтран.

— Е, какво толкова! Откъде можех да знам! — защити се той, като отново заглади косата си с ръка.

— Във всеки случай умееш да пазиш тайна — призна Амбър, като отново го разроши.

— Стига де! Ядосвате ме! — изръмжа той и за пореден път приглади косите си. — Кадехар ми повери свирката в началото на ваканцията, за да го предупреждавам и при най-малка опасност за Гиймо! Помоли ме да не ви казвам нищо. Има ми доверие.

— Сега сигурно си скубе косите от яд! — закачи го Ромарик.

— О, я стига, той направи каквото е трябвало да направи — намеси се Гиймо. — Във всеки случай благодаря! Защото ако трябваше сам да ви спасявам...

— Ти не си виновен — успокои го Корали. — Може би ако се беше появил истински гомон, магическата ти сила щеше да се прояви.

— Да, може би — смръщи се момчето. — Е, приятели, трябва да ви оставя. Ще се видим довечера!

— До довечера! — отговориха всички и проследиха с поглед как се отдалечаваше по пътеката към поляната с големия дъб, където го очакваше магьосникът Кадехар за ежедневното им занимание.

Макар да бяха минали само два дни, случката със сянката на плажа вече му се струваше далеч във времето. Ангажиментът на Гиймо към учителя бе придал съвсем различен вид на ваканцията. Той прекарваше сутрините и вечерите с приятелите си, но следобедните часове бяха посветени на изучаването на магически умения. Ромарик изведнъж бе решил да прекарва тези часове в тренировки за бъдещото си рицарство, а Гонтран упражняваше гамите върху цитрата и го наблюдаваше как лее пот. Само Амбър и Корали уплътняваха наполовина новата дневна програма и доста се отегчаваха, след като изчерпеха всички възможни шеги с двете момчета, които им бяха подръка. За щастие, щом дойдеше вечерта, петимата наваксваха пропуснатото, така че заспиваха късно през нощта.

Скоро Гиймо излезе на поляната. Кадехар вече го чакаше, седнал на земята със затворени очи и облегал на дънера на един дъб. Момчето се прокашля, за да покаже, че е тук.

— Ела до мен — рече му магьосникът, без да помръдне.

Гиймо послушно седна до учителя и се постара да заеме неговата поза.

— Отпусни се и се остави да те завладее енергията на дървото, която тече от корените до най-високите листенца.

Гиймо затвори очи и се опита да се концентрира. Не усещаше нищо. Сякаш отгатнал мислите му, Кадехар продължи:

— Тази медицина има бавно действие, момчето ми. Но бъди спокоен, гръбначният ти стълб ще се възползва и без твоето специално внимание. Но да поговорим, вчера като че ли искаше да ме попиташ нещо?

Предишния следобед бяха прекарвали да повтарят отново и отново двайсет и четирите графеми, макар Гиймо напразно да се опитваше да насочи разговора към случката край брега.

— Да, учителю — живо отвърна той. — Искях да разбера...

— Остани в същото положение, с гръб, опрян на дървото! Е, слушам те.

Гиймо изправи Стойката си и продължи:

— Как излязохте от скалата, учителю?

Магьосникът се засмя.

— В действителност не бях в нея, момчето ми! За да стигна до теб, поех по пътеките на Уирд. Първо изчислих траекторията, както в обикновения свят човек определя маршрута си по карта с помощта на компас. След това влязох в Уирд, като се промъкнах в един дъб. Излязох през скалата. Това е всичко!

— Всичко ли? — възкликна Гиймо втрещен, защото не вярваше на ушите си. — Ама как може да се пътува така? Първо си в гората, после чукаш на вратата на едно дърво, то ти отваря, тичаш по някаква пътека, отваряш прозорец в една скала и хоп — озоваваш се на плажа! Това е невъзможно!

— Не е чак толкова невъзможно, Гиймо. Просто е изтощително и освен това изисква отлично владение на магията, както и добро познаване на Уирд. О, я ми кажи какво би направил ти?

— Аз ли? — учуди се чиракът. — Ама как така?

— Например какво би направил ти, за да отвориш дървото и скалата, за да влезеш и излезеш от Уирд?

— Аз... бих...

— Помисли! — сурово изрече Кадехар. — Чакам.

— Ъъ... Аз бих... бих призовал Редху! Каруцата, графемата на пътешествието!

— И после? — попита магьосникът, чието лице просветляваше. — Как ще изчислиш маршрута си, за да се ориентираш в Уирд?

— Бих прибегнал към помощта на Пертро — графемата, която прилича на чашка за хвърляне на зарове и която с водач по пътеките в Уирд — отговори Гиймо, който възвръщаше увереността си.

Магьосникът приятелски го потупа по рамото.

— Чудесно, момчето ми, браво. Започваш да разбираш много неща! Но всичко си остава на теория, практиката е невъобразимо трудна и опасна! Изрецитирай поемата на мъдростта на чираците магьосници!

Гиймо започна:

— Знаеш ли как да гравираш? Знаеш ли как да интерпретираш? Знаеш ли как да багриш графемите? Знаеш ли как да експериментираш? Знаеш ли как да молиш? Знаеш ли как да жертваш?

Знаеш ли как да даряваш? Знаеш ли как да планираш? По-добре да не молиш, отколкото твърде много да жертваш; дарът винаги се възвръща. По-добре да не даряваш, отколкото твърде много да планираш.

— Един ден, момчето ми — поде Кадехар, — ще разбереш напълно смисъла на тези слова! Засега знай, че винаги трябва да си оставаш скромнен и предпазлив пред лицето на магията. Да, още въпроси ли имаш?

Гиймо се беше размърдал, както правеше обикновено, когато гореше от нетърпение да разпитва учителя.

— Учителю Кадехар, каква беше позата, която заехте пред сянката на Тома, там, на плажа?

— Добър въпрос, малкия! Това беше Стадха — положение, което възпроизвежда формата на една графема, за да ѝ придаде повече сила, ако я призовеш... Точно тогава, понеже бях изморен от пътуването в Уирд, заех формата на Наутхиз — графемата на бедата, която може едновременно да неутрализира магьоснически атаки и да устои пред физическо нападение. Искаш ли да знаеш още нещо?

— Не, учителю — замислено отвърна Гиймо, като изведнъж си даде сметка колко много има да върви по пътя на магията.

— В такъв случай остави ме да си почина. Днес съм доста уморен. Както рицарите, които не воюват, без да изпитат болка, така и магьосниците не практикуват магията безнаказано! Хайде, момчето ми, тръгвай си! До утре!

Гиймо хич и не чака да го поканят втори път и хукна към Трой.

Приятелите му се бяха събрали в неговата стая и страшно се зарадваха да го видят по-рано от очакваното. Във въодушевлението си решиха вечерта да си направят пикник и да прекарат нощта на открито в ландите, около лагерен огън.

— Сигурни ли сте, че няма да имаме неприятности с кориганите? — за дванайсети път попита Корали, която изпитваше истински ужас от всички истории, които се разказваха за тези същества.

— Напълно — отговори ѝ Ромарик, докато закопчаваше раницата си. — Кажи ѝ и ти, Гонтран, че на мен вече ми писна!

— По това време на годината, красива принцесо, кориганите танцуват само около долмените и менхирите. Достатъчно е да намерим такова място в ландите, където няма нито долмени, нито менхири!

Освен това не забравяй — добави той, — че тази нощ ще бъдем съпроводжани от един свиреп рицар и един могъщ магьосник!

— Ха, ха, ха... Много смешно, няма що! — обади се Ромарик. — Между другото, кой ще носи раницата е храната? Във всеки случай няма да е някое хилаво човече, което ще се сгъне на две при първия полъх на вятъра!

— Престанете, мърморковци! — намеси се Амбър, която се появи на вратата на кухнята.

После плесна с ръце и като преправи гласа си като на строга учителка, заповяда:

— Хайде, момичета и момчета, по-бързо!

Всички се хвърлиха върху нея, за да я накарат да млъкне.

* * *

Нощта бавно настъпваше.

Бяха ходили дълго, преди да открият идеалното място до една ясенова горичка сред ниски скали, покрити с лишеи. Бяха запалили огън, бяха заровили картофи в горещата пепел, а над жарта бяха поставили шишове с набучени наденички. Похапнаха здраво, като си разказваха смешни истории, които предизвикаха лудешки кикот. После пяха стари песни от Ис, които се предаваха от поколения. След това Ромарик и Корали потънаха в оживен разговор за някогашните времена в Ис, като той превъзнасяше храбростта на рицарите, а тя — накитите на жените, изрисувани върху някои старинни гоблени. Гонтран извади цитрата си от калъфа.

— Колко ни е хубаво така! — въздъхна Амбър, излегната по гръб, за да се наслади по-пълно на меланхоличните нотки, които Гонтран изтръгваше от инструмента си.

— Жалко, че целият живот не е като този миг — обади се Гиймо, който се бе излегнал до нея и с ръце под тила рееше поглед в звездното небе.

Тъмнината скриваше лицата им и само очите им проблясваха. „Да — рече си Гиймо, който с изненада установи, че присъствието на момичето го вълнуваше, — жалко, че целият живот не е като този миг!“

15. НАПАДЕНИЕТО

— Какво ще правим този следобед? — обърна се Корали към приятелите си.

Времето беше доста намръщено и всички усещаха умора от късите нощи и дългите дни, през които не жалеха силите си. Проснати по корем върху килима в стаята на Гиймо, вече бяха прекарали в бездействие цялата сутрин и ако си бяха мълчали, щяха да прекарат така и остатъка от деня.

— Ами да — продължи тя, — пък и Гиймо си е при нас!

Кадехар бе извикан по спешност в един манастир на Гилдията и поради отсъствието му неговият ученик се радваше на един непредвиден свободен следобед.

— Да отидем на кино? — предложи Гонтран.

— Чудесна идея! — поздрави го Амбър. — Какво дават в Трой тази седмица?

— Мисля, че е някакъв стар филм за машини на времето — отговори Корали.

— Добре — продължи момичето. — Кой е „за“?

Ръцете се вдигаха една след друга, но без особено въодушевление.

Ала понеже не знаеха какво да правят, а както беше тръгнало, съвсем щяха да си загубят времето, най-разумно беше да подкрепят първата добра идея!

— Какъв сладолед предпочиташ, Амбър? — попита Гонтран.

— С ванилия, моля!

— А ти, Гиймо? — продължи той, като подаде своя сладолед на Амбър.

— И аз от същия, благодаря!

— Гледай ти, ние с теб имаме еднакъв вкус! — възкликна девойката, достатъчно силно, за да я чуят всички. — Това е знак!

Зелените очи на момчето ѝ отправиха няколко светкавици, а Гонтран и Ромарик се подсмихнаха. Гиймо се бе надявал след нощта, прекарана на открито, че между него и Амбър има временно примирие. От няколко дни тя наистина беше поразредила закачките си и всичко вървеше чудесно. Е, изглежда, мирът беше приключил и Гиймо въздъхна. Момчетата нямаха ли си друга работа в живота, освен да се заяждат с момчетата? Той нервно се размърда на стола си.

— Тихо! — изшътка някой от залата. — Започва!

Светлината угасна. Злобният поглед на Агата и подигравателната усмивка на Амбър обсебиха за кратко мислите на Гиймо. После той направи усилие да ги прогони от ума си, за да се наслади на филма. Тъкмо да успее, когато усети как една ръка внимателно търсеше да хване неговата. Сърцето му спря за миг. Беше Амбър, която седеше до него. Защо искаше да хване ръката му? Никой не можеше да ги види, следователно не целеше да го засрами пред другите. Имаше друга причина! Дали... дали случайно?... Дали пък тя наистина не изпитваше нещо към него? Сърцето му заби лудо. Какво да направи? Да се престори, че нищо не забелязва? Да ѝ прошепне да престане? Той се опита да възвърне хладнокръвието си. И таз добра, един бъдещ магьосник да не може да се справи с една така неудобна ситуация! Не можа да се удържи да не поруменее. Много му се искаше да смотолеви нещо. Но тя щеше да му се присмее. Какво да прави, какво да прави? За щастие Амбър, уморена да търси ръката му, бе върнала своята на облегалката. Гиймо въздъхна с облекчение.

* * *

— Вярваш ли, че е възможно да пътуваш във времето, както във филма? — попита Ромарик братовчед си.

Когато прожекцията свърши, бяха решили да се върнат вкъщи, като кривнат през гората, за да се полюбуват на завърналото се слънце, което рисуваше чудни картини от светлина през разлистените клони на дърветата.

— Да, сигурно е възможно — отвърна Гиймо. — Не знам как точно, но във всеки случай не с машина!

— Само като си помисля, че в Сигурния свят не познават магията, направо си е смахнато! — възкликна Ромарик.

— Има и още по-откачени неща — включи се Гонтран. — Например те нямат и рицари!

— И пет минути не можеш да бъдеш сериозен, Гонтран! — скара му се Ромарик, който изглеждаше още по-рус под слънчевите лъчи. — Не знам дали от време на време гледаш новините по телевизията, но онези всеки момент ще хвърлят своя свят във въздуха.

— Татко винаги казва — подхвърли Амбър, която по примера на Гиймо се правеше, че нищо особено не се е случило в киното, — че главната заслуга на Ис е, че е избрала най-доброто от Сигурния свят.

— Дааа, във всеки случай не им завиждам за замърсения въздух и за водата, която мирише на хлор — продължи Ромарик. — Но признавам, че много ми се иска да карам кола, „Порше“ или „Ферари“!

— А на мен — да се изкача по стълбите на фестивала в Кан! — добави Корали и затрепка с мигли.

— Това няма нищо общо! — ядоса се Ромарик.

— Е, и? — засегна се момичето.

— Шт! — внезапно ги прекъсна Гиймо. — Не чухте ли странен шум?

Всички замръзнаха. Бяха наред гората, а около тях се разнасяха обичайните природни шумове — чуруликане на птички, шумолене на листа от полъха на вятъра, бръмчене на насекоми.

— Не, не чух нищо — отвърна Ромарик.

— Странно — промърмори Гиймо. — Пък на мен ми се стори...
Нещо не е наред!

Той излезе от пътя и пристъпи няколко крачки. Внимателно огледа гората наоколо. Беше сигурен, че е чул ръмжене, спотаено ръмжене, като на мечка. Но нямаше нищо. Не се виждаше никакво животно, нито дори храст, където да се е скрило. Нищо, освен дървета, твърде тънки, за да се скрие нещо зад тях.

— Видя ли нещо, Гиймо? — прошепна Гонтран.

— Не, аз...

Във вихър от листа едно гигантско създание изникна от земята и се изправи пред Гиймо, като изтръгна всеобщ вик на изненада и ужас.

Това беше орк! Едно от онези отвратителни чудовища от Несигурния свят, които Сянката често използваше като войници.

Братовчеди на гомоните, орките им приличаха по външния вид, по сила и по жестокост. Отличаваха се от тях по местообитание — бяха се адаптирали не към морския, а към сухоземния живот. Косите си, сиви и остри, връзваха на тила си с мазна ивица плат. В средата на грубите им, сбръчкани като на гущер лица блестяха малки живи очи на хищно животно. Кожата им, дебела и напукана под грубите дрехи от платно и кожа, приличаше на слонска, а прекомерно дългите им крайници издаваха необикновената им бързина.

Оркът ги беше чакал, скрит край пътя в дупка, издълбана в земята и покрита с клони. Сега стоеше неподвижно с боздуган в ръка и оглеждаше членовете на групата, застинали от ужас.

— Свирни, по дяволите! — кресна Ромарик на Гонтран, който с треперещи ръце бе извадил свирката за спешни случаи от джоба си и надуваше с все сила.

— Ами нали свиря!

Кадехар не се появяваше. Вълна на паника заля хлапетата, които се приготвиха да побегнат. Тъкмо в този момент втори орк гъвкаво скочи пред тях от клоните на дървото, където се беше скрил, и отрязва пътя им за бягство.

Първият орк сякаш това и беше чакал, защото размаха оръжието си и с ръмжене се хвърли към Гиймо.

Значи преди малко наистина бе чул ръмжене! Гиймо си плю на петите и се запровира между стволите на дърветата с надеждата, че така ще се изплъзне на създанието от Несигурния свят. Трябваше да мисли бързо! Вторият орк бе подгонил приятелите му с размахан боздуган. Пред такива противници нямаше да издържат дълго! Поради някаква причина учителят така и не се появяваше. А този път, макар опасността да си беше съвсем истинска, Турсаз нямаше да се изяви спонтанно, както при гомоните на плажа.

Гиймо инстинктивно се наведе и едва избегна огромната ноктеста ръка, която се опитваше да го сграбчи за косите. Затича още по-бързо.

— Амбър! — изпищя Корали. — Амбър!

Също като Гиймо, Корали безуспешно се опитваше да се отскубне от орка, който се бе спуснал след нея, когато останалите се пръснаха. Въпреки едрият си ръст, той беше пъргав и клоните, които девойката пускаше върху него, когато прекосяваха сечището, не

успяваха да го забавят. Когато ги видя, Амбър се втурна на помощ на сестра си.

— На ти това, гадняр! — извика тя и хвърли в лицето на орка шепа пръст, която за миг го заслепи — колкото да позволи на Корали да вземе малко преднина.

Звярът нададе яростен вой и насочи вниманието си към храброто момиче. Ромарик и Гонтран на свой ред се опитаха да привлекат орка към себе си, като го ругаеха и го замеряха с парчета дърво. Напразни усилия: побеснялото същество ожесточено преследваше Амбър, която, все по-задъхана, напрягаше всичките си сили и умения да избягва ударите с боздуган, които валяха около нея.

Гиймо побледня. Трябваше да ѝ помогне! Единствено той имаше сила да се изправи срещу чудовищата! За щастие оркът, който го преследваше и може би беше по-стар от другия, вече се уморяваше и чиракът съумя да вземе инициативата в свои ръце. Той промени посоката и започна да се приближава към приятелите си. Едновременно с това се помъчи да се концентрира и през очите му преминаха всички графемии. Когато стигна до Ингваз, двадесет и втората, тя леко се изду. Инстинктивно, чиракът магьосник я призова. Точно тогава настигна Амбър и двамата орки се озоваха един срещу друг. Чудовищата се спогледаха и спряха да тичат. Ромарик, Гонтран, Корали, Амбър и Гиймо също спряха и запъхтени, се опитаха да си поемат дъх. За миг времето сякаш застина.

После, с крясъци и размахани с все сила боздугани над главите си, двамата орки заедно атакуваха групата, която отново се пръсна с викове и писъци.

Този път Гиймо не помръдна. Затвори очи. Трябваше да се концентрира, да създаде празнота, да забрави двуметровите зверове с остри зъби и страховити оръжия! Ингваз просветна в тъмнината на затворените му клепачи. Той зае Стадха, във формата на графемата, отвори очи и извика в мига, когато орките се нахвърляха върху него:

— *Ингваааааз!*

Първият орк рязко спря, сякаш бе стъпил в капан с остри зъбци. Изненадващо прикован към земята, той напразно ревеше и се мятеше във всички посоки — не можеше да направи и крачка напред! Ала другарят му продължи да тича към момчето.

Гиймо се паникьоса. Графемата на приковаването се бе задействала наполовина! Беше твърде късно да призове друга, а и знаеше, че няма да му достигнат силите. Единственият изход беше бягството! Тъкмо това възнамеряваше да предприеме, когато от най-близките дървета изникна някаква фигура и се сблъска с орка в мига, когато щеше да се хвърли върху Гиймо.

— Тома!

Наистина беше Тома, който се бе появил по най-чудодеен начин и се бореше с всички сили с чудовището! Гиймо се покопити, грабна един клон и заудря орка, като се стараше да не уцели Тома. Ромарик, Амбър и Гонтран притечаха на помощ. Но битката беше неравна, Тома губеше кръв и отслабваше, ухапан по ръката. Оркът се изправи, обезумял от ярост, и с рев повдигна младия си противник, когато бе стиснал за гърлото, когато Кадехар се появи, задъхан от пътя, който бе изминал, за да дойде.

Когато го видя, звярът се вцепени, нададе вик на ужас, пусна Тома и се опита да избяга. Магьосникът насочи към него силата на Ингваз и оркът завърши своя бяг при другаря си, дращейки безпомощно по земята.

Кадехар пристъпи към Тома, който лежеше безжизнен.

16.

МОНАСТИРЪТ ГИФДУ

Огромният сив кон, който Кадехар бе заел от Уриен, пристъпваше внимателно по пътечката, която криволичеше из тесните планински проходи на Гифду. Яхнал коня зад магьосника, Гиймо съзерцаваше приказния пейзаж. Бяха напуснали Трой призори, а нощта вече настъпваше. Момчето наруши тишината, която продължаваше от момента, в който отново се бяха метнали на седлата, след като обядваха в един крайпътен хан.

— Учителю, мислите ли, че Тома ще оживее?

— Бъди спокоен, Гиймо. Ухапването наистина беше много лошо, но вече е въвн от опасност. Ако не бях дошъл навреме...

— Не е за вярване, учителю, че някой ви е забранил достъпа до Уирд, за да не ни се притечете на помощ!

— Не някой, момчето ми, а Сянката! Изглежда, че силата ѝ е нараснала неимоверно, щом за цели десет минути успя да ми затвори всякакъв достъп до Уирд! Тъкмо затова отиваме в Гифду, трябва да разкажем с най-големи подробности на нашия Велик маг всички събития, които се случиха напоследък.

— Добре че сте били близо до Трой, когато сте чули свирката!

— Добре е най-вече това, че тичам бързо, Гиймо!

Навлязоха в още по-тесен и стръмен проход.

Гиймо се замисли колко важно бе за един магьосник да е в добра физическа форма. В началото беше горд със себе си, че в гората бе удържал орка на почетно разстояние. Но после си бе дал сметка, че това в действителност бе изцедило енергията му: когато бе поискал да призове втора графема, то се бе оказало не по силите му, както и отново да избяга! Не, той дължеше живота си на Тома и на никой друг. Щом се върнеше в Трой, щеше да поговори с Ромарик, може би щяха да тренират заедно.

— Впрочем поздравления за заклинанието, момчето ми — продължи Кадехар. — Как ти хрумна да го приковеш към земята?

— Като че ли идеята сама дойде при мен, учителю! Не точно както Турсаз на плажа с гомоните, но все пак дойде съвсем сама! Кажете ми, защо Ингваз не подейства на втория орк?

— Ингваз е избирателна графема, която може да действа само върху едно лице. Трябвало е да я призовеш два пъти, за да възпреш двамата нападатели.

Гиймо се зарече никога да не забравя това. Само ако го знаеше! Тома нямаше да рискува живота си.

Камъните по пътя хвърчаха изпод копитата на коня.

— Мога ли да ви попитам нещо, учителю?

— Нима не правиш това от известно време насам?

— Тъъ... вярно! Може ли, учителю?

— Давай, Гиймо — окуражи го Кадехар.

— Първия път на плажа, когато бяхме с Агата и Тома... Агата ми каза, че чираците не можели да омагьосват. Но аз мога, нали така?

Настъпи тишина.

Най-после магьосникът отговори лаконично:

— Защото ти си необичайно надарен, Гиймо.

Навлязоха в особено стръмна част от пътя. Кадехар слезе, за да води коня за повода. Когато отново го възседна, Гиймо пак го заразпитва:

— Учителю...

— Да, момчето ми.

— Защо орките се страхуват от вас?

Кадехар се позасмя.

— Защото, откакто взех да посещавам Несигурния свят, започнах да ставам известен там. Знаят ме и... се боят.

— Учителю, магическите умения в Несигурния свят същите ли са както тук?

— И да, и не, Гиймо. Силата на графемите е същата, но поведението им е малко по-различно. Засега не мога да ти го обясня по-ясно. Трябва да добиеш собствен опит. За да го кажа по-просто, запомни, че ние, магьосниците, запазваме и понякога дори увеличаваме силата си в Несигурния свят.

Гиймо нямаше какво повече да каже. Те продължиха пътя си в мълчание чак докато пристигнаха в манастира Гифду — перлата на

Гилдията, седалище на най-висшите магьоснически кръгове в страната Ис.

* * *

Манастирът се издигаше на върха на едно възвишение, в самия център на клисурите на Гифду, които на това място се разширяваха, преди да преминат в стръмната Планина на магьосниците. Стените му, сиви и дебели, така добре се вписваха в релефа, че лесно можеха да се объркат със скала, ако в тях не бяха издълбани стотици прозорци.

Заради непресекавания вятър, който духаше в това място на планински проходи, покривите му не бяха покрити нито със слама, нито с керемиди, а с широки каменни плочи, които сливаха сградата с пустия пейзаж.

За първи път Гиймо виждаше манастира в действителност, не само на илюстрация, и дъхът му секна. Целият Трой можеше да се вмести между стените на гигантската постройка! Кадехар забеляза изненадата на ученика си.

— Е, Гиймо? Как ти се струва Гифду?

— Огромен, учителю! — възкликна момчето. — Колко магьосници живеят тук?

— О, съвсем малко. Може би петнайсетина. Но това не е най-важното: по-голямата част от манастира се състои от библиотеки и учебни зали. Основната задача на магьосниците, които живеят тук, е да се грижат за тях. В останалите постройки има спални помещения и трапезарии, които приютяват членовете на Гилдията, дошли тук да учат.

— Значи тук не се учат магически науки? — с леко разочарование запита Гиймо.

— Магията не се учи никъде, Гиймо, защото тя се преподава навсякъде! Достатъчни са един учител и един чирак. Ала по-късно, когато ще се нуждаеш от отговори на твоите въпроси, ще ги потърсиш именно тук.

— Тук ли Йорван е откраднал *Книгата на звездите*, учителю? Лицето на Кадехар се помрачи.

— Да, тук, в Гифду. Но трябва да знаеш, че е по-добре да не споменаващ този епизод в манастира. Той е оставил твърде лоши спомени.

Гиймо прехапа устни.

— Извинете, учителю.

— Защо се извиняваш? Нямахте как да знаеш. Сега знаеш.

Слязоха от коня и като го дърпаха за поводата, се изкачиха по един малко по-широк път, прокопан в скалата. Скоро пристигнаха пред единствения видим вход на манастира: голяма дъбова врата, обкована с гвоздеи и подсилена с железни плочи.

— Уха! — възхити се Гиймо. — Тази врата сигурно е много яка!

— Повече, отколкото можеш да предположиш — отвърна Кадехар. — Но истинската ѝ здравина се крие на първо място в галдрите — заклинанията, съчетанията от графеми, които са издълбани върху нея. Пак ще поговорим за тях.

Магьосникът удари голямата камбана на входа.

Няколко минути след това едно дребно, закръглено и почти плешиво човече с очила, облечено като Кадехар в широк тъмен плащ, дойде да им отвори. Когато видя новодошлите, широко се усмихна:

— Кадехар!

— Радвам се да те видя, Жералд! Мина толкова време!

Двамата мъже се поздравиха с ритуална магьосническа прегръдка.

— Жералд, представям ти моя ученик Гиймо.

— Изключително ми е приятно — закачливо отговори Жералд и силно стисна десницата на момчето.

— Гиймо — продължи Кадехар, — това е магьосникът Жералд.

— Той ли е портиерът? — наивно запита момчето, разочаровано, че мъжът, натоварен с такава отговорност, не е някой исполин.

Магьосниците се разсмяха.

— Тук няма портиер, млади ми чирако — обясни Жералд. — Вратата на Гифду се пази сама!

— Жералд е нашият магьосник компютърен специалист — уточни Кадехар.

— Надявам се често да те виждам в компютърната зала, докато си тук — предупреди го човечето. — Чираците често пренебрегват

магията на микропроцесорите под предлог, че графемите били по-забавни!

Повериха коня на Жералд, който щеше да го заведе до конюшната, и влязоха в широк коридор. Вратата зад тях се затвори сама.

* * *

— Великият маг няма да може да ни приеме преди утрешния ден. Хайде да се поразходим из манастира!

Кадехар бе дошъл при ученика си в стаичката, която им бяха предоставили за спане, на третия етаж в южното крило. Тя беше семпла и чиста, имаше две легла, маса и два стола. Една врата в ъгъла водеше към малка баня. През прозореца, защитен от много здрав капак, се откриваше изумителна гледка към клисурите.

Излязоха от стаята и поеха по безкрайните манастирски коридори.

— Тук са кухните. Там е библиотеката по история. Това е работна зала. Ето там е помещението е компютрите на Жералд.

Минаваха през врати, прекосяваха зали, крачеха по безкрайни обиколни коридори. Тук можеха да се видят всички архитектурни стилове, от най-древните до най-съвременните, но преобладаващият беше средновековният, който придаваше на целия ансамбъл не само стилово единство, но и усещане за безметежност, с дяланите си камъни, сводове и островърхи арки. Гиймо гледаше и слушаше с широко отворени очи и уши. Накрая всичко започна да се смесва и обърква — толкова много неща имаше за разглеждане!

— Тук е вътрешният двор — единственото място в манастира, където са разрешени разговори на висок глас. Там е библиотеката на Несигурния свят, която съдържа цялата информация, с която разполагаме за него. Тук е гимнастическият салон.

— Гимнастически салон?

— Разбира се! Да не би вече да си забравил колко важни са физическите упражнения?

Продължиха да разглеждат внушителния манастир. Кадехар водеше Гиймо из лабиринта от коридори, които напълно си приличаха,

и нощта настъпи, преди да са завършили обиколката си. Влязоха в кухнята, където магьосникът поръча огромни порции храна, които занесе върху един поднос в стаята им. Хапнаха добре, без да откъсват очи от удивителната гледка на клисурите, които нощният мрак постепенно изпълваше.

— Ще продължиш изучаването на Гифду сам. Утре имам много работа. Да си лягаме, момчето ми.

— Лека нощ, учителю Кадехар. Приятни сънища!

— И на теб, Гиймо, и на теб.

17.

ЧИРАКЪТ СЕ ПРАВИ НА ХАКЕР

Гиймо вървеше, посърнал. Вече две седмици с Кадахар живееха в манастира Гифду — свещеното място на Гилдията на магьосниците. На два пъти се бяха срещали с Великия маг и момчето бе разказало на съсухрения старец всичко, което знаеше. Не разбираше защо учителят удължаваше престоя им. Плененият на плажа гомон така и не бе проговорил. Но него какво го засягаше това? Колко му липсваха Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали! Имаше чувството, че ги е предал, като е останал далече от тях, и най-вече бе убеден, че пропускаше незабравими неща! Неусетно в съзнанието му изникна образът на Амбър. Ето че му бе мъчно за подигравките на най-заядливото момиче в Ис! Това беше знак, че самотата наистина му тежеше. Той хвърли поглед към един Бъбрив камък, за да се увери, че е на прав път. Ускори крачка по стълбите към партерния етаж.

През по-голямата част от времето Кадахар го оставяше сам. Още в първия ден му разреши — със странно ироничен глас — да се шляе колкото си ще из сградата. Тъй че Гиймо започна да обхожда манастира. Разбира се, както всички чираци, които за първи път отсядаха в Гифду, в началото той се загуби и трябваше дълго да вика из коридорите, докато се появи един магьосник, който го заведе до стаята му.

За всеобщо учудване, отговаряйки на предизвикателството на учителя си, само за един ден Гиймо разбра това, за което на новодошлите им бе необходима понякога цяла седмица: на определени места по стените имаше камъни с издълбани надписи (магьосниците в Гифду ги наричаха Бъбривите камъни), които съдържаха указания за посоките. Трябваше му още един ден, за да разгадае и знаците върху тях. Едва тогава се впусна в изучаване на манастира и много скоро придоби усещането, че го е обиколил целия.

Тъй като в Гифду нямаше друг чирак, с когото да сподели удоволствието от откритията си, Гиймо започна усърдно да посещава

многобройните работни зали на манастира. Ето как, освен с Жералд, чийто хаплив хумор беше оценил по достойнство, той се сприятели и с други магьосници. Един от тях беше Кадуан, отговорникът на гимнастическия салон. Той беше възрастен самотен мъж, удивително гъвкав и силен за възрастта си, чиито симпатии бе спечелил с разказа си за приключението с орките.

Всяка сутрин помагаше и на Йожен, който отговаряше за пощата на манастира, да сортира чувалите с писма, които пристигаха в Гифду от четирите краища на страната Ис: обикновени граждани, старейшини на кланове, понякога дори коригани (Гиймо разпознаваше дребния им почерк с много извивки) молеха Гилдията да ги посъветва или да разреши техен спор.

От своя страна магьосниците от Гифду се привързаха към Гиймо, смееха се на шегите му и се забавляваха със сериозността, с която той разнасяше чантата и бележника си на чирак по библиотеки и учебни зали.

Момчето учеше много. Но това положение все пак наистина започваше да му тежи. Та той прекарваше тук ваканцията си, далече от Трой и от своите приятели! Винаги можеше да се върне в Гифду, през октомври или ноември, по време на есенната ваканция.

С въздишка спря пред един Бъбрив камък, който му предлагаше три различни маршрута. Пое по слабо осветен коридор, който трябваше да го изведе до компютърната зала.

След като поздрави Жералд — твърде зает да архивира информация — момчето се настани пред един свободен монитор. По това време на деня — следобедната почивка — домакините от Гифду не бяха много активни, още повече че от няколко дни горещината беше станала нетърпима, а компютърната зала далеч не беше от най-прохладните. Гиймо остави чантата си на ъгъла на масата и включи компютъра.

Той не се отличаваеше с кой знае какви способности в тази област, но както повечето ученици в Ис, имаше достатъчно компютърни познания, за да прекарва добре времето си. Започна да се разхожда из менюто, за да намери някоя игра. Тъй като не можа да открие нищо, продължи търсенето в други папки, за да провери дали в харддиска все пак нямаше някоя игра, която Жералд нарочно да е направил недостъпна за чираци. Когато търсачката поиска парола,

необходима, за да продължи търсенето, той написа думата „игра“. Отговорът дойде незабавно: няма такъв файл. Естествено, щеше да е прекалено лесно! Написа „забавление“ — пак същият резултат. После опита с различни синоними, а след това с имената на игри, които обичаше. Безуспешно. Тъкмо щеше да се откаже, когато бе написал „Господарят на Кулата“ — игра, която особено много ценеше, и търсачката го заведе до една доста бедна начална страница със звездно небе, върху което беше написано с ръкописни букви единствено „парола“.

— О, взе да става интересно — промърмори Гиймо.

Следваха дванадесет еднакви символа, всеки от които изискваше буква или цифра, а това означаваше, че паролата бе толкова дълга, че на Гиймо нямаше да му стигне цял един живот, за да я налучка.

Стори му се странно, че една обикновена игра има такава защита. Въодушевлението му спадна, но отстъпи място на непоколебима решителност.

— Да си премерим силите, тайнствена игра!

Той започна да натиска клавишите, за да избегне паролата, но нищо не се получи. Познанията му бяха прекалено ограничени, за да разбие системата. Замисли се. Внезапно му хрумна една идея! Той трескаво отвори програмата за рисуване. С мишката старателно изрисува образа, копиран стотици пъти за учителя: Елхаз, графемата на Лебеда, която разрешаваше заплетени ситуации и отключваше ключалки!

Когато свърши, пренесе рисунката върху звездната страница и я постави там, където трябваше да напише паролата. После зачака. Нищо не се случи.

— Сигурно нещо липсва — промърмори си пак Гиймо, докато мислеше трескаво.

С внезапно вдъхновение включи микрофона на компютъра и пусна звука. После долепи устни и прошепна:

— *В името на силата на Прамайката и на Дъгата, ти, която пращиш, когато гориш, Елхаз...*

Графемата на екрана заблестя, после сякаш се изпари, като изгори символите на паролата. Началната страница потрепна и изчезна, като на нейно място се появи ново меню.

— О, да!

Гиймо стисна юмруци в знак на победа. Каква беше тази игра? Той премина през менютата „Счетоводство на манастира“, „Членове на Гилдията“, „Предполагаеми приятели и неприятели на Гилдията“, „Текущи проекти“... Списъкът беше дълъг. Беше почти невероятно: той бе проникнал в сърцето на централната система! Там, където със сигурност нямаше право на достъп. Хвърли поглед към Жералд, но той беше все така зает да архивира дисковете си.

„Спокойно, спокойно. Във всеки случай ти нямаш зли намерения. Не целиш да навредиш на Гилдията. Следователно това, което правиш, не е чак толкова страшно. Достатъчно е просто да излезеш от програмата, да угасиш компютъра и спокойно да си тръгнеш.“

Докато се опитваше да се успокои, Гиймо трудно можеше да не се изкуши от файловете, които сякаш сами го канеха да задоволи любопитството си.

— „План на Гифду“. Е, все пак не е престъпление да се хвърли един поглед на това!

Той кликна върху иконката и манастирът се появи в триизмерно изображение. Разходи мишката по местата, които будеха любопитството му, и ги видя в едър план, придружени от обяснителни бележки. А той си мислеше, че е видял всичко! В действителност Гифду се простираше под земята толкова, колкото и над повърхността.

Гиймо би искал да отиде навсякъде! Но часът за следобедната дрямка бе изтекъл и неколцина магьосници вече бяха започнали да влизат в залата. Чиракът реши, че е по-разумно да спре дотук.

Принтира общия план на манастира, поколеба се и в крайна сметка извади и списъка на файловете, достъпни чрез тази програма. После внимателно затвори всички отворени прозорци и угаси компютъра. Напъха принтираните копия в чантата си и напусна залата, като отново поздрави закръгленото човече, което, макар и заето, му махна дружелюбно с ръка.

18. ЛЮБОПИТСТВОТО ПОНЯКОГА СЕ ЗАПЛАЩА

Минаха още доста дни. Тази сутрин Гиймо бе останал в леглото си по-дълго от обикновено. Понякога обичаше да си лежи и да остави мислите му да се реят и да блуждаят в разни мечти. В една от тях двамата, Амбър и той, бяха в ландите, край огъня; тя му искаше прошка за всички неприятности, които му беше създавала! Той великодушно ѝ прощаваше и дори я вземаше в прегръдките си, за да ѝ докаже, че не ѝ се сърди. Приятно нещо бяха фантазиите. Но в крайна сметка те бяха само за да залъже скуката, точно както, за да залъже скуката, бе проникнал в централния компютър и се размотаваше от гимнастическия салон до библиотеките, от библиотеките до стаята си.

Ромарик, Гонтран, Корали и Амбър му липсваха.

Какво ли правеха в този момент? Как ли прекарваха нощите на открито, в които той не участваше? Изправи се и скочи от леглото. Трябваше да действа! Да говори с Кадехар! Магьосникът му се бе притекъл веднъж на помощ у превото, за да спаси ваканцията му. Сигурно щеше да го направи още веднъж! Грабна платнената чанта и тръгна да търси учителя си из манастира.

Първо попита Жералд, който му обясни, че Кадехар е в кабинета на Великия маг, но изказа съжаление, че не може да му покаже пътя: чираците нямали достъп до това място. Като видя, че настойчивостта му ни най-малко нямаше да смекчи сърцето на магьосника компютърен специалист, Гиймо си тръгна. Когато се увери, че е сам, извади от чантата си плана на манастира, който бе задигнал от компютъра и който все още не бе проучил внимателно. Благодарение на точните указания в обяснителните бележки, лесно намери къде беше кабинетът на Шарфалак — в северната кула, в горната част на едно безкрайно стълбище, извито като черупка на охлюв.

Запъти се нагам, като се залепваше о стените при най-малкия шум и пристъпваше тихо като котка.

* * *

Момчето стигна до кулата безпрепятствено, но докато изкачваше стъпалата, започна да усеща известно колебание. С изненада установи, че се питаше дали постъпката му бе разумна, като същевременно почувства как решителността му се топеше. Дали не беше от страх да се приближи до Великия маг? Или бе станал жертва на някоя галдра, на магическо заклинание? Разкъсван от съмнения, Гиймо предпазливо призова наум Наутхиз, която да неутрализира евентуално заклинание, и по-смело Изас, графемата на Леда, която да подсили волята и решителността му. Тя блесна и вътрешно го разтърси, а той усети как енергията му се центрира. Така продължи пътя си нагоре.

Най-сетне се озова пред солидна, обкована с гвоздеи врата, която водеше към стаите на Великия маг. Беше полуотворена. Тъкмо се канеше да почука, когато дочу гласовете на мага и на учителя си, които идваха някъде от вътрешността. Хрумна му да се заслуша...

— ... душевното състояние на вашия чирак не е нещо, което трябва да се взема под внимание, скъпи ми Кадехар. Това хлапе ще остане тук толкова, колкото с необходимо. Месец, ако трябва, дори година! Аз поемам отговорността пред превото.

— Помислете пак, Велики учителю, признавам, че малко подцених опасността, но...

— Малко ли? — проскърца гласът. — Момчето едва не беше отвлечено, а вие се осмелявате да кажете „малко“? — Пристъп на кашлица задави Великия маг. Когато се успокои, той продължи: — Не, никъде другаде няма да бъде на по-сигурно място от Гифду. Край на обсъждането. В края на краищата, Кадехар, добре знаете, че Сянката иска да се добере до това момче, нали? Да не би да искате да му я предоставите наготово?

— Не, разбира се! Нали тъкмо затова бързо го взехме под наша закрила. Но наистина ли смятате, че Сянката ще дойде да го търси тук?

— Едно е сигурно: че го иска на всяка цена. Това, което засега ни спасява, е глупостта на гомоните. Този, който проговори, призна, че са

били изпратени в Ис, за да отвлекат дете с медальон с изображение на слънце. Мисля, че това указание е било единственото, което са успели да запомнят. Кой може да знае как медальонът се е озовал у онова момиче! Във всеки случай това недоразумение ни даде отсрочка и момчето стана главния ни коз срещу Сянката. Ако то стои тук, Сянката ще бъде принудена сама да дойде да го вземе. Защото нито гомони, нито орки биха дръзнали някога да стъпят в Гифду!

— Разсъжденията ви са логични — въздъхна Кадехар. — Боя се единствено, че всичко това никак няма да се хареса на Гиймо.

— Глупаво дете! Предлага му се възможно най-добрият избор. Не са ли на негово разположение тук най-богатите библиотеки в Ис? Или най-мъдрите люде?

— Но вие вече не си спомняте какво е да си дете, Велики учителю. На тази възраст мисленето е различно. А това важи с още по-голяма сила, когато детето се нарича Гиймо.

— Това е нелепо. Докато вие се тревожите за чувствата на ученика си, ние така и не можем да разберем как Сянката успява да изпрати чудовищата си, където ѝ е угодно, като очевидно не ѝ се налага да използва Вратата!

Гласовете наближиха. Гиймо нямаше нужда да слуша повече. Обърна се и се спусна по стълбите с котешки стъпки.

* * *

Какво означаваше всичко това? Значи най-после гомонът бе проговорил, а Гилдията дори не бе уведомила превото! Страната Ис бе в опасност, Сянката искаше да отвлече него, Гиймо, поради някакви неясни причини, а заради собствената си глупост Агата беше пленница нейде в Несигурния свят. На това отгоре той бе държан като затворник в манастира, беше го чул от устата на Шарфалак! Заради безопасност или каквото и да било там, нямаше значение — той си беше пленник. Гиймо не можа да сдържи сълзите си. И учителят му не бе могъл да стори нищо. Сърцето му се сви още повече. Заради проявената доброта, заедно го бе оставил да си живее свободно в Трой, Кадехар бе станал обект на упреци, а онова ужасно старче дори се осмели да го нахока! Цялата тази работа наистина бе стигнала твърде далече.

Чувството, че всички около него го лъжеха, го изпълни с горчивина. Имаше само два начина да реагира на всичко това: да прави каквото му казваха и което очакваха от него, като добро момченце, или да не се подчини и да следва интуицията си.

* * *

Гиймо подмина библиотеката на природните науки. Изкачи на бегом стъпалата, които извеждаха горе до гълъбарника на манастира. Значи го считаха за пленник? Тогава щеше да действа като пленник!

Тихо се приближи до просторното квадратно помещение, от което се носеше постоянен шум от пляскане на крила и гукане на стотици гълъби, които пренасяха из цялата държава тайната кореспонденция на Гилдията. Един ден, когато помагаше в разпределянето на писмата, магьосникът Йожен му бе обяснил как работи системата.

За щастие в помещението нямаше хора!

Гиймо се приближи до бюрото на магьосника, бързо написа няколко думи върху специалната свръхлека хартия и я пъкна в метална тръбичка, която залепи със син восък. Добави и етикет с надпис: „Домът на Алисия Трой, за Ромарик Трой“.

Като не забравяше да хвърля поглед към коридора, той хвана птицата, която стоеше в нишата с името „Трой“, погали я и завърза тръбичката и етикета към крачето ѝ. После отиде до прозореца и пусна гълъба в небето. Някъде там, в гълъбарника на Трой, някой щеше да приеме съобщението, скрепено с печата за поверителна кореспонденция на Гилдията, и без да задава въпроси, щеше да го занесе лично на братовчед му.

Птицата разпери криле и скоро се превърна в малка точица в небесната шир.

19. БЯГСТВОТО

Бяха изминали няколко дни, откакто Гиймо се бе промъкнал в гълъбарника на манастира. Никой не показа, че е забелязал това, и за него животът в Гифду продължи както бе започнал. Кадехар така и не бе намерил смелост да обяви на ученика си решението на Великия маг. Дали защото наистина имаше работа, или за да избегне погледа на момчето, той отсъстваше през целия ден и се прибираше в стаичката късно през нощта. От своя страна Гиймо прекарваше цялото си време в тършуване из библиотеките на манастира и в издирване на тайнствени сведения, които отбелязваше в бележника си със заговорническо изражение. Все така усърдно посещаваше гимнастическия салон и Кадуан го бе научил на Поздрава на деня, който се състоеше в серия от упражнения, които се изпълняваха призори. Изучаваше и основните движения на куатен, древното бойно изкуство на Ис.

В манастира надойдоха чираци, съпровождащи учителите си, но Гиймо само ги поздрави отдалече. Не го беше грижа, че момчетата приеха неговата сдържаност за високомерие: той нямаше и най-малко желание да си създава нови приятели. Тези, които вече имаше, като че ли го бяха забравили, а увереността, която го беше изпълнила в гълъбарника, се бе изпарила. Дори се питаше как е могъл да повярва, че приятелите му ще се откажат от приятния и безгрижен живот в Трой и ще дойдат в Гифду, за да му помогнат в едно лудо начинание!

Мисълта, че Ромарик и останалите са го изоставили на печалната му съдба, го изпълни с гняв: за да го потуши, измайстори от папиемаше^[1] един Бъбрив камък, който изпрати новодошлите в пералните помещения в подземиеето. В края на краищата защо само неговата ваканция да бъде провалена? Лошата му шега предизвика истинска ярост у главния интендант на Гифду — едър и строг брадат магьосник, но наказанието му, беше само лишаване от десерт и той така и не го спази благодарение на приятелството си с Жералд.

* * *

И тази сутрин Гиймо се протегна мързеливо в леглото. Един поглед надясно го осведоми, че Кадехар вече е излязъл. Той въздъхна: още един ден далече от Трой. Стана и отиде в банята.

Докато се търкаше с хавлията, чу глухо тупкане в стаята като от камък, който пада на пода. Втурна се към прозорчето на банята. В подножието на манастира, полускрити между скалите, съзря Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали! Те хвърляха камъчета към отворения прозорец на стаята, от който висеше червена кърпичка.

Колко е бил глупав! Те се отзоваха на призива му! Как е могъл да си помисли, че приятелите му няма да дойдат? Нима той нямаше да премине през планини и долини заради всеки един от тях? Толкова горещо съжали, че се бе усъмнил в предаността им, че насмалко да заплаче!

Още едно камъче изтопурка по пода.

Той бързо се облече, грабна чантата си, както и една голяма раница. Изпод дюшека измъкна въже, което бе успял да задигне от един шкаф в гимнастическия салон, и здраво го завърза за куката на капака на прозореца. После прекрачи перваза под тревожните погледи на групичката. Леко се олюля и започна да слиза с несигурни движения. Бе прекарал въжето зад гърба си и около бедрото си и се спускаше едва-едва, висейки в пространството, като подпираше крака в стената. На няколко пъти Амбър, Корали, Гонтран и Ромарик бяха готови да го окуражат с викове, но това си беше бягство и не трябваше да привличат вниманието. Вятърът, който духаше на пристъпи, принуждаваше чирака да разтваря широко бедра, за да пази равновесие. За щастие камъните бяха сухи и гладки и подметките му идеално прилепваха към тях! Ала допусна грешката да погледне надолу и главозамайването го накара да спре за малко. Затвори очи, за да възвърне смелостта си, и овладя треперенето на мускулите. После продължи безкрайното спускане. Отдолу Гифду беше впечатляваща гледка, но от мястото, където момчето се намираше, изгледът беше коренно различен! Триенето на въжето го изгаряше, той стисна зъби и най-сетне докосна земята, за огромно облекчение на приятелите си.

— Бързо, да не губим време! — подвикна им Гиймо с изтънял от вълнение глас, когато се събраха.

Краката му бяха омекнали като памук. Но и дума не можеше да става да стоят на открито. Ромарик го подхвана и всички хукнаха към клисурите. Спряха да си поемат дъх едва зад една огромна скала, скрити от манастира.

— Уф! — запъхтяно изрече беглецът. — Мислех, че няма да успея... Ама че мъчение!

— Мъчение беше идването ни дотук! — отбеляза Гонтран.

— Да бе, това наистина е краят на света! — добави Корали.

— Значи получихте съобщението ми? — запита Гиймо, който постепенно успокояваше дишането си.

— Ха — избоботи Ромарик, — че как иначе щяхме да дойдем?

— Как само се втрещихме, когато отговорникът на гълъбарника дойде при Ромарик и му връчи послание от Гилдията! — възкликна Корали. — Отначало помислихме, че си отвлечен!

— Горещо-долу така си беше! — вметна Гиймо.

— Да не ти разправам какво стана, когато прочетохме писмото! — продължи красавицата. — „Задържан като пленник в манастира Гифду. Елате да ме измъкнете. Ще сложа червена кърпичка на прозореца на моята стая. Носете и храна“.

— Носите, нали? — разтревожи се Гиймо.

— Не се притеснявай — успокой го Амбър. — Скрихме провизиите малко по-надолу в клисурите. Съжаляваме за закъснението, но трябваше да измислим някаква версия за пред майка ти и да се подготвим.

— Трябваше и да открием този проклет манастир! — намеси се Гонтран. — Тия магьосници наистина не са с всичкия си, щом са избрали такова затънтено място!

— И какво представлява манастирът Гифду? — запита Корали с блеснал от любопитство поглед. — Все пак това е едно от най-загадъчните кътчета в Ис! Разкажи ни!

— Да, Гиймо, разказвай!

— По-полека, по-полека. Забравяте, че макар да съм беглец, все още спазвам обета за мълчание на чираците! Да не се бавим, още тази вечер Кадехар ще открие бягството ми. Трябва да спечелим време.

— Може ли поне да знаем къде отиваме? — възропта Ромарик.

— Съвсем скоро ще разберете. Да тръгваме!
Петимата поеха по тесния път в клисурите на Гифду.

* * *

Падаше нощта, когато стигнаха Даштиказар. Един човек бе проявил добрината да ги качи в каруцата си на излизане от клисурите, а друг ги бе закарал близо до столицата. През лятото никой в Ис не се учудваше на кръстосващите по пътищата групи хлапетии — нали бяха във ваканция?

— И къде отиваме сега? — запита Ромарик, който все по-зле понасяше факта, че Гиймо не споделяше плановете си с него.

— При Вратите за двата свята — хладнокръвно заяви чиракът.
Всички замръзнаха наместо.

— При... Вратите за двата свята? — ококори се Корали.

— Да не си полудял? — разтревожи се Ромарик и изгледа братовчед си, сякаш бе някой друг.

— Спокойно, спокойно! — намеси се Гонтран. — Няма ли първо да ни кажеш какво ще търсим там?

Гиймо помисли малко и кимна.

— Добре. За да не крия нищо от вас, знайте, че искам да отида в Несигурния свят.

— Така си е — изстена Ромарик. — Сигурен бях: той е полудял!

— Изслушайте ме — започна Гиймо. — В Гифду имах достатъчно време да мисля. Нямам намерение да остана доживотен пленник в този манастир! Научих ужасяващи неща, които искаха да скрият от мен! Първо за Сянката, а после и за Агата.

— Агата ли? — учуди се Гонтран. — Мислех, че си много щастлив, задето се отърва от нея!

— Знаем, че може да ви се стори откачено — продължи Гиймо, — но всъщност Сянката иска мен! Гомонът е искал да отвлече мен на плажа! Агата е била взета вместо мен! Аз съм виновен, задето тя е пленница в Несигурния свят. Трябва да направя нещо, за да я спася! Но не ви моля да ме разберете, а само да ми помогнете.

— Какво точно искаш от нас? — попита Корали.

— Да наблюдавате всичко, което правя, за да може, ако сгреша, да разкажете на Кадехар. И да го помолите да ми прости, че не му се подчиних.

— И как смяташ да се доближиш до Вратите, а? — опита за сетен път да се възпротиви Ромарик. — Това е невъзможно, те се пазят непрекъснато от рицари.

— Вярвам в моята магия.

— А как ще ги отвориш? Ти си само един дребен чирак, не си маг, не си дори магьосник!

— Вярвам в моята магия — повтори Гиймо.

Амбър, която до този момент мълчеше, се приближи до момчето и впи поглед в очите му.

— Никъде няма да ходиш сам, Гиймо. Или идваме с теб, или те връщаме с вързани ръце и крака в Гифду.

— Да не си луда? — удиви се Гиймо.

— Не, тя има право! — на свой ред се намеси Ромарик, който още не знаеше как да гледа на тази история, но за нищо на света не искаше да пропусне възможността за приключение. — Нали, Гонтран? Корали?

— С теб сме — потвърди Гонтран. — Достатъчно дълго беше изоставил приятелите си!

— Сигурни ли сте, че не рискуваме нищо? — обезпокои се Корали.

— Да не би да си забравила, принцесо? Ще пътуваме в компанията на един свиреп рицар и един могъщ магьосник!

Всички се изсмяха на разстроено то изражение на девойката, а после се наредиха в кръг, съединиха ръцете си, като поставиха длани едни върху други, както бяха виждали да правят хората, когато полагат клетва: „Един за всички, всички за един!“.

— Това, което правите, е направо невероятно! — развълнувано каза Гиймо.

— Ами! — намигна му Ромарик. — На живот и смърт, нали така?

— Страхотно е дори само това, че дойдохте в Гифду. Не сте длъжни да правите нищо повече — продължи чиракът.

— Лично аз — изсмя се Амбър — съм любопитна да те видя как ще се направиш на спасител на онази... Агата Балангрю! Дори ще добавя, че за нищо на света не искам да изпусна това събитие!

Скоро градът остана назад и всички поеха към хълма, където се издигаха Вратите за двата свята.

[1] Пластична маса от сгъстена хартиена каша с лепило и пълнители, използвана за оформяне на различни модели. — Б.пр. ↑

20.

ВРАТАТА ЗА ВТОРИЯ СВЯТ

Вратите за двата свята наистина приличаха на врати! Бяха широки и много високи, изработени от дъбово дърво, върху което бяха издълбани стотици графами, и по нищо не се отличаваха от онази, през която Гиймо бе влязъл в манастира Гифду, като се изключи това, че бяха толкова стари, че никой не знаеше кога са били направени, а също и това, че не бяха прикачени към сграда.

Защото нямаше нищо нито от едната, нито от другата им страна. Вратите си стояха ей така, съвсем самички, върху един гол хълм, в чието подножие се беше разположил лагерът на Братството на Рицарите на вятъра. Обикновено само двама стражи бдяха за сигурността на това място. Ала след неотдавнашните набези на Сянката в страната Ис вече десет рицари стояха на пост.

Това констатира групата, когато хълмът се изправи пред очите им.

— Неприятностите започват! — приглушено възкликна Гонтран, скрит заедно с другарите си зад огромен камък. — Сега какво ще правим, Гиймо?

— Ще действаме според плана — спокойно отговори той. — Трябва само да изчакаме да се съберат на едно място.

— Да не вземеш да ги убиеш? — разтревожи се Корали.

— Да бе, точно така! — иронично потвърди Ромарик. — Ще изкрещи, ще се хвърли върху тях и ще ги убие един след друг с голи ръчички!

— И то, забележи — продължи Гонтран в същия тон, — с ефекта на изненадата.

— Никак не е хубаво да ми се подигравате — засегна се Корали.

— Но и ти престани да дрънкаш врели-некипели — сухо подхвърли сестра й.

Нейната намеса отново въдвори тишина и всички застинаха в очакване.

Ромарик се зачуди какво бе намислил братовчед му.

— Я ми кажи, Гиймо — запита го той, — когато стигнем там, където ще стигнем, искам да кажа в Несигурния свят, какво ще се случи?

— Просто ще си изпълним мисията.

— Ще си изпълним мисията ли? Каква мисия? — Корали сбърчи вежди.

— Ами да изтръгнем Агата от ноктите на Сянката, да ударим един бой на противните гомони, които я отвлякоха, и да оскубем космите от носа на злите орки, които ни нападнаха — изрецитира Амбър, като вдигна рамене.

— Не си много оригинална — отвърна ѝ Корали със стиснати устни. — Само исках да знам какъв е планът.

— Според плана... — Гиймо затършува в раницата, която мъкнеше, без каквото и да е обяснение още от Гифду. — ... най-напред трябва да се дегизираме. В противен случай ще си натресем неприятности, преди да сме минали и двайсет метра.

Момчето пусна на земята пакет дрехи, натъпкани в торбичка от растителен найлон, каквито се използваша в Ис, и разкъса опаковката.

— Това са наметала от превъзходно качество, които струват много скъпо там, където отиваме — обясни чиракът на приятелите си, които го гледаха с широко отворени очи. — Носят ги Дребните хора от Вирду, които са банкерите на Несигурния свят. Техният град Вирду се намира в близост до планини, богати на скъпоценни камъни. Преди много години са разработили мини. Там скъпоценните камъни са разменната монета. Чакайте, сега ще разберете.

Гиймо побърника в чантата на чирака магьосник и измъкна оттам кожена кесийка и една карта, която разгъна пред погледите на четиримата.

— Ето — победоносно обяви той и прокара пръст по хартията, — това е карта на Несигурния свят! Цял следобед ми отне да я прерисувам тайно в Гифду! Ето тук е Вирду. Ние трябва да стигнем тук, на един от Срединните острови, където пише „Вратата на света“. За останалото знам колкото и вие. — После отвори кожената кесийка, в която блещукаха трийсетина диаманта. — Това са джобните ни пари за из път, които Гилдията благородно ни отпусна! И понеже не сме от най-богатите, взех тези наметала: при нужда ще ги продам.

— Наистина ли са ти дали тези скъпоценни камъни? — удиви се Гонтран, като си играеше с един диамант.

— Ъъ... не е съвсем точно казано — изкриви уста в усмивка Гиймо. — Да кажем, че е нещо като заем. Нека да си ги разпределим поравно, така ще е по-сигурно.

Чиракът магьосник ги раздели поравно на всеки.

След това насочиха вниманието си към шестте наметала на земята.

— Защо трябва да се преобличаме като Дребосъците от Вирду? — със съмнение попита Корали, докато се любуваше на сивото наметало, дълго и меко.

— Като Дребните хора от Вирду — поправи я Гиймо. — Защо ли? Първо, защото народите от Несигурния свят ги презират и се страхуват от тях, заради което не ги закачат: това е добре дошло за нас! После, защото са дребни на ръст, по което си приличаме. И накрая, защото това бяха единствените дрехи от Несигурния свят, които можах да намеря в складовете на Гифду. Ето, всеки да вземе по едно наметало.

— А на какъв език се очаква да говорим? — попита Амбър, докато се обличаше.

— На ска, разбира се, като всички там. Надявам се, че не сте бягали от часовете по ска.

— Спокойно, ще се справим — успокои го Амбър, която изглеждаше убедена от аргументите на Гиймо. — Ти, изглежда, знаеш доста неща за Несигурния свят!

— В Гифду имах достатъчно време да изчета почти всички книги за него.

— Предвиждат ли се скоро някакви дребни удоволствия? — обърна се към всички Ромарик, който вече се изнервяше от бездействието.

— Ако искате, да похапнем — предложи Корали.

— Чудесна идея, сестричке — одобри Амбър. — Но трябва да разделим храната на дажби, защото бяхме предвидили провизии само за Гиймо, а сме петима.

— Ще си я разделим — обяви чиракът, като върна в раницата наметалото, което беше в повече. — Съветвам ви след това да прерисувате моята карта на Несигурния свят, в случай че аз я загубя!

Тъй или иначе, имаме достатъчно време, нали трябва да изчакаме да се мръкне заради рицарите.

Похапнаха, или по-скоро прогризваха малко храна, сгущени в удобните вирдуански наметала.

Гиймо дъвчеше и гледаше небосвода. Размишляваше за приключението, което бе започнал и в което бе въвлякъл и приятелите си. Какво безразсъдство! Или не — каква дързост! Вече не можеше да се познае. Какво общо имаше днешният Гиймо е предишното момче? Сега се усещаше силен. Много силен. Една мисъл се промъкна в съзнанието му: ами ако графемите, които често призоваваше в себе си, постепенно го променяха, без той да го осъзнава?

До него нещо помръдна и го изтръгна от размишленията.

— Скъпи ми братовчедо — прошепна Ромарик на ухото му, — сега искам да ми признаеш всичко.

— Да ти призная всичко ли? — със същия поверителен тон отговори Гиймо, учуден. — Ама какво да признавам?

— Ами не знам, че ти всъщност си на тайна мисия, възложена от Гилдията, от превото, от който ще да е! Само ми признай, че знаеш нещо, което ние не знаем!

— Честна дума, Ромарик, не те разбирам. Аз не изпълнявам ничия мисия! Нито за Гилдията, нито за превото! Преди малко ви казах самата истина: идеята да замина за Несигурния свят е само моя и на никой друг.

— Братовчед ми напълно се е смахнал! — изстена Ромарик, който схвана, че изобщо не ставаше дума за игра. — Но ако казваш истината, ние сме загубени!

— Какво ти става? — учуди се Гонтран, който на свой ред се бе приближил с момичетата. — Не вдигай толкова шум, защото рицарите ще ни открият!

— Направо сме си живи умрели! — обяви Ромарик. — Не си ли давате сметка? Ехо! Приземете се! Ние сме пет сополиви хлапета, предвождани от един дребосък, който си играе на магьосник и иска да ни завлече в най-лошия от всички възможни светове.

— Дали господин неустрашимият рицар — продължи Амбър със свиреп поглед — няма да се разциври като момиче?

— Спрете, моля ви, спрете! — примоли се Гиймо. — Нека се изясним веднъж завинаги: не ви насилвам да идвате с мен! Все още

има време да се откажете. Но аз вече започнах и ще стигна докрай!

— Браво! — одобрително възкликна Амбър и го тупна по рамото, както правеше Уриен Трой. — Ето това е мъжка приказка!

— По-полека, сестричке — подметна Корали, — ти току-що удари един могъщ магьосник!

— Тия всичките са луди — констатира Ромарик.

— След всичко това — намеси се и Гонтран — трябва да признаем, че сме тръгнали малко наслуки.

— Чакайте! — намеси се Корали. — Още не сме тръгнали! Първо Гиймо трябва да отвори Вратата.

— Това не е проблем — отвърна той, като разтриваше рамото си. — Сигурен съм в моята магическа комбинация.

— Вече изпробвал ли си я?

— Не, но в съзнанието ми всичко е съвсем ясно.

— В съзнанието му... Значи всичко е наред, ние сме спасени — въздъхна Ромарик с такова разочарование, че останалите не можаха да сдържат смеха си.

21. ПРЕМИНАВАНЕТО

По-късно, когато падна нощта, рицарите се насъбраха край палатките си за вечеря. Моментът се стори подходящ на Гиймо и той се изправи. Увери се, че вятърът продължава да духа откъм стана, после затвори очи и се концентрира. Призова Дагаз, графемата във формата на пясъчен часовник, която, ако бе призована правилно, можете да променя и дори да спре времето.

В един от редките мигове, които прекараха заедно в Гифду, Гиймо бе научил от своя наставник, че не всички графемии се призовават с вик и че много често една и съща графема изпълнява различни функции според това дали е извикана или прошепната.

Когато Дагаз се настани трайно в съзнанието му, Гиймо я прошепна на вятъра, който я пренесе до лагера на рицарите:

— Дааааагаааз...

Действието ѝ не беше мигновено, но се оказа извънредно зрелищно. Известно време рицарите продължиха обичайните си дейности — поддържаха огъня, почистваха оръжието си, бъркаха супата в тенджерите. После постепенно движенията им се забавиха, сякаш тези могъщи воители, облечени в бойни доспехи, внезапно се бяха схванали. Нищо обаче в лицата им не показваше и следа от паника и човек би казал, че изобщо не си даваха сметка какво става.

Накрая те напълно се обездвижиха, вкамениха се като хора, изненадани в ежедневните им дейности от горещата лава на изригнал вулкан.

Групичката нададе възклицания. Не за първи път те виждаха как Гиймо използва магията. Пред очите им чиракът вече бе приковал към земята един орк в гората на Трой. Но това омагьосване беше направо смайващо!

— А стига бе! — изумено прошепна Ромарик.

— Не е за вярване — само успя да каже Гонтран.

Амбър, и тя видимо изненадана, любопитно изгледа повелителя на графемите. Той опита да прикрие смущението си, ала напразно бе постигнал забележителен напредък в магическите изкуства, защото къде-къде по-трудно се оказа да не се изчерви под възхитените погледи на приятелите си!

— Превърна ги в статуи, така ли? — попита Корали, която не можеше да откъсне поглед от застиналите силуети отсреща.

— Не. Те продължават да мърдат, но толкова бавно, че имаш чувството, че са неподвижни! В момента времето за тях тече различно от нашето. Така ще можем да минем край тях, без да ни видят. Ще бъдем прекалено бързи за очите им.

— Е, приятелю — подсвирна Ромарик, — трябва да призная, че сега ти направо ме разби!

— Да, въъ... благодаря... всъщност да не губим време, нощта настъпва.

Бързо прекосиха лагера на рицарите, потръпвайки пред празните погледи на вкаменените мъже. Корали спря за миг да изгледа втренчено един капитан е рошава брада, който точеше меча си. Ромарик я дръпна за ръката.

— Чакай малко! Леле... вярно, че мърдат! — възкликна девойката. — Гледай, Ромарик: ако сложа това камъче ето така върху сабята, до точилото, то ще го бутне... Ето! Видя ли?

— Видях, видях — побърза да се съгласи Ромарик, който не се чувстваше никак добре между гордите воители, обезвредени само за няколко минути от някакъв си дребен чирак магьосник. — Хайде, давай да настигнем останалите, вече са стигнали до Вратите!

Корали, на която хич не й се щеше да остане сама, с неудоволствие прекъсна експериментите си. Дватамата се втурнаха да настигнат приятелите си.

* * *

— Коя е? — попита Гонтран, като се опитваше да разчете знаците, издълбани върху дървото.

— Онази там. — Гиймо без колебание посочи дясната Врата, след като хвърли един поглед на графемите, изписани върху нея.

— Сигурен ли си? — запита и Корали. — Защото никак не държа да се озова в Сигурния свят.

— Защо пък? Можеш да отидеш в Кан и да минеш по червения килим! — закачи я Гонтран.

— Млъкни, глупчо — отвърна тя и го плесна.

— Шт! — раздражено се обади Гиймо. — За да отворя Вратата, трябва да направя заклинание. И нека ви напомня, че ще ми е за първи път! Нужна ми е тишина, за да се концентрирам.

— Ами да, това ще ти е за първи път! — пак се разтревожи Корали. — Сигурен ли си, че...

— Сигурен съм в магията, но не и в резултата.

— Ама преди един час нали каза... — възмути се тя.

— ... че ще отворя Вратата, и това и ще направя. Но после не съм сигурен в нищо. Тъкмо затова се нуждая от свидетел и ако нещата тръгнат зле, той да отиде при учителя Кадехар и да му разкаже всичко! С надеждата, че той ще благоволи да ни се притече на помощ.

— Свидетел значи — замисли се напрегнато Амбър, — все едно какъв?

— Да, все едно кой, стига да не е твърде глупав.

— Не знам дали ще свърши работа — въздъхна девойката, — но подръка ни е онзи малоумник, който ни следи отскоро и дискретно като стадо слонове. Тома! Излез от дупката и моментално се яви тук!

За всеобщо изумление Тома Кандаризар изникна от един храст и се насочи, внушителен и як, към групата.

— Я виж ти! — гневно се провикна Ромарик. — Ей, ти откога ни шпионираш?

— Остави го — каза Амбър. — Тъй или иначе, само аз забелязах, че върви по петите ни, и какво от това? Пък и в крайна сметка имаме нужда от него.

— Амбър е права — намеси се Гиймо. — Млъкнете!

Той се обърна към Тома, който след битката с орка ходеше с бинтована ръка, повесена на една кърпа.

— Тома, можеш ли да запомниш всичко, което ще направя, за да преминем в Несигурния свят?

Тома, съвършено безстрастен към предишната реакция на групата, кимна. В погледа му се четеше кучешка преданост към Гиймо.

— Ако забележиш нещо, което наистина не е наред, хукваш при учителя Кадехар и му разказваш всичко. Ако нещата вървят добре, чакаш известие от нас в продължение на една седмица. Ако не се обадим дотогава, отиваш при него и му разказваш всичко. Но не преди това! Разбра ли ме?

Момчето изръмжа недоволено, задето трябваше да го изостави, но отново поклати глава в знак на съгласие. Затършува в джобовете си и извади оттам един странен предмет, който изглеждаше направен от сребро и представляваше нещо като лъв, обкръжен от пламъци.

— Вземи, Гиймо — каза той, като пристъпи и протегна ръка е бижутото към чирака магьосник. — За теб е. Взех го от орка, докато се биехме. Там, където отиваш, може да ти потрябва.

Всички се скупчиха около накита и го заразглеждаха любопитно.

— Благодаря ти, Тома — сериозно каза Гиймо, пхна медальона в чантата и тръгна към Вратите. — А, и още нещо. Не се бави много тук, защото магията над рицарите ще спре да действа след един час. Вие там, готови ли сте?

Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали се доближиха до приятеля си, който бе застанал с лице към Вратата за Несигурния свят.

— Дръжте се за ръце и не се пускайте, каквото и да се случи!

Гиймо хвана с лявата си ръка тази на Амбър. После се съсредоточи. Много по-трудно и сложно бе да призовеш една галдра, отколкото графема...

Отначало повика Редху, Каруцата, графемата на пътуването, после призова Ейхваз, Старото дърво, което осигуряваше връзката между различните светове. Всичко сякаш вървеше нормално. Оставаше само да ги свърже с две графема и да призове полученото цяло: това му отне доста време. Приятелите му стояха със свити сърца, времето им се струваше прекалено дълго и те не смееха да помръднат, още по-малко да говорят, и едва-едва дишаха! Най-сетне е треперещ глас Гиймо докосна с дясната си ръка знаците върху Вратата за Несигурния свят и прошепна заклинанието:

— *В името на всемогъщия Път, на Нертхус, на Улр и на Двойния клон, Редху отдолу и Ейхваз отпред, отведете ни! РЕ!...*

Дочу се звук на отваряща се врата. Всеки стисна ръката на другаря си още по-силно. С изумление видяха как звездите угасват.

Изведнъж Вратата грубо ги засмука и те се гмурнаха в черна дупка, повлечени в страховит въртоп.

Пред очите на вцепенения Тома Вратата на Несигурния свят за миг просветна и Гиймо, Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали изчезнаха.

22.

ПОДВИЖНИТЕ ХЪЛМОВЕ

На Гиймо му се струваше, че е минала само една секунда. За време, колкото да примигне, мястото, където се намираха допреди малко, се бе превърнало в странни хълмове, обрасли с трева, които простираха до хоризонта заоблените си гърбици. Бе паднала нощта и сред звездите блестеше тънък лунен сърп. Зад него имаше само една врата, която се очертаваше на фона на малка долчинка и приличаше на вратата, през която влязоха откъм Ис. Наоколо нямаше нищо друго. Нищо, никаква жива душа. Никой.

Гиймо усети как го пронизва неописуем ужас. Другите! Къде бяха другите?

Защура се като луд наляво и надясно, изкачи няколко хълма, претърси няколко долчинки, като викаше до прегракване. Останал без дъх, той се строполи в тревата и избухна в ридания. Какво се бе случило? Къде можеше да са се дянали Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали? Това беше невъзможно, те се държаха за ръце само преди минути! Сълзите не спираха да се стичат по бузите му. Какво направи той с всички добри съвети на своя учител? „Предпазливост и смирение, ключовите думи на магьосника...“ Бе ли предпазлив? Не. А смирен? Още по-малко. Бе извършил грях поради гордостта си. Той, свръхнадареният с магически умения, на когото не се опираха нито хора, нито предмети, бе повярвал, че Вратата ще му се подчини! Какво направи, по дяволите, какво направи!

Постепенно се успокои и докато сълзите му пресъхваха, започна да размишлява. Какво може да се е объркало в призованата галдра? Той бе отворил Вратата, беше се озовал в Несигурния свят, но сам. Съвсем сам. Гиймо се вкамени. Изведнъж разбра всичко. Как можа да забрави в заклинанието си Вунджо, Знамето, чиято основна функция беше да свързва хора, насочени към обща цел? Не трябваше да завършва с РЕ, а с ВРЕ! Наум си преповтори галдрата така, както трябваше да я построи: *В името на Благодородната и на Пътя, на*

Нертхус, на Улр и на Двойния клон, Вунджо отгоре, Редху отдолу и Ейхвас отпред, отведете ни! ВРЕ!

Той се прокле за пропуска, но същевременно изпита и огромно облекчение. Графемата, която не бе призовал, просто държеше хората събрани на едно място. Приятелите му не бяха останали в плен на вихрушката, някъде между двата свята! Също като него, те бяха стигнали по свой път до Несигурния свят. Но къде? Той извади картата от чантата си и я проучи, доколкото това беше възможно на слабата лунна светлина. Не беше минал през официалната Врата — тя беше на остров, а мястото, на което се намираше — и той се огледа наоколо — нямаше нищо общо с остров. Всичко показваше, че трябва да се намира тук, някъде в Подвижните хълмове, както бяха обозначени на картата. Най-доброто, което можеше да стори, беше да изчака да се зазори и да се запъти към най-близкия град, а именно... да, Фергана, който трябва да беше на един-два дни път пеша.

Гиймо въздъхна и се просна в тревата, завит в удобното си вирдуанско наметало. Какъв късмет, че му бе хрумнала идеята да разпреди наметалата и да сподели с приятелите всичко, което му беше известно за Несигурния свят! Започна да го изпълва тайна надежда. Всички притежаваха карти и всеки от тях видя медальона, който Тома му подари. При всички случаи Гонтран, Ромарик и двете сестри трябваше да се възползват от тази следа! Във всеки случай той щеше да постъпи така. И освен това, при най-лошо стечение на обстоятелствата, след една седмица учителят Кадехар щеше да започне да ги търси!

Разведрен от тази мисъл, чиракът зарея поглед в небето. И с изненада установи, че звездите си бяха същите, но не бяха разположени както обикновено. Много странно. Въпреки това съзвездията бяха същите, които се виждаха от Ис, но бяха придобили необичайни форми. Той се зарече да отбележи наблюденията си в бележника, когато се събуди, и изтощен от събитията през изминалия ден, се отпусна в прегръдките на съня.

* * *

На другия ден Гиймо тръгна на път след една тежка нощ с неспокойни сънища, в които Амбър го викаше на помощ, преди да изчезне, а той не можеше дори да помръдне. Споменът за тези кошмари го измъчваше още от заранта и те бяха отражение на душевното му състояние: като оставеше настрана сценариите, които си бе съчинил за самоуспокоение, той знаеше, че положението никак не беше розово, за да не каже катастрофално, и че приятелите му може би бяха изпаднали в истинска беда някъде в страшния Несигурен свят.

Някакво животно, подобно на див заек, побягна, стреснато от стъпките му. То бягаше на подскоци и толкова хаотично и смехотворно, че извика усмивка на лицето на Гиймо. Той изведнъж си даде сметка, че е гладен, а и слънцето, което показваше пладнe, му предостави още едно добро основание да спре за обяд. Извади парче хляб от раницата и го захапа. Без да може да обясни защо, от гърдите му сякаш бе паднала някаква тежест. Сега дишаше много по-леко. Медальонът отново му се стори очевидна следа, а изборът на Фергана като начало на търсенето му се видя единственият разумен избор! Отново пое на път почти весел, със стоплено от надеждата сърце, което му подсказваше, че скоро ще намери другарите си.

* * *

От два дни Гиймо вървеше през същинско море от хълмове. Най-накрая бе разбрал защо върху картата те бяха назовани Подвижни: вятърът, който рошеше кестенявите му коси, играеше и с тревата, която покриваше хълмовете, и ги правеше да изглеждат така, сякаш се движеха като вълни. Слънцето съвсем не беше толкова жарко, както той очакваше, а нощите бяха по-скоро хладни, отколкото студени. Ала провизиите бързо намаляваха и той знаеше, че ако не стигне скоро до покрайнините на Фергана, положението му щеше да стане твърде опасно.

Но Гиймо не беше истински разтревожен. Според честите справки с картата, където бяха обозначени телуричните, въздушните и астрономическите координати на Фергана, той не беше много далеч оттам. Във всеки един момент благодареше на учителя си, задето го беше накарал да учи разни досадни науки. Благодарение на тях,

благодарение на опита, придобит в Трой, и на знанията за различните течения в Несигурния свят, чието разположение грижливо бе преписал в Гифду, той знаеше съвсем точно къде се намираше. Полъхващият бриз, вълните, които усещаше под краката си, слънцето и звездите го водеха по-уверено от пътна карта.

Действително, малко по-късно, от върха на един по-висок хълм той съзря крайградските укрепления на Фергана.

23. ИЗГАРЯЩОТО МОРЕ

Корали най-сетне отвори очи, които бе стиснала здраво по време на преминаването през Вратата, и се опита да се адаптира към мрака.

Беше легнала насред невъобразима купчина от разнородни предмети, като платове, изящни съдове от скъпоценни метали, ковчезета и фино изработени мебели, нахвърляни един върху друг. Вдигна поглед нагоре — както покривът, така и стените бяха от дебело платно, а страничните цепнатини пропускаха лунна светлина. Корали реши, че се намира в нещо като огромна палатка. Седна на дъсчения под и обърна глава. Зад нея, между ниска масичка и изтърбушен куфар, беше притисната една прекатурена Врата. От куфара се подаваха копринени шалове, които изглеждаха така, сякаш дълго са стояли във вода.

Девойката се надигна и се обезпокои, че не вижда останалите от групата. Върху ъгълчето на една мебел до входа забеляза петролна лампа, чийто меден връх блещукаше в полумрака. Запали фитила с една стара запалка, оставена досами лампата, което беше знак, че тук от време на време идваше някой. После се зае да претършува палатката.

— Хей, приятели! Никак не е смешно да ме плашите, дори и на ужким! Хайде, излизайте... Ах!

Когато повдигна парче от завеса, захвърлено на пода, откри метална касетка, покрита с ръждиви петна и пълна със скъпоценности.

„Трябва да си луд, за да захвърлиш бижута на такова открито място — помисли си тя. — И всички са великолепни!“

Избра няколко накита и потърси огледало. Намери едно върху стол, деформиран от влагата. Закачи на ушите си два сини камъка, на шията си постави златно колие, а на ръката — сребърна гривна.

— На нищо не приличам в главата — измърмори тя.

Извади четка, която грижливо бе скътала в чантичката си, и старателно се среса. После отново се захвана с издирването на

другарите си.

* * *

След като претърси шатрата без никакъв резултат, си каза, че може вече да са излезли. Без да я изчакат! Тя сви ядосано устни. Това не беше за първи път. Погледна към вирдуанското наметало и вдигна рамене. И дума не можеше да става да нахлузи това ужасно нещо на гърба си! Тъй или иначе, навън беше нощ. Разтвори платнените крила на входа.

— О, не! Не може да бъде!

Корали не вярваше на очите си. Беше в открито море! Онова, което блещукаше наоколо под светлината на лунния сърп, беше наистина море и нищо друго! Тя се намираше върху широка платформа, нещо като огромен сал. Наоколо се виждаха и много други салове, които се носеха по водата и бяха свързани помежду си с дървени мостчета. Дочуваха се и малките вълнички, които припляскваха в кръглите трупчета на основите.

— Амбър! Гиймо! Гонтран! Ромарик!

Без да излиза от входа на палатката си, тя завика приятелите си по име, като шептеше колкото може по-силно. Никакъв отговор. Върна се да легне отново на мястото, където бе отворила очи, като пътъм не пропусна да вземе парчета дебел плат, от които да си стъкми дюшек и завивка.

Защо беше сама? Корали не можеше да се успокои. Гиймо беше показал някакъв остров на картата и беше казал — тя още си спомняше уверения му глас: „Ще пристигнем в Несигурния свят ето тук...“ Тук, как ли пък не! Салът може и да бе заобиколен отвсякъде с вода, но това не го превръщаше в остров! А тя си беше сигурна, че нещо ще се обърка! Не го ли каза на останалите? Напразно се подиграваха на тревогата ѝ — е, където и да се намираха сега, дано си скубят косите от яд, че този път не я послушаха. А тя със сигурност трябваше да направи нещо по-умно, вместо да се нервира. Утре щеше да види какво да предприеме. Достатъчно небивали неща вече се бяха случили!

Корали се уви в импровизираната завивка и се опита да заспи. Но лекото поклащане я дразнеше, а плисъкът на водата в сала на няколко пъти я накара да подскочи. Разбра, че трудно ще заспи. Замисли се за родното си село Кракал, за майка си, за баща си и за Амбър. Къде ли беше тя сега? Тази вечер би дала мило и драго за хапливите ѝ забележки! От очите ѝ рiekнаха сълзи.

Накрая шумът на вълните я унесе и късно през нощта Корали се предаде на съня.

* * *

— Гледай, тате, нали ти казах, че през нощта видях светлина и чух шум в палатката с вещите!

Корали отвори очи. Беше свита на същото място, но навън слънцето бе заместило звездите. Някой говореше. И това не беше сън.

— Какво правиш тук?

Корали се надигна върху дюшека си. Пред нея стояха момиченце и мъж и я оглеждаха.

— Повтарям въпроса: какво правиш тук? Разбираш ли ска?

Мъжът не ѝ говореше недружелюбно, просто изглеждаше заинтригуван. Корали го разгледа, преди да отговори. Не беше висок и бе облечен само в широки къси панталони. Загорялата му от слънцето кожа беше напукана от солта. Това, което удиви девойката от Ис, беше косата му, почти бяла, и изпъкналите му очи. Момиченцето удивително приличаше на него.

— Да, господине, говоря ска. Но за да ви обясня какво правя тук...

Момиченцето — с дълга бяла коса, облечено в лека туника, под която се виждаше нещо като бански костюм — сграбчи баща си за ръка.

— Остави я, тате, сигурно е пашанка. Моля те, може ли да си я оставя за мен?

Мъжът погледна дъщеря си и нежно се усмихна.

— Добре, Матси. Но само до следващия бряг, знаеш правилото!

Човекът с прежурената от солта кожа излезе от палатката. Дъщеря му, която трябва да беше на около десетина години, весело се

приблужи до Корали.

— Аз се казвам Матси!

— А аз Корали. Матси, баща ти да не би да ми е ядосан?

— Не — широко се усмихна момичето. — Когато сме близо до брега, пашаните често се качват на нашите салове, за да се скрият. Но винаги ги намират.

— Пашаните... Какви са те?

— Ами че нелегални пътници! Хайде, ела навън да си играем! Когато наближим някой бряг, ще те върнат на сушата и пак ще си остана самичка.

Тя хвана Корали за ръката и я повлече вън от палатката.

* * *

— Защо очите ти са толкова светли? Сякаш кожата отдолу е прозрачна.

Уморени от гонениците сред смях и цамбуркане във водата, Корали и Матси седяха на ръба на сала и си говореха, докато се сушаха на слънцето.

— За да виждам под водата. Татко ми каза, че всички деца на Морския народ се раждат такива.

— Много ли сте? — попита пак Корали, като с възхищение огледа понтоните на осемнайсетте сала на Шестото племе на Морския народ, към което принадлежаха Матси и баща ѝ.

— Общо сме трийсет племена — гордо обяви момиченцето. — Някои имат по четиридесет сала. Когато баща ми е бил млад, нашето е имало двадесет и седем! По-добре е да имаш много салове. По-стабилно стоиш върху морето. Пък и има повече място за игра.

— Никога ли не слизате на сушата? — учуди се Корали. — Целия си живот ли прекарвате на тези салове?

— Какво да правим на сушата? — отвърна Матси. — Само се приближаваме към бреговете. Понякога отделяме един сал и го изпращаме на някой плаж, където да заменим риба срещу разни неща. Сушата е опасна. Тук сме на сигурно място. Само дето... само дето съм много самотна.

— Нямах ли си приятели? На саловете нали има и други деца.

— Така е — сериозно отвърна момиченцето. — Но баща ми е пазител на вещите и другите деца не искат да играят с мен.

— Не искат да играят с теб, защото баща ти е важна клечка? — изненада се Корали.

Матси избухна в смях и зацамбурка с крачета във водата.

— Баща ми — важна клечка? Ама не, напротив! Той е най-маловажният от всички! Пашеяк, който води саловете ни от бряг към бряг по морските течения — той е важен човек. Халеяк, който лови най-едрите риби от цялото племе, е важна клечка. Уснак, който плува бързо и стига много надалече, е важна клечка. Но баща ми Вал само пази вещите, които морето ни изпраща или Уснак изнася от дъното. Защо да е важен? Той пази неща, които не служат за нищо.

Корали бе слисана. Тези вещи не служат за нищо? Но как можеха...? Тя помисли малко за доводите, с които да убеди Матси в тяхната важност, но за своя изненада не откри нито един. Естествено беше доста трудно в тази обстановка, където всички ходеха полуголи, да хвалиш и превъзнасяш рокли и бижута! Накрая попита:

— Щом са безполезни, защо ги пазите?

— Защото винаги са ги пазили. Както винаги е имало водач на саловете, така и винаги е имало пазител на вещите, това е.

— Неприятно ли ти е, че баща ти е пазител?

— Неприятно ми е само, че другите не искат да играят с мен. Гледай, ето там! Изгарящите!!!

Матси сочеше към гигантско тъмно петно, което се люлееше в ритъма на морето.

— Това опасно ли е? — обезпокои се Корали.

— Не, стига да си стоиш върху сала и да не ходиш във водата.

* * *

Не след дълго саловете се озоваха в средата на обезпокояващото петно. Никой от племето не показва видимо вълнение, но всеки внимаваше да не се доближава прекалено до ръба.

— Прилича на... медузи! — възкликна Корали, която с погнуса наблюдаваше гъстата желатинова маса. — Каква отврат! Мразя медузите!

Усети как я побиват ледени тръпки. Това беше по-силно от нея: изпитваше непреодолимо отвращение към всичко, което наподобяваше желе! Когато беше малка, Амбър я тормозеше, като я гонеше с бурканче желе от френско грозде. Корали надаваше ужасени писъци, докато майка ѝ се появеше на помощ. Не можеше да си обясни откъде идваше тази погнуса. Но тя беше упорита и така и не изчезна с времето.

— Не, това са Изгарящи — поправи я Матси. — Поединично не са опасни, но когато са заедно, могат да убият кит! Някога сме се освобождавали от пашаните, като сме ги хвърляли на Изгарящите — добави със смях. — Днес не е толкова забавно, просто ги сваляме на брега, когато ходим там да разменяме стоки!

— Бррррр! — потрепери Корали. — Сигурно е голям ужас да паднеш там!

— Ще умреш за няколко минути — спокойно я осведоми момиченцето. — Единственият ти шанс ще бъде да се гмурнеш и да им се изплъзнеш, като плуваш под вода.

— И така става ли?

— Да, аз веднъж го направих.

Корали я погледна с възхита.

— Във всеки случай по-лесно е, отколкото да се изплъзнеш на гомон — уточни Матси.

Корали не можа да не се усъмни в това и се запита дали не предпочиташе да си има работа с онези чудовища, вместо с тези противни желатинови гадини!

— Гомоните идват ли дотук? — попита тя.

— Не. Когато ни атакуват, това става край бреговете или на самите плажове.

— Това... го знам — промърмори Корали и лицето ѝ потъмня.

Споменът за пленяването на гомона и отвличането на Агата — събития, които бяха в основата на цялото това приключение — прогони мисълта за медузите. В паметта ѝ изникнаха образите на сестра ѝ и приятелите и изведнъж я обзе тъга. Но защо да се оставя в плен на мъката? Докато не стъпеше на твърда земя, нищо не можеше да предприеме.

— Какво ти е? — разтревожи се. Матси, като забеляза сълзи в очите на новата си приятелка.

— Нищо, нищо — съвзе се Корали, като тръсна глава. — Я по-добре да отидем при баща ти, защото ни прави някакви знаци.

Миризмата на печена риба, която от известно време се носеше във въздуха, бе станала по-настойчива и бащата на Матси ги викаше да похапнат.

24.

ВИОЛЕТОВИЯТ ИРТИШ

Трябва да беше ранен следобед. От близо час Амбър непрекъснато се извъръщаше назад: струваше ѝ се, че някой върви по стъпките ѝ. Усещаше нечие присъствие и изпитваше неприятното чувство, че е следена. Но колкото и да се обръщаше, не виждаше никого. Продължи да върви под високите дървета, без да може да се отърси от страха си.

* * *

Също както Гиймо на хълма и Корали върху сала, предната вечер тя се бе озовала в тъмнина. Без да изпада в паника, бе изчакала очите ѝ да привикнат с полумрака. Малко по-късно бе започнала да различава гигантски неподвижни форми наоколо, а над главата ѝ — луната, скрита зад плътни движещи се маси.

„Е, значи съм в гора — успокой се тя и се приближи до едно дърво, за да докосне кората му. — Затова е толкова мрачно.“

С един бърз поглед наоколо бе установила, че приятелите ѝ ги нямаше тук. Не можа да сдържи една дълбока въздишка. Какво се бе случило? Със сигурност нищо добро. Може би Гиймо се беше заблудил и съществуваха няколко Врати в Несигурния свят? И нали магическото заклинание трябваше да ги държи заедно по време на прехода?

„За да разбере всичко, трябва да открия този чирак магьосник!“ — измърмори тя.

После си представи колко ли беше объркана сестра ѝ, ако и тя се бе озовала самичка пред някоя Врата. Стисна здраво юмруци.

„Само някой да посмее да ѝ стори зло, дори и на шега! Ох, Гиймо, Гиймо! Защо?“

Ядосваше се на собствената си сляпа доверчивост, а също и задето бе подтикнала и другите да го последват. Но оплакването и самосъжалението сега не можеха да помогнат. Тя вдигна предизвикателно брадичка, сложи ръце на кръста и заоглежда мястото, където се намираше.

* * *

Най-после видя Вратата, през която бе дошла, гравирана в ствола на гигантски дъб. Тъй като тъмнината вече беше прекалено гъста за проучване на гората, момичето се покатери до първия дебел клон на дървото и се сгуши там, като се уви добре във вирдуанското си наметало.

„Тук поне съм защитена от опасни животни, ако въобще ги има!“

Амбър не изпитваше страх. Последната мисъл, преди да заспи, изтощена от усилията и напрежението на изминалия ден, беше за сестра ѝ.

* * *

Още при първите светлилки на зазоряването тя отвори огромните си сини очи. През нощта се бе събуджала неведнъж. Бе чула странен шум в основата на дървото и по-късно нещо я докосна. Това не я разтревожи особено, защото знаеше, че животът в гората е по-активен на лунна светлина, отколкото на слънчева. Птичи трели приветстваха събуждането ѝ и тя лениво се протегна, както си седеше на клона с провиснали крака.

Когато се покатери до върха на дъба, разбра, че се намира в сърцето на безкрайна гора: докъдето стигаше погледът, нямаше нищо друго, освен дървета. После се плъзна надолу по дънера и леко стъпи на земята. Картата на Несигурния свят ѝ показа, че със сигурност се бе озовала в областта Виолетовия Иртиш. Където и да се намираше, трябваше да се насочи право на запад!

„Първото нещо, което трябва да предприема, е да се измъкна оттук и да отида в някое населено място, където да разпитам и да реша

как да открия останалите“ — заключи тя.

След като прецени разположението на слънцето, пое на запад. По пътя усети, че някой я следи.

* * *

Повървя доста, без да успее да се освободи от неприятното чувство, като се провираше между дебелия дъбови дървета с напукана кора и клони, които се извиваха над главата ѝ като сводове на катедрала. Харесваше тази гора, която ѝ напомняше гората в Пемперол в страната Ис, където често се разхождаше с баща си. Както винаги, Амбър се чувстваше прекрасно сред природата и особено в гората. В страната Ис горите не бяха така осеяни със следи от човешко присъствие, както в Сигурния свят. Бяха диви, тайнствени и населени с многобройни и странни създания, така че хората, които се осмеляваха да навлязат вътре, бяха просто едни от тях. Между природата и обитателите на страната Ис съществуваше уважение и дори в известен смисъл нещо като съзаклятие. Беше нещо като древен пакт, сключен толкова отдавна във времето, че човешката памет не го беше съхранила като спомен.

Скоро Амбър излезе на широка поляна. Остатъците от овъглени съчки и руините от колиба ясно показваха, че през изминалия сезон тук бяха живели въглищари, добиващи дървени въглища. Зарадвана, че е открила следи от човешко присъствие, тя излезе на средата на поляната. Тъкмо в този момент интуицията ѝ подсказа да внимава. Девойката замръзна на място и побледня. Колко е била глупава! Трябваше да се върне в гората, и то бързо! Ако това, което вървеше по петите ѝ, беше животно, защо още не я бе нападнало? Сигурно заради дърветата, които я закриляха! Дърветата, където можеше да се скрие! Тя се обърна и хукна назад. Но вече беше късно. От сянката на гората изникна един звяр с внушителен ръст и се хвърли към нея с ръмжене. Имаше тяло и крака на глиган и глава на куче! След себе си водеше цяла орда подобни създания. Амбър изпищя, врътна се в обратна посока и се втурна към някогашната въглищарска колиба. Грабна един клон от земята и успя да се покатери на нестабилния гредоред на покрива.

След няколко минути къщата беше обградена от запенени зверове, които лаеха и оголваха страховити зъби.

— Махайте се! Долу! Марш в колибката! — кресна им Амбър с треперещ глас, като размаха заплашително клона.

Преглътна напиралите сълзи. Какъв смисъл имаше да циври? Сега важното беше да брани живота си докрай.

— Хайде, кутренца, елате да опитате тоягата ми! Хайде, противни прасета, елате ми! — провикна се тя с последния остатък от собствената ѝ ирония.

В този миг предводителят на глутницата успя да се изкачи по една греда и предпазливо да приближи с нестабилните си копита към Амбър. Тя замахна и силно го удари по муцуната, след което той се сгромоляса в развалините.

— Това беше първият! Кой е следващият?

Глутницата виеше. След минути щеше да се нахвърли върху колибата. Амбър знаеше това, но — чудна работа — не изпитваше страх. Само една възбуда, диво желание да се бие докрай, до последни сили! Внезапно отекна звук от ловджийски рог и на поляната нахлуха конници. Зверовете бяха видимо недоволни от това, че плякката им се изплъзваше, поколебаха се, но накрая отстъпиха. Конниците се приближиха до колибата, върху която стоеше Амбър, стиснала здраво тоягата.

* * *

Бяха десетина и всички носеха леки метални ризници с виолетов отблясък. Гребените на върха на шлемовете им наподобяваха череп на горско животно. През рамо носеха бойни копия, а на пояса им висяха мечове. Конете им бяха яки и силни. Зад седлата на някои от тях беше праметнато убито животно, което приличаше на елен. Този, който трябваше да е предводителят, слезе от коня, а останалите го последваха и коленичиха пред него.

Той пристъпи към Амбър и свали шлема си, който завършваше с череп на мечка.

— Жена! — възкликна девойката и от изненада изпусна тоягата си.

Сваленият шлем освободи дълга руса коса и красиво лице, озарено от зелени очи.

— Казвам се Кушумай. Ловджийката Кушумай.

Тя протегна ръка на Амбър и ѝ помогна да слезе от нестабилното укритие.

— А аз се казвам Амбър. Амбър Кракал.

Ловджийката се усмихна и продължи, пак на езика ска:

— Е, Амбър, добре дошла в опасната гора Виолетовия Иртиш!

* * *

Младата жена, към която конниците, изглежда, питаеха необикновено уважение, взе Амбър на коня си. Цял час яздиха мълчаливо. Амбър реши да наруши мълчанието. Разкъсваше се от твърде много въпроси!

— Извинете, госпожо, но... къде отиваме?

— Наричай ме Кушумай; Преди малко ти казах името си. Имаш право да си служиш с него.

— Извинявай, въъ... Кушумай... значи... къде отиваме?

— У дома, в моя замък Гор.

Кушумай отговаряше лаконично. Амбър се почувства неловко, но не спря да задава въпроси.

— Вие сигурно сте били на лов, когато сте чули онези чудовища да лаят?

— Нищо не може да се скрие от теб. Тези чудовища, които се наричат рукхи, никога не стоят тихо и кротко.

— И откъде идват тези... рукхи?

— От градовете, където ги обучават да се бият помежду си. Победителите ги отрупват с грижи, победените ги убиват или изоставят, сиреч принуждават ги да оцелеят сами в горите.

— Искате да кажете, че не са диви?

— Това са нещастни животни, създадени от безскрупулни магьосници. Те носят в себе си човешката лудост и затова са лоши. Дивият свят е суров, понякога жесток, но не е лош. Природата не е нито добра, нито лоша, тя съществува извън понятията за добро и зло.

Амбър се замисли над думите на Кушумай и продължи:

— Добре че минавахте оттам все пак. Да ме бяхте видели как тичах из поляната, обезумяла от страх!

— Та ние те видяхме — спокойно отвърна Кушумай.

Амбър се слиса съвсем.

— Вие... сте ме видели? Значи сте били там...

— ... от самото начало — завърши вместо нея младата жена.

— Ама защо... Защо? — заекна Амбър.

— Защото искахме да видим дали си струва да ти помогнем — изсмя се ловджийката. — Ако се беше предала, ако беше отстъпила пред рукхите, те щяха да се сдобият с вкусна храна и това щеше да е добре за тях. Но ти не скръсти ръце, започна да се бориш и ми се прииска да дойда и да ти помогна. Това беше добре за теб.

— Но това е чудовищно! — възмути се Амбър.

— Казах ти — завърши Кушумай с нежен, но непоколебим глас.

— Както и моята майка, природата, аз съм извън доброто и злото.

Ловджийката пришпори коня си и те препуснаха между гигантските дървета.

25. ПЛАЖЪТ

Ромарик усети пясък под краката си. Точно както Гиймо, Корали и Амбър в този момент, той ококори очи в тъмното.

Първото нещо, което видя, беше огромен плаж, ограден от двете страни от скали. Второто беше една Врата, заровена три четвърти в пясъка, която морските вълни облизваха от време на време. Третото беше, че е сам. Последва серия от ругатни, които се колебаеха от почти прилични до отявлено груби, докато крачеше насам-натам да се успокои. Само да му падне оня негов смахнат братовчед, щеше да му избие от главата всякакво желание да се занимава с магии! Преди малко, в Ис, се бе заблудил: Гиймо беше не само луд, той беше опасен.

Внезапно момчето дочу шум откъм другия край на плажа. Докато злословеше по адрес на приятелите, те са били там, на стотина метра разстояние, тревожеха се за него и сигурно го търсеха! Почувства облекчение. Преливащ от радост, щеше да се втурне към тях, когато инстинктът му нареди да бъде предпазлив. Дали това наистина бяха приятелите му? Ако не бяха те, кой би могъл да се разхожда посред нощ по плаж на Несигурния свят? Дъхът му секна. Отговорът дойде от само себе си: гомоните.

Гомоните можеха напълно естествено да се намират в този час край брега на морето в Несигурния свят, защото... защото те живееха именно тук! Ромарик преглътна нова ругатня. Побърза да заличи, доколкото можеше, следите от стъпките си върху пясъка и тръгна досами водата, като се стараеше да не вдига много пръски. Насочи се към скалите в другия край на плажа. Пътят дотам му се стори безкраен.

Въпреки опасенията си, стигна безпрепятствено до скалистия район. Увери се, че мястото е съвършено пусто, намери си скривалище — мъничка пещера, издълбана в огромна скала. Свали обувките, чорапите и панталоните, мокри до коленете. Легна върху сухата земя и се уви в топлото вирдуанско наметало.

Вълните се плискаха в брега малко по-надолу, отдръпваха се, като оставяха пяната си, и неуморно се завръщаха отново. Шумът на морето не донесе успокоение на момчето. То така и не успяваше да заспи. Беше твърде много ядосано. Мислите се блъскаха в главата му, отправяха се от родителите му към вуйчо Уриен, от Уриен към Гиймо и от Гиймо към приятелите. Сънят го пребори едва призори и той заспа на пресекулки, като се будеше всеки път, когато някоя по-голяма вълна се разбиваше в подножието на скалите.

* * *

Когато стана, слънцето вече се беше издигнало високо в небето. Нахлузи още влажните си дрехи с израз на недоволство. После седна да яде. Провизиите му бяха силно намалели и трябваше да се задоволи само да похапне, защото не можеше да започне деня си с празен стомах. Особено след такава нощ. После предпазливо огледа околностите, преди да се осмели да напусне убежището и да тръгне по плажа.

Отиде при полузаровената Врата. Сърцето му заби ускорено: там, където той бе вървял и изливал гнева си предната нощ, имаше и други отпечатъци от стъпки. И тези следи, широки и дълбоки, не бяха на човек.

— Това са гомони — промълви Ромарик.

Бе се отървал за малко! За тези чудовища се говореха страховити неща, както и за хранителните им навици: не отказваха да се хранят с човешко месо, когато им се удадеше сгоден случай. Той потрепери. За пореден път инстинктът му го бе спасил.

„Ромарик, приятелче, я не се бави повече тук!“

Обърна гръб на морето, покатери се по дюните и десетина минути по-късно вървеше покрай една житна нива.

* * *

Малко по-нататък под едно дърво срещна двама възрастни селяни. Те тъкмо пиеха от една манерка, като се криеха от първите

слънчеви лъчи, и го огледаха от глава до пети, без да проявяват прекомерна изненада.

Ромарик прокара пръсти през косите си, за да добие по-представителен вид, и заговори на ска. Скоро научи, че се намираше на север от града на жреците на Йенибохор. За човек в млада възраст и в добро здраве най-добре било да избягва този град, защото се говорело, че жреците лесно сменяли боговете и никак не си поплювали в жертвоприношенията.

— Но ти трябва да знаеш всичко това по-добре от нас, нали, момче?

Мъжът намигна на другаря си.

— Защо би трябвало да го знам? — наивно попита Ромарик.

— О! — усмихна се вторият селянин. — Не за първи път някой неопитен новак успява да се измъкне от този пъклен град и да намери убежище по крайбрежието.

— Ние ги разпознаваме, но си мълчим — добави първият. — Защо да помагаме на проклетите жреци, на които вече плащаме и десятък? — обърна се той към събеседника си.

— Хич няма защо да им обаждаме това и онова — потвърди другият, като кимна. — А на теб, момче, ще ти дадем един съвет: върни се на крайбрежието, по-близо до морето, и чакай да мине някой кораб, за да му махнеш да те вземе.

— Ами гомоните? — възрази момчето от Ис.

— Гомоните са за предпочитане пред хората от Йенибохор — обясни първият селянин. — И освен това по-лесно ще се измъкнеш през морето, отколкото по сушата, защото жреците с белите наметала контролират целия полуостров.

Двамата мъже му предложиха да пийне малко разредено вино от манерката и да хапне хлебец. Ромарик не отказа. Докато дъвчеше огромната филия, която му отрязаха селяните, той реши да се довери на техния съвет.

Вече щеше да се сбогува с тях и да поеме обратно назад, след като горещо им благодари, когато се сети за медальона, който им бе показал Тома, преди да влязат през Вратата. Нарисува символа върху пясъка. Мъжете се спогледаха.

— Това е гербът на град Ядигар, който се намира на юг от Хищната пустиня. Той не се ползва с много добро име. Оттам ли

идваш?

— Не, там мислех да отида. Абе вие знаете твърде много за обикновени селяни — учуди се Ромарик.

— Това обида ли е, или комплимент? — изсмяха се двамата мъже. — Да не би да мислиш, че непременно трябва да си идиот, за да обработваш земята или да отглеждаш добитък?

— Не, не — смотолеви момчето. — Исках да кажа, че ми изглеждате като хора, които много са пътували, нищо повече!

— Невинаги е нужно да пътуваш, за да си осведомен — иронично отвърна първият селянин. — Малко училище, повечко книжки.

— И много разкази на пътешественици! — прихна вторият.

Ромарик почтително ги поздрави за довиждане и пое по пътя към брега.

* * *

Отново се озова при морето, пясъка и скалите, но това не му достави никакво удоволствие. Мястото беше все така безлюдно. Предпазливостта изискваше той да се прикрие в скалите, ала чакането никак не беше любимото му занимание, нито пък търпението беше негова силна страна. Реши да си запълни времето с упражнения за гъвкавост и преговори движенията, които беше научил по куатен, бойното изкуство на Ис. После походи известно време по крайбрежната ивица. В далечината виждате очертанията на суша, която можеше да бъде остров, а над нея се извисяваше димяща планина, която сигурно беше вулкан. Търпението му в никакъв случай нямаше да издържи дълго време да се мота на този плаж. Впрочем колко ли време можеше да чака? Имаше храна само за още два дни. Решението скоро беше взето: даваше два дни на кораба да се появи! След този срок щеше да опита късмета си по сушата. И по дяволите жреците от Йенибохор! Предпочиташе скъпо да продаде кожата си, но да предприеме нещо, вместо да я загуби глупашки, като бездейства.

Върна се в пещерата, където бе прекарал нощта, и дълго разучава картата на Несигурния свят, прерисувана в прегръдките на едни други

скали в онези по-добри времена, когато още беше в скъпата си родина Ис, заобиколен от приятелите си.

26.

ПРОЯВА НА СИЛА

Горяха факли, затъкнати в металните пръстени по стените, и осветяваха с танцуващия си светлик кървавочервените тапети на огромно кръгло помещение. Гонтран пристъпи няколко крачки. Мястото беше отрупано с мебели, скрити под купища книги и карти, а върху масите бяха разхвърляни епруветки и колби. Някои бяха оставени да се нагряват на газени лампи и съдържащата се в тях течност кипеше на огромни мехури.

„Добре дошъл при Гаргамел!“ — почти на глас си каза Гонтран, като се огледа.

В средата на стаята се издигаше Врата, подобна на онази, през която бяха преминали от страната Ис.

„Пред Вратата бяхме петима, а зад нея се оказвам сам-самичък“ — помисли си момчето.

Скръсти ръце, после почеса брадичка с дясната си ръка, с озадачен вид, какъвто придобиваше винаги, когато потъваше в дълбоки размишления.

Едно беше сигурно: магията на Гиймо бе проработила, защото бе минал през Вратата. Но се бе случило и нещо, което не беше нормално, защото той се намираще от другата страна, но съвсем сам.

Магията не бе много далеч от музиката. Достатъчно беше отклонение с половин тон от партитурата — и мелодията ставаше различна от желаната! Това се получаваше и тогава, когато започнеш партитурата с различен музикален ключ от посочения в началото на петолинието.

Значи най-вероятно се бе случило именно това: всеки бе започнал да свири едно и също парче (Несигурния свят), но с различен ключ (различна Врата)! Защо ли? Той не беше магьосник, но знаеше, че грешката трябваше да се поправи, а инструментите да се настроят отново, за да засвирят една и съща мелодия. С една дума, приятелите трябваше да се съберат отново.

Той тръгна към металната врата, която извеждаше към вита стълба. Внезапно спря. С префинения си слух долови звук, който идваше от това стълбище, звук, който се увеличаваше. Нямаше място за съмнение: един, не — двама души се качваха нагоре.

* * *

Без да изпада в паника, Гонтран потърси друг изход. Огледа се внимателно в мрака наоколо и успя да съзре един отвор, пробит в отсрещната стена на височина човешки ръст. Ако се съдеше по трепкащата от най-лекия повей светлина на факлата, закачена отдясно, отворът, изглежда, водеше навън. Без да губи нито миг, момчето тръгна натам. Процепът беше достатъчно голям и той се провря през него. Трябваше да бърза: шумът от стъпките по стълбите все повече приближаваше. Озова се в проход, подобен на ров и толкова тесен, че можеше да се напредва само пълзешком. Все пак успя да се придвижи, като се залавяше за грапавините на камъните, и най-сетне се озова на свобода.

Беше нощ. В небето блещукаха звезди и бледа луна осветяваше скалните купчини... на двайсетина метра надолу! Още по-надолу морските вълни се разбиваха във високия бряг. Гонтран усети главозамайване, сърцето му затуптя бързо и той затвори очи. Не той, а Амбър и Ромарик трябваше да са тук. Като храбри катерачи, те дори не знаеха що е световъртеж!

Пое си дълбоко дъх няколко пъти, за да възвърне самообладанието си, преди да отвори очи. Установи, че се намираше почти на върха на една кула. Понеже не можеше и да помисли да избяга надолу, имаше само една алтернатива: или да остане скрит тук и да чака посетителите, чиито стъпки бе чул, да напуснат залата — за което щеше да мине известно време — или да се качи на върха на кулата. Страхът, че отново ще падне в плен на световъртежа, го накара да се откаже да върви напред. Тъй че пое в обратна посока и под прикритието на тъмнината огледа стаята. Там имаше някой! Видя мъж, който се суетеше пред една маса с най-разнообразни химически прибори. Беше обърнат с гръб и Гонтран можеше само да установи, че е висок и слаб. В един момент мъжът протегна някаква епруветка към

светлината на една факла и загледа съдържанието ѝ. На дясната му ръка липсваше един пръст.

Другият шум от стъпки по стълбите вече беше съвсем близо. Тежки стъпки, толкова обезпокояващи, че без да чака друг знак, Гонтран реши да опита късмета си на върха на кулата. С неузнаваема бързина се озова в другия край на прохода.

Легна по гръб и започна да се изтегля, с протегнати нагоре ръце, като търсеше опипом нещо, за което да се залови. Озова се в празно пространство, със залепено за външната стена тяло. „Съвсем съм полудял!“ — изстена той.

Никога не беше изпитвал такъв страх.

Като се придвижваше от камък на камък и се стараше да не поглежда надолу, бавно успя да се повдигне и с усилие да достигне върха на кулата. Прекрачи зъберите и в крайно изтощение се отпусна върху плочите на пода. „И как е възможно на Амбър това да ѝ доставя удоволствие...“ — тръсна глава той.

Сега трябваше да се измъкне от проклетата, кула, по какъвто и да е начин!

За няколко минути се успокои и повъзвърна силите си. Скочи на крака и огледа бързо площадката, където се намираше. Единственият видим изход беше стълбище, което се спускаше във вътрешността на зданието. Но хич не трябваше и да помисля за тази възможност, защото можеше да се закълне, че тъкмо оттам се чуваха стъпките. Смръщи вежди и се наведе над зъберите. Най-последно съзря каквото търсеше: гредички, закрепени в стената, които слизаха спираловидно чак до основата на кулата. Несъмнено са били използвани по време на строежа ѝ. Като се въоръжи със смелост, Гонтран стъпи върху първата, като се вкопчи с всички сили в стената.

Слизането му се стори безкрайно, а и често трябваше да спира, за да бърше с ръкав потта, която го заслепяваше. Когато най-сетне стъпи на земята, ръцете и краката му трепереха.

Малка пътечка пред него криволичеше надолу между едри скални блокове. Той се втурна по нея. Прекоси някакви развалини, вероятно от някогашно укрепено селище, от което бяха останали изтърбушени къщи и срутени стени. Когато най-последно се почувства на сигурно място, спря. Намести вирдуанското наметало на плещите си и

се извърна назад. Загледа се в кулата, която се беше устремила към небето, мрачна и ужасяваща. Потрепери и пое по пътя си.

27.

МАГЪОСНИЧЕСКИ НОМЕРА

Гиймо спря в подножието на градските стени, окъпани в силната матовожълта светлина на залязващото слънце. Фергана се намираше близо до Морето на силните ветрове и до Хищната пустиня. За народите, които живееха тук, този град беше основно търговско средище. Някога важна спирка по Пътя на дървото, по който в миналите времена на благоденствие били пренасяни природните богатства на Виолетовия Иртиш към богатите градове на Юга, днес градът дължеше охолството си на своите пазари, привличащи хора от четирите краища на Несигурния свят, и на данъците, с които облагаше всеки, който идваше тук по работа.

Прикрит във вирдуанския си плащ, чиракът магьосник се яви пред една от огромните порти на укрепения град. За да получи разрешение да влезе, трябваше да плати такса за преминаване — един изумруд и два сапфира — на чудовищен страж — явна кръстоска между орк и човешко същество.

* * *

Гиймо се поразходи из кривите улички, по които се разнасяше силна миризма на рагу, пране и урина. Изобилието на лъскави стоки, изложени пред магазинчетата, го очарова, както и представленията на жонгльорите и огнегълтачите, които придаваха живот и на най-тясната уличка. Като навлезе в града, скрит под сивото си наметало, се размина с няколко орки и други странни създания.

Въпреки всичко, населението в по-голямата си част се състоеше от хора.

Стъпките му го изведоха на широк площад, гъмжащ от шумна тълпа. Срещу един малък диамант се нахрани върху мазната маса на

една случайна кръчма. Представляваше набързо опъната Шатра между един дресьор на мечки и един шарлатанин, превъзнасящ качествата на чудотворен мехлем. Започна да яде огромно бутче от баташул — нещо като едър фазан, който обитаваше Подвижните хълмове, — пълнено с кутсис, както се наричаха гъбите смръчки от вирдуанските планини, подправени с черен пипер. Плънката беше непоносимо лютивата за неговия вкус и за да охлади изгарящото си гърло, той отпи няколко глътки шарап — сладко вино от Срединните острови. Но виното бързо му подейства и главата му се замая. Реши да постъпи разумно и да завърши обяда с палаур — червена и сладка ябълка от източните области на Несигурния свят.

Когато засити глада си, стана и продължи изучаването на града.

Малко по-нататък група деца се блъскаха пред каручката на един мъж, облечен крайно екстравагантно: носеше дълга синя роба, обсипана със звезди, а на главата си имаше островърха шапка.

— А сега аз, Гордог Великолепни, най-великият магьосник, който някога е живял в Несигурния свят, ще направя така, че тази топка да изчезне!

Мъжът разтърси ръка с удивителна бързина и топката, която държеше, наистина изчезна. Изумените деца нададоха продължително „Оооооооо!“ . „Фокусник!“ — развеселен, си помисли Гиймо. Човекът беше доста сръчен. Той направи да изчезнат множество предмети, които след това се появиха на гърба или иззад ухото на невярващите зрители. След това вдигна ръце за тишина и обяви:

— А сега великият магьосник Гордог ще направи така, че да изчезне един от вас.

Потърси с поглед жертвата си измежду децата, които извъръщаха очи и се опитваха да се смаят колкото буболечки. Погледът му спря върху Гиймо.

— Ей ти, Дребния човек от Вирду! Ела при мен в каручката!

Избутан от останалите, облекчени, че друг е станал плячка на магьосника, Гиймо се озова пред Гордог. Той го накара да отстъпи крачка наляво. После доволно се обърна към публиката:

— В името на Черепата на предците, аз съм носител на Всемогъщата сила! Имам власт да те накарам да изчезнеш! Изчезни!

Като размаха плаща си така, че да го скрие от останалите, той застана пред Гиймо и едновременно с това настъпи едно копче. Гиймо

чу „щрак“ и капакът, върху който беше стъпил, се отвори под краката му и той пропадна под покритата с брезент каруца. Усети как двама души го сграбчват.

— Хайде, Дребен, дай ни скъпоценните камъни и наметалото или се прости с живота!

Гиймо се опита да се пребори, ала напразно. Призова на помощ графемите. Те обаче не бързаха и когато чиракът извика Турсаз, Планината, вместо нея се появи Изас, Брилянтът. Всички знаци трептяха и Гиймо едва ги разпознаваше. Ала нямаше никакво време да разсъждава върху тази мистерия и макар да му се искаше да има подкрепата на графемата на защитата, миг преди да получи удар от нападателите си, той промълви името на графемата на неподвижността и самообладанието:

— Изаааас...

Усети как натискът на ръцете около тялото му отслабна. Освободи се от вирдуанското наметало, в което се чувстваше като пленник. Дватама съучастници на лъжливия магьосник паднаха на земята, вкаменени като статуи и съвършено замръзнали! Той потрепери. Там горе Гордог продължаваше да забавлява публиката с евтини фокуси, явно за да осигури на другарчетата си време да си свършат работата докрай. Гиймо изпълзя до задната част на каруцата и хукна да бяга по уличките на Фергана.

* * *

С магията му ставаше нещо необяснимо! За преминаването през Вратата добре, можеше да го обясни някак: беше забравил една от графемите в галдрата. Беше глупаво, това изобщо не трябваше да се допуска и заради тази грешка той и приятелите му бяха в крайно неприятно положение. Но той все пак знаеше защо се бе случило! Имаше обяснение! А не можеше да открие нито едно, което да му отговори защо графемите, които беше призовал, идваха обърнати наопаки. Понякога това ставаше при умора или липса на концентрация. Но той така и не успя да им придаде устойчивост, а винаги досега бе успявал! И защо толкова трудно ги различаваше? Те бяха напълно деформирани! Освен това бе призовал Турсаз, която

отказа да дойде, а вместо нея се появи Изас. Вярно, не за първи път графемите действаха, независимо от него. Но как така онези типове замръзнаха? Изас трябваше да подежда върху него, а не върху тях! Що за мистерия? О!... Внезапно си спомни! Учителят Кадехар го бе предупредил, че поведението на графемите в Несигурния свят е различно от това в страната Ис. Но тогава как щеше да ги управлява тук?

Гиймо мисли още дълго за злополучното си приключение и се зарече, докато не си изясни всичко, да не прибегва към магия в Несигурния свят.

После съсредоточи вниманието си върху надписите на магазинчетата край улицата.

Скоро откри това, което търсеше: в една странична уличка се намираше все още отворено магазинчето на един златар, а светлинката от газената му лампа хвърляше слаб отблясък върху паветата. Побутна вратата.

До една маса в дъното на дюкянчето седеше мъж с очила, наведен над купчина разглобени часовници. Беше почти старец. Долу в краката му, направо на пода, седеше момче, което му подаваше необходимите инструменти.

— Какво искаш? — грубо попита мъжът.

— Искам да науча откъде идва този медальон — отговори Гиймо също на езика ска и му подаде сребърното бижу, което Тома му бе поверил преди влизането през Вратата.

Бижутерът взе медальона и го заобръща в дланта си.

— Никога не съм го виждал. Сега си отивай. Затварям. — После се обърна към момчето: — Кайл, придружи Дребния човек от Вирду до вратата и завърти два пъти ключа.

Момчето се изправи. Сигурно беше на възрастта на Гиймо. Тялото му беше слабо, но силно, а сините му очи се открояваха на фона на тъмните коси и загорялата от слънцето кожа. Босите му крака бяха овързани с масивна верига, която правеше походката му недодялана и тежка. То изпроводи Гиймо до вратата, както бе наредил бижутерът. Но на излизане му прошепна:

— След един час. При прозорчето на избата, на отсрещната страна на улицата. Мога да ти помогна.

После вратата се затвори и Гиймо чу звука от резето. Почти веднага след това светлината угасна и всичко потъна в мрак.

28.

РОМАРИК СЕ ХВЪРЛЯ ВЪВ ВОДАТА

— Вал... трябва да ви кажа нещо.

Корали се приближи до бащата на Матси, който погледна момичето с добродушна усмивка.

— Става дума за накитите, които нося. Всъщност аз ги намерих в палатката с вещите. Те не са мои. Връщам ви ги.

Тя свали сините камъни, златната огърлица и сребърната гривна и ги подаде на мъжа, който не вдигна ръка да ги поеме.

— Вземете си ги, Вал. Най-последно ми олекна! От самото начало сте толкова добри към мен. Чувствах се виновна, че малко ви... окрадох.

При последната дума тя поруменя. Пазачът на вещи избухна в смях.

— Запази си бижутата, момичето ми. Много по-добре стоят на теб, отколкото в нашата палатка! Впрочем само ние с теб знаем, че те съществуват. И дори да не беше така, нима някой щеше да ти се разсърди? Не преча на никого да идва в палатката и да взема каквото си поиска, но никой никога не идва.

Корали погледна Вал право в почти избелелите му очи и разбра, че той не се шегуваше. Усмихна му се и пак си сложи бижутата. Мъжът я потупа по ръката, като да ѝ каже, че всичко е наред и че няма смисъл повече да отварят дума за това. Внезапно се появи Матси и се хвърли към баща си.

— Брегът! Брегът! Тя тук ли ще си отиде от нас, а? Тук ли? — Момичето ронеше горещи сълзи. — Веднъж и аз да си имам приятелка, само моя приятелка!

Корали с изненада видя, че цялата редица от салове се бе приближила до брега. Пред очите ѝ се разстилаше дълъг плаж, по който тук-там стърчаха скали. Вал успокои дъщеря си:

— Не, Матси, не тук. Ще хвърлим котва по на юг. Този бряг гъмжи от гомони, а земята отвъд принадлежи на жреците от

Йенибохор, с които Морският народ не е в много добри отношения.

— Защо? — запита Корали, докато Матси подскачаше от радост наоколо.

— Не толкова отдавна, когато разменяхме нашата риба за тяхното жито, по време на престоите ни изчезваха деца. Това вече е минало, но ние не сме го забравили. Враждата ни е същата като приятелството: жилава.

Днес Вал изглеждаше особено разговорлив.

— Никога не сте ми разказвали за вашия народ, Вал — възползва се Корали.

— Защото няма нищо за разказване, моето момиче. По-точно нищо, което да е по-различно от историята на всеки друг народ и на всеки човек: родили сме се, живеем, ще умрем!

— А тези салове, животът, който прекарвате само във водата?

— Преди много време — продължи Вал — Морският народ живееше на сушата, пръснат по бреговете на Изгарящото море. Бяхме многобройни и преживявахме от риболов и търговия на килими от водорасли, които сами тъкахме. Може да се каже, че бяхме щастливи! Един ден се появиха гомоните, сякаш изникнаха от нищото. Може би бяха проводени от зъл бог, който не обичаше народа ни. Чудовищата ни победиха, за да завземат бреговете. Те са свирепи, силни и жестоки. Шансът да се справим с тях беше нищожен! Те изстребиха моя народ.

Корали побледня и прехапа устните си. Именно Братството и Гилдията в края на Средновековието бяха пленили гомоните по плажовете на Ис и ги бяха изпратили в Несигурния свят, за да се освободят от тях! Вал другояче разбра смущението на момичето.

— Да, беше ужасно. Ето защо селските старейшини се събраха, за да обсъдят бъдещето на народа ни. Беше невъзможно да се укрием навътре в сушата заради войнствените народи, които се бяха заселили там. Но бяхме разбрали, че гомоните, макар да са превъзходни плувци, не обичаха да се отдалечават от брега заради Изгарящите, от които нашите морета гъмжат. Съдбата ни се предопредели сама: единствено в Изгарящото море можехме да намерим убежище. Така всяко селище построи и оборудва гигантски салове. Когато всички бяха пуснати във водата, морето сякаш изчезна! Още не говорехме за племена, а за села — имаше близо триста села, люшкани от вълните, а върху саловете — хиляди селяни, които нямаха и най-малко понятие от навигация! Днес

сме не повече от неколкостотин, разпределени в трийсет племена. Другите не можаха да оцелеят сред бурите и морските чудовища или да устоят на зова на сушата, където впрочем ги очакваха единствено беда.

Корали мълчеше и се чувстваше ужасно неловко. Ала за нищо на света не би признала на Вал, че тъкмо нейният народ, макар и неволно, е причина за нещастията на неговия.

— Не казвай нищо, моето момиче. Преди малко те предупредих: народите са смъртни също като хората. Важното е и едните, и другите да са живели добре. Погледни ни: нима сме за оплакване? Не! Никога не изпитваме глад, студ и най-вече — ние сме свободни като морския бриз или като бохика, който се рее в безкрая над вълните!

Развълнувана, Корали се усмихна с признателност на Вал, който бащински я погали по бузата.

Разговорът приключи, защото Матси, на която бе омръзнало да чака, хвана момичето за ръка и я повлече да си играят.

* * *

Ромарик излезе от пещерата, в която се криеше от два дни. Беше в разгара на следобеда и слънцето прежурияше. Той бе изчерпал всичките си провизии и нямаше капка вода. Нито един кораб не се бе появил в близост до брега! Щеше да изпълни плана си: да напусне този плаж и да потърси късмета си навътре в сушата.

Огледа водната шир. В далечината отляво му се стори, че вижда огромно тъмно петно, люшкано от вълните. Дали беше зрителна измама? Виждаше трудно и присвиваше очи заради блясъка на слънцето и отраженията му във водата.

После вниманието му бе привлечено от нещо още по-голямо, от дясната му страна. Сигурно бяха плаващи дънери или останки от корабокрушение. Не, бяха салове, беше уверен в това! Момчето се отдели от скалите и хукна по пясъка, като викаше и размахваше ръце. Но много бързо се спря като закован: от саловете нямаше как да го забележат.

За разлика от три гомона, които идваха право срещу него, привлечени от виковете му.

Момчето се поколеба. Да се върне при скалите беше безполезно. Можеше да избяга през нивите, ако гомоните не бяха му отрязали пътя, когато почнаха да го обграждат. Оставаше му само една възможност, твърде рискована, защото чудовищата бяха чудесни плувци: да се опита да стигне до саловете, които тъкмо в този момент минаваха по линията на хоризонта. Без повече да му мисли, хукна и се гмурна в една вълна.

Щом излезе от зоната на прибоя, той заплува кроул и бързо се отдалечи от брега. Пляскаше с крака с все сила, с мисълта, че едра гомонска лапа във всеки момент ще го сграбчи за глезена и ще го повлече към дъното. Но когато се обърна, видя, че трите чудовища бяха останали на плажа и го наблюдаваха неподвижни. Ромарик изпита огромно облекчение и малко намали скоростта. Зави леко наляво към саловете, без да разбере, че огромната тъмна сянка, която бе видял по-рано, се приближаваше опасно към него.

* * *

— Погледни там! — викна Матси и стисна ръката на приятелката си.

— Какво има? — отвърна Корали, която, заслепена от слънцето, не виждаше съвсем ясно.

— На плажа има гомони. Виждаш ли ги?

— Да, да, виждам ги! Колко са грозни! Нас ли гледат така?

— Струва ми се, че по-скоро гледат момчето, което плува към нас. Или Изгарящите, които скоро ще го хванат.

— Какво момче? Къде е, Матси, къде е?

— Ето там — посочи с пръст момичето.

Най-последно Корали съгледа плувеца и се закова на място. Това беше невъзможно! Обаче беше факт.

— О, не, само това не! — изстена момичето и закърши ръце. — Това е ужасно! Ромарик.

— Познаваш ли го? — учуди се Матси.

— Разбира се, това е Ромарик! Той ми е приятел!

— Е, приятелят ти ще умре — спокойно съобщи момиченцето.

Мрачната сянка вече беше съвсем близо до Ромарик, когато той я забеляза. Започна да плува със сетни сили към саловете, които вече бяха само на няколко метра, като хвърляше ужасени погледи към Изгарящите. Телата им бързо се издуваха и разпускаха, а прозрачните им нишки в края на пипалата им потрепваха от възбуда.

— Ще го хванат, преди да стигне до саловете. Трябва да... Не, никога не бих могла! — промълви Корали.

Тя затвори очи и си представи как се гмурка в гигантското желе от касис. Потръпна от отвращение. Нямаше как, не би могла.

Ромарик нададе задавен вик, който удари Корали като електрически ток и помете всичките ѝ колебания.

Като движена от внезапно вдъхновение, тя тръгна към борда.

— Какво правиш? — разтревожи се Матси.

— Ще докажа за пореден път — отвърна Корали с пресекилив глас и пресилена усмивка, — че момчетата изобщо не могат да се справят без момичетата!

И пред смаяния поглед на момиченцето тя скочи във водата.

Живителният контакт с водата изведнъж ѝ върна самообладанието и куража. С няколко замаха стигна до приятеля си, който проявяваше явни признаци на изтощение. Когато я видя пред себе си, той глътна вода от изненада и замалко да се задави. Корали пъкна ръка под брадичката му и му помогна да си поеме дъх. Изгарящите се, носеха на по-малко от метър зад тях в плътна маса.

— Не трябва да ги гледам, не трябва да ги гледам — промълви девойката, като трепереше и извъръщаше глава. После се обърна към изнемощелия Ромарик: — Давай след мен и прави точно каквото правя аз!

— Но как? Какво... какво...?

— По-късно. Няма време. Готов ли си?

Ромарик потвърди. Тя пое голяма глътка въздух и се гмурна. Той побърза, да направи същото. Заплуваха с все сили към саловете. Когато се показаха на повърхността, за да поемат въздух, Изгарящите, объркани от внезапното им изчезване, бяха останали на същото място.

— Получи се! — изкрещя Корали. — Хайде, Ромарик, още едно усилие!

Гмурна се отново, като благодари наум на Матси за находчивите ѝ съвети.

Няколко минути след това силните ръце на мъжете от Шестото племе ги издърпаха нагоре, далече от водите на Изгарящото море.

29.

ВЕЛИКАНЪТ МЕЛОМАН

Гонтран вървеше на юг. Както и приятелите му, той се възползва от първата си почивка, за да проучи най-внимателно картата на Несигурния свят, която бе прерисувал в Ис на хълма край Вратите. Кулата, където бе избягал от смъртна опасност, очевидно беше кулата на Джагател, чиято наивна рисунка неуспешно се опитваше да наподобява морска змия от Безкрайния океан. Напълно логично, Гонтран реши да тръгне по следата на медальона на Тома — единствения знак, който бе известен на всички — и си каза, че докато срещне някой да му покаже пътя, най-добре беше да се отправи към Вирду, тъй като и петимата носеха вирдуански наметала.

Пътят мина през първото селище. Момчето направи опит да разпита за медальона неколцината жители, които успя да види, като им го рисуваше върху пясъка. Всички клатеха глава в знак, че не са виждали такова нещо.

Същият резултат се повтори и във второто село, където пристигна привечер. Хората — дребни, рижави и с млечнобяла кожа — не бяха от разговорливите, което никак не му помогна. Той прекара нощта свит на кълбо в една нива, сгушен в купа сено, след като залъга глада си с последната дажба от провизиите си.

Късметът малко му се усмихна в третото село, по-голямо от предишните две. Той пристигна там малко преди пладне. Възнамеряваше само да напълни раницата си с храна, защото бе установил, че жителите по тези земи не бяха твърде гостоприемни. Тъкмо привършваше на езика ска пазарлъка за цената на няколко ябълки, които да скъта в раницата при една голяма наденица и комат хляб, когато вниманието му бе привлечено от отворената врата на магазин за струнни инструменти. Без повече да му мисли, той хвърли на продавача на плодове скъпоценния камък, който му искаше за стоката си, и се втурна натам. Попадна в истинска пещера със

съкровища! По стените ѝ висяха всякакви виоли, арфи и мандолини, в най-различни форми и цветове.

Майсторът лютиер вдигна поглед от работната си маса, погледна посетителя и продължи да работи.

— Ще си купите ли нещо?

Гонтран, замаян от находката си, подскочи. Мъжът беше висок и русокос и никак не приличаше на местните хора, които имаха гъста рижава коса и набито тяло. Със сигурност беше чужденец, който държеше магазинче в това загубено градче поради някакви неясни причини.

— Тъъ... ами такава — започна момчето, скрито във вирдуанското си наметало, — само си гледам.

Лютиерът се усмихна, развеселен.

— Откога Дребните хора от Вирду се интересуват от музика?

— А откога местните селяни произвеждат струнни инструменти?
— не му остана дължен Гонтран и веднага след това съжали.

Мъжът се разсмя. Гонтран малко се поколеба, но и той не издържа. Смъкна качулката си и се приближи до него.

— Прав сте, не съм вирдуанец. Но и вие не изглеждате тукашен.

Човекът го прекъсна веднага.

— Всеки си има тайни, момчето ми! Я по-добре ми кажи какво мога да направя за теб?

Гонтран взе едно резбарско длето, очерта върху една летвичка контурите на медальона на Тома — нещо като лъв, обграден от пламъци.

— Търся мястото, където може би носят този символ.

Лютиерът се замисли.

— Мисля, че тази рисунка представлява гербът на Ядигар. Това е един град в югоизточната част, в другия край на Хищната пустиня. Пътувал съм много, преди да се установя тук, но никога не съм ходил там. Обаче съм чувал, че е убежище на разбойници и бандити. Наистина ли възнамеряваш да отидеш там, момче?

— Да — въздъхна Гонтран. — Имам приятели, които сигурно ме чакат там.

— Е, тогава на добър час. Ала съветвам те преди това да се помолиш на твоите богове — може да имаш нужда от тях.

Мъжът махна с ръка за сбогом и се върна към работата си.

— Чакайте малко — внезапно рече момчето, което тъкмо преди да си тръгне, застина пред една великолепно цитра. — Колко... да, колко струва това чудо на чудесата?

* * *

Гонтран отново бе поел на път с пълна раничка храна и с новия си инструмент през рамо. От време на време спираше, галеше гладкото тяло на цитрата и дръпваше няколко струни. Тя му бе струвала всичко, което бе останало от диамантите, получени от Гиймо, но изобщо не съжаляваше. Ако изпаднеше в нужда, винаги можеше да припечели нещо, като свири и пее! Стига публиката да не бе от намусени селяни.

Молбите му бяха чути още същата вечер. Бе поел по отклонението на югоизток и новият път като че ли беше по-оживен. Привечер стигна до един лагер от трийсетина празни товарни коли, подредени в кръг, за да осигурят защита от евентуални разбойнически набези.

Продавачите бяха от Фергана, търговско средище от източните области. Бяха продали стоката си във Вирду и се връщаха с джобове, натъпкани със скъпоценни камъни. Тъкмо по тази причина и според практиката в Несигурния свят, който неслучайно носеше това име, те бяха повикали наемници, които да ги охраняват. В случая това бяха хибриди, кръстоска между хора и орки, чиито лица и тела носеха белега на уродливия им произход.

Те се опитаха да отблъснат Гонтран, когато той се приближи и представи за пътуващ музикант, който си изкарва прехраната, като свири и пее от град на град. Ала търговците настояха да се порадват на компанията му около огъня, поради което наемниците старателно го претършуваха и през цялото време го наблюдаваха с подозрение.

Гонтран се опита да запази спокойствие, но не можа да се удържи да не подскочи, когато огромните ноктести ръце грубо заопипваха тялото му. После възвърна самообладанието си и се настани до огъня, където го очакваха търговците, пищно натруфени и нетърпеливи да прекарат една не така скучна както обикновено вечер. Той изпя на езика ска няколко свои забавни песни, които извикаха

сълзи от смях в очите на продавачите от Фергана, а после изсвири няколко тъжни мелодии от Ис, които ги хвърлиха в тежка меланхолия.

* * *

Беше вече късно. Един след друг ферганците отиваха да си лягат по колите. Скоро Гонтран се оказа самичък край огъня.

— Никога не съм чувал тези песни. Откъде си, странниче?

Един от наемниците, седнал малко встрани, говореше на Гонтран. Беше толкова огромен, че стърчеше с една глава над събратята си, когато се изправеше, а раменете му бяха толкова широки, че скриваха цяло едно колело на товарната кола, върху която се беше облегал. Това не беше хибрид. Беше исполин, подобно на Уриен Трой.

— Аз... от... всъщност... — заекна Гонтран — измислям си ги!

— Ти имаш талант. Защо го хабиш по пътищата, където, освен всичко друго рискуваш и живота си? — Гигантът се изправи и дойде при него. Придвижваше се гъвкаво и с бързина, изненадваща за огромното му тяло. — Не искаш да ми кажеш, а?

Гласът му беше кънтящ, спокоен и дълбок. Сивите му очи не бяха зли, а грубо издяланото му лице беше осеяно с белези от меч. Върху кожата на черепа му бяха татуирани дракони. Туловището и ръцете му също бяха покрити с белези от стари рани.

— Най-добрата школа за един странстващ музикант са пътищата, а най-голямото удоволствие е чувството, че сам си е господар и че спи под звездното небе — отвърна Гонтран, който бе потънал в съзерцание на пламъците.

— Отговор на поет — промълви гигантът. — Харесваш ми, малкия! У дома, в степите на Севера, обичаме музиката. Музиката на вятъра в брезите, на цвилещите коне, галопиращи до сетен дъх, на дъжда, който приглушено барабани по палатките ни. Обичаме и музиката на думите, които ни говорят мъдрите старци, децата, които си фантазират, жените, които обичат.

За миг и двамата замълчаха. Гонтран се чувстваше добре. Инстинктивно му се прииска да се довери изцяло на този великан с толкова светла душа.

— Името ми е Гонтран. Гонтран Грюм.

— Аз съм Тофан! — Гигантът се усмихна и разкри зъби на хищен звяр. — Накъде си тръгнал, Гонтран?

— Отивам в Ядигар да открия приятелите си.

— Чудна работа, и аз отивам там. Щом Фергана се появи на хоризонта, казвам сбогом на хората, които са ме наели, и тръгвам към Огнения град. Казват, че владетелят Тунку щедро възнаграждава онези, които му служат добре, и им предоставя възможност да участват в славни битки! Да вървим заедно, музиканте — ти ще ми свириш твоята музика, а аз ще те браня от опасностите.

Стиснаха си ръцете, за да скрепят уговорката. Замалко Гонтран да се окаже с премазана ръка и момчето дори съжали за ръкостискането на вуйчо Уриен, което си беше направо нежно в сравнение с това.

30. ЛОВДЖИЙКАТА

Замъкът Гор, който в действителност беше по-скоро една безформена купчина, някакво подобие на крепост, отколкото замък — където Кушумай бе отвела Амбър след изтощително препускане — издигаше острите върхове на оградната си стена върху изкуствено възвишение, в центъра, на което беше направена широка поляна. Един поток беше отклонен и вкаран в дълбоки ровове, преди да се върне в леглото си и да продължи обичайния си ход. Подвижен мост водеше към главната порта на крепостната стена, през която се влизаше в просторен двор. Три дълги сгради очертаваха границите му. В едната се помещаваше оборът, а в другите две — спалните, кухнята и една голяма зала, която служеше за всекидневна на двадесетината мъже, съставляващи гарнизона на замъка. Стражевата пътечка беше прокарана върху покривите на постройките. В средата на двора се издигаше триетажна четвъртита кула с най-обикновен дъсчен покрив.

Тук всичко беше от дърво.

— Не съм построила Гор, за да се пазя от хората — бе обяснила Кушумай на Амбър още щом пристигнаха. — Това е работа на гората. Замъкът ми просто отклонява прекалено любопитни или прегладнели диви зверове.

Хората на Кушумай, които в този момент бяха в замъка, изразиха радостта си, че виждат своя водач, след което се заеха с конете. Младата жена и Амбър отидоха право в кулата, където ловджийката живееше сама. Долният етаж служеше за склад и изба. В центъра му имаше кладенец с винаги прясна вода. На първия етаж се намираха сандъците с бельо, едно огромно легло, два големи фотьойла, шкаф с различни оръжия — и всичко това служеше за мебелировка на голяма стая, отоплявана от ъглова камина от плътен черен метал, здраво закрепена върху камъни. Навсякъде бяха разхвърляни кожи.

— Последният етаж е само мой — бе предупредила Кушумай. — Там никой още не е влизал и няма да влезе.

Един ловец дойде да запали свещите на голям свещник в средата на помещението. Той бе сменил бойните си доспехи с удобни кожени дрехи, а меча — с кама.

Кушумай нареди да им донесат вечерята в тази стая, мъжът кимна и излезе.

— Понякога се храня сама тук — доверително каза младата жена на Амбър, която, удивена от всичко, което виждаше, бе решила да си мълчи и само да слуша. — Но повечето време прекарвам с хората си в голямата зала. Те обичат да съм около тях.

Кушумай разказа на гостенката си как бе пристигнала във Виолетовия Иртиш в безизходица, преследвана от монасите инквизитори от култа на Йенибохор, които била предизвикала, като практикувала забранени ритуали на тяхна територия, при това танцувайки една вечер по пълнолуние на покрива на един техен храм.

— Много е странно — сподели домакинята — колко се страхуват понякога мъжете от жените.

Гората скрила, приютила и нахранила магьосницата. По-късно тя открила, че и други хора са намерили убежище във Виолетовия Иртиш: отшелници, избягали бандити, лъжливи магове, преследвани от истински магьосници. Тя съумяла да ги обуздае и да ги убеди, че заедно ще успеят да понесат по-леко теглото на съдбата си. Тъкмо тези мъже бе срещнала Амбър на Поляната на рукхите и в замъка. Те разменяха кожи срещу оръжия и метал. Колкото до останалото, задоволяваха се с щедрите дарове на гората. И тези мъжаги си я бяха избрали за кралица — нея, ловджийката Кушумай! Кралица на горите на Виолетовия Иртиш.

Амбър се замечта, излезната по корем в топла кожа от охта — нещо като мечка, но огромна. Беше опряла брадичка върху дланите си, а очите ѝ блуждаеха. Ама че история, при това съвсем истинска! Испита чувство на възхищение и завист към домакинята си, която режеше печеното месо в димящото блюдо, което току-що им бяха поднесли.

— Хей, да не вземеш да умреш от глад! — Кушумай протегна към нея парче месо на върха на ножа си.

Амбър го взе, опари пръстите си, но го изяде с апетит. Когато приключи, ловджийката ѝ донесе дебело одеяло.

— Стига вълнения за днес — заяви с нетърпящ възражение тон и угаси свещите. — Време е за почивка! Лека нощ!

Амбър искаше да изрази недоволство и в знак на протест се опита да се бори със съня. Ала беше толкова уморена, че след няколко минути заспа.

* * *

— Разкажи ми още за приятелите ти — поиска Кушумай от девойката от страната Ис, докато се разхождаха по поляната около замъка, за да търсят розови гъби.

Предната вечер, по време на ездата, Амбър бе започнала да разказва на Кушумай за живота си, без обаче да споменава страната Ис. Много време бе отделила на членовете на малката си банда, както и на някои от общите им приключения. После със закъснение се запита дали бе сторила добре и дали не е трябвало да бъде по-предпазлива. Но Кушумай я бе слушала, ако не с интерес, то поне, без да я прекъсва, и най-малкото, което можеше да направи за тази, която ѝ спаси живота, беше да я разведри с разни случки от живота си! Пък и какво значение можеше да има това? Кушумай живееше в уединение във Виолетовия Иртиш, извън събитията, които ставаха в този свят.

— Първо Корали, сестра ми. Тя е малко глупавичка и доста плашлива. Мисли само за дрехи и развлечения. Но е много мила, много всеотдайна и... умее да прави с момчетата каквото си пожелае!

— А ти не умееш ли? — развесели се Кушумай. — Виж колко си красива!

— Не ме е грижа дали съм красива и дали се харесвам на момчетата. По-забавно е да им лазя по нервите! И да им показвам, че мога да правя всичко, което правят те! Ако ги плаша, толкова по-зле. Искам само да ме уважават!

— Затова ли се опитваш да приличаш на тях? Според мен, моето момиче, си на погрешен път. Мислиш, че ако подражаваш на момчетата, те ще те уважават? Напротив: постави се наравно с тях и си загубена. Виждаш ли, Амбър, аз си служа с меча и лъка като повечето от моите мъже, за мен това е задължително, за да ме уважават. Но достатъчно ли е, за да им стана кралица? Не. Затова ги обезоръжих със

слабостта си. Покорих ги с любовта си. Но ти сама ще откриеш всичко това! Не изпитваш ли чувства към един от приятелите, онзи Гиймо, за когото ми говори вчера?

Думите на Кушумай смутиха девойката. Тя смътно усещаше, че в това, което тя казваше, имаше истина.

— Кой? А, Гиймо. Отначало ме дразнеше до побъркване. Вечно въздиша, вечно се рее някъде! А сега... Вярно, той се промени. Стана по-силен, по-самоуверен. Все още се изчервява, когато му се надсмиват, но не е същото: от него се излъчва увереност, тайнственост. Със сигурност повече ми харесва.

— Имаш достатъчно време да мислиш за това — заключи Кушумай със странна усмивка. — Тъкмо на твоята възраст човек започва да изследва сърцето си. Да се прибираме, събрахме гъби за цял полк!

Те се върнаха в замъка и изоставиха разговора за приятелите на Амбър. Кушумай я заведе в конюшните: конете бяха великолепни. После ѝ даде лека сабя и ѝ показа няколко удара под развеселените погледи на мъжете, които патрулираха по стражевата пътечка.

Скоро настъпи време да запалят свещите и да чакат вечерята, докато си бърбят. На Амбър ѝ хрумна да вмъкне в разказа си описанието на медальона, който Тома им бе показал. „Ядигар“ бе промълвила само, като на себе си, Кушумай. Момичето се опита да разбере нещо повече, но домакинята ѝ се засмя и ѝ каза тайнствено, че ще отговори на въпроса сутринта. После един ловец донесе напитките.

— Амбър — обяви Кушумай, като надигна чашата с вино, — пия за съдбата, която те изпрати на пътя ми!

— А аз — последва я Амбър, опиянена от този изключителен ден — пия също за съдбата, която ви изпрати на пътя към Поляната на рукхите!

Те се чукнаха.

Главата на Амбър веднага се замая.

— Но какво... Кушумай! Какво...

От световъртежа се строполи на пода. Кушумай не бе и помръднала. Надигна пак чашата и я изпи до дъно.

— За съдбата, Амбър, за съдбата! И за теб!

За кратко Амбър се върна в съзнание, когато Кушумай я отнесе на ръце до последния етаж на кулата, претърпан с книги, саксии с

цветя, шишенца с неописуеми еликсири.

Събуди се втори път, когато Кушумай я сложи да легне върху грубо издялана дървена маса. Като през мъгла видя как ловджийката рисуваше върху тялото ѝ странни знаци и я чу да мълви напевна молитва. После Амбър отново изпадна в несвяст.

* * *

Кушумай проявяваше най-голямо старание. Магията, която запечатваше дълбоко в душата на Амбър, беше сложна. Отне ѝ част от нощта. Когато приключи, тя изгледа девойката и сърцето ѝ се сви.

— Прости ми, малка Амбър — промълви тя. — Трябваше да го направя... Утре няма да помниш нищо.

Слезе от кулата с Амбър на ръце и влезе в конюшната. Конят ѝ вече беше оседлан. Яхна го, излезе от замъка и се спусна към гората, като притискаше девойката към себе си.

Зората беше вече на път, когато стигнаха пред Вратата, издълбана в огромния дъб, през която Амбър бе дошла в Несигурния свят. Кушумай положи момичето, все още в несвяст, досами Вратата.

— Ще се събудиш в Подвижните хълмове — прошепна ѝ ловджийката. — Това е най-близката Врата до Ядигар. Ще откриеш приятелите си и Гиймо. Смела Амбър, храбра малка Хаминджа.

Кушумай сложи ръце върху няколко графема, издялани върху Вратата, и изпя думите на една галдра. Появи се светкавица и Амбър изчезна.

31.

ХИЩНАТА ПУСТИНЯ

Някой помръдна зад прозореца. Повече от два часа Гиймо чакаше, сгушен в тъмнината, и вече започваше да се пита дали момчето не се беше пошегувало с него в магазина на бижутера. Ала ето че една ръка се подаде изпод решетестото прозорче и му помахаша. Той тихо приближи. Зад стъклото съзря лицето на Кайл.

— Не знам кой си. Но познах медальона, дето показва на бижутера, който ми стана господар. Ако ми помогнеш да избягам, ще ти кажа всичко, което ми е известно.

— Аз съм от Дребните хора от Вирду — след кратко колебание отвърна Гиймо. — И откъде да знам, че ще удържиш на думата си? Щом бъдеш свободен, може да избягаш!

— Ако ти си вирдуанец, то аз пък съм орк! Колкото до думата ми, заклевам се, че ще я удържа. Е?

— Добре тогава — реши Гиймо, като си каза, че няма какво да губи. — Но как да ти помогна да се измъкнеш?

— Лесно е. Една от пръчките на решетката е разядена от ръждата. Сам не мога да я счупя. Но ако сме двама...

Гиймо сграбчи пръчката, Кайл направи същото отвътре. Дърпаха и бутаха с всички сили, докато желязната пръчка изведнъж поддаде. После помогна на младия роб, чиито глезени бяха все още завързани, да се измъкне навън.

— Благодаря ти, който и да си! Сега да не губим време! Трябва да напуснем този град. И то бързо!

— И къде ще отидем?

— В Хищната пустиня.

— Пустинята ли? — учуди се Гиймо.

— Освен ако не предпочиташ да те обесят: такава е съдбата на всеки във Фергана, който помогне на роб да избяга.

— Добре, да не губим време! — съгласи се Гиймо. — Да погледнем на нещата от добрата им страна: това лято нямах време да

си направя бронзов тен.

И за да помогне на Кайл да ходи, праметна ръката му през врата си.

Двамата забързаха към една пролука в укреплението, която новият му приятел добре знаеше, а крадците използваха, за да влизат и излизат незабелязано от богатия град.

* * *

Лесно се измъкнаха от града. Луната вече едва блещукаше и идната нощ щеше напълно да изчезне. Фергана спеше с тежкия сън на самодоволен човек. Скритият отвор в крепостната стена явно бе останал незабелязан от стражите и пред него нямаше постови. Момчетата поеха право на юг, в пустинята. Напредваха трудно заради веригите, които Кайл влачеше на краката си и които не успяха да счупят въпреки обединените си усилия. Вървяха колкото им позволяваха силите чак до зори, за да се отдалечат колкото е възможно повече от града на търговците.

— Уф! — изпъшка Кайл и се строполи в пясъка до Гиймо. — Е, хайде сега кажи ми кой си всъщност.

— Казах ти, Дребен човек от Вирду — отвърна Гиймо, като едва си поемаше дъх.

— Да бе! — присмя се Кайл. — Все пак ще ти кажа само за информация, че вирдуанците говорят тежко, предпочитат да умрат, отколкото да тичат, и говорят ска много по-добре от теб.

— Да се върнем на нашето споразумение — сухо го прекъсна Гиймо. — Аз ти помогнах, сега е твой ред: какво ще ми кажеш за този медальон?

Кайл се вгледа продължително в чирака магьосник, скрит в наметалото си, нацупи се пренебрежително и потъна в мълчание.

— Добре — въздъхна Гиймо, който усети, че така нищо няма да постигне. — Да разкрием картите.

Той смъкна дебелата качулка на вирдуанското наметало и откри лицето си. Кайл се слиса:

— Ама ти... ти си момче!

— Като теб — усмихна се Гиймо на изненадата на Кайл.

— Исках да кажа... Абе ти... Ама как?

— Не задаваш правилния въпрос — поправи го другарят му по бягство. — Не е важно как, а откъде и защо. Искаш ли да узнаеш?

Кайл бурно закима, все така ококорен. Гиймо продължи:

— Аз не съм от този свят. Идвам от един друг свят, който се нарича страната Ис. Вярно, момче съм, поне в известна степен. И съм тук, защото... съм малко луд! Във всеки случай наистина ще ми помогнеш, ако ми кажеш каквото знаеш за медальона, който показах на бижутера. Изгубих едни мои приятели и се опитвам да ги намеря. И може би този медальон...

Настана мълчание. Избягалият роб изгледа продължително момчето от Ис и се реши да заговори:

— Казвам се Кайл, както вече знаеш. Преди около година разбойници нападناха моя народ, който живее в пустинята. Плениха ме, заведоха ме във Фергана и там ме продадоха на човека, когото видях в работилницата.

— Това е ужасно! — съчувствено каза Гиймо.

— О, той не ми стори нищо лошо. Всъщност не беше зъл човек. Можеше да бъде и много по-тежко...

— Ами... медальонът? — прекъсна го Гиймо, за да избегне отклоненията.

— Тъкмо за това щях да започна. Такъв медальон носят наемните убийци на командира Тунку, господаря на Ядигар. Познавам го, защото племето ми доста пътува и понякога минава покрай този град.

— Кажи ми нещо повече за този Тунку! — помоли чиракът.

— Той е опасен и груб човек, който се препитава с разбойничество и тормози цялата област. Командва истинска армия, но не само от хора, а и от орки и други изроди, все от същата пасмина. Има много влиятелни приятели. Например повелителят Ша.

Гиймо трепна. Вече беше чувал това име! Или по-скоро някъде го бе прочел. Може би в Гифду, да, точно така, в Гифду, в една книга за Несигурния свят. Но за какво ставаше дума? Вече не помнеше.

— Нещо друго? — подкани го той.

— Ами, доколкото знам, Тунку никога не е воювал с моя народ. Ние сме обвързани с Ядигар по силата на един много стар мирен договор: пустинята — на Пясъчните хора, Каменният път — на града!

Гиймо се замисли върху думите на Кайл. Извади картата на Несигурния свят от чантата си. Фергана беше тук, Каменният път на Ядигар беше там, а те двамата бяха ето тук. В пустинята. Той въздъхна.

Вече бе минало доста време, откакто преминаха през Вратата. Дали приятелите му преживяваха трудни моменти като него? И най-вече — дали щеше да ги открие в Ядигар, както се надяваше от самото начало? Дали изобщо бяха все още живи?

— Какво е това? — Кайл се бе приближил любопитно.

— Това е карта на твоя свят. Ето, ние сме приблизително на това място. — Кайл гледаше като омагьосан. — За първи път ли виждаш карта?

— Да... А онези знаци какви са?

Гиймо го погледна.

— Това са букви и думи. Не можеш ли да четеш?

— Не.

— Тук няма ли училище? — продължи чиракът.

— Има няколко, но са малко и са запазени за някои хора.

— Не знаеш какъв късмет имаш. Хайде, тръгваме — обяви Гиймо, като прибра картата. — А, да, всъщност — прибави той, като протегна ръка на Кайл — казвам се Гиймо.

Отново поеха по изнурителния си път. Няколко часа по-късно започна да се развиеделява. Кайл се развълнува.

— Бързо, трябва да намерим някоя бокта, преди слънцето да е изгряло.

— Бокта ли? — учуди се Гиймо, който беше почнал да се тревожи от паниката, обхванала спътника му.

— Да, това е скална плоча. На всяка цена трябва да намерим една по най-бърз начин, иначе Хищната пустиня ще ни погълне!

Гиймо отложи въпросите за по-късно и се включи към трескавото търсене на Кайл. За щастие той скоро се провикна радостно:

— Виждам една ето там!

Втурнаха се към един камък с размерите на лодка и се настаниха отгоре му. След минутка слънцето се показа на хоризонта. Пясъкът около тях започна да шумоли и да потрепва. Усетиха как под широкия камък пустинята хлътва. После всичко застина. Но само външно. Гиймо погледна спътника си въпросително.

— Хищната пустиня е жива — обясни Кайл на удивения Гиймо.
— През деня поглъща всичко, което не е от камък: живи същества, метал, дърво! Ала през нощта спи, спокойно можеш да си вървиш по нея.

— Има ли хора, които живеят в този пъкъл?

— Да, Пясъчните хора. Въпрос на приспособяване.

Млъкнаха, за да пестят слюнката си, защото бяха тръгнали, без да се запасят с вода.

32.

КРАЙНО НЕПРИЯТНА СРЕЩА

— Е, къде отиваме сега?

— Чакай да погледна картата. Твоите приятели ни свалиха някъде тук. Пътят наляво вероятно води до Фергана. Мисля, че трябва да тръгнем по него. След Подвижните хълмове трябва да има отклонение за Ядигар.

Корали надникна над рамото на Ромарик и погледна картата без ни най-малък интерес.

— Щом казваш. Но хайде вече да се размърдаме! Още малко и ще се опека на това слънце.

* * *

Шестото племе на Морския народ бе оставило младежите от Ис на края на един бряг, обезлюден от гомоните и на доста голямо разстояние от Йенибохор. Матси плака дълго, когато Корали я прегърна на сбогуване. „Не се оставяй да те мачкат, защото уж баща ти бил само един пазител на вещи. Ти си точно толкова важна, колкото искаш да бъдеш“ — бе й прошепнала тя.

Ромарик стисна здраво ръката на Вал и му благодари за гостоприемството. Дълго махаха с ръце на отдалечаващите се салове, а след това поеха към вътрешността на страната, където, както ги увериха, трябваше да стигнат до един път.

— Вече сме двама — подхвърли Ромарик, докато крачеше през коловозите, издълбани от колелата на безчет каруци. — Скоро ще се съберем! Стига само всички да се доберем до Ядигар. Нали и ти ми каза как веднага си решила, че най-сигурният знак, по който, трябва да се водим, е медальонът на Тома?

— Да, без колебание. Знаеш, че винаги съм имала слабост към бижута.

Ромарик я погледна изненадан. Корали бе започнала да се иронизира без чужда помощ!

— Като поразмисля — продължи той, докато мачкаше картата в ръце, — този медальон е единственото указание, което знаем всички. И аз веднага си помислих за него. Да се надяваме, че и при другите е станало така.

Повървяха в мълчание още малко. Необичайно сериозен, Ромарик изглеждаше и смутен. Ала изведнъж доби кураж:

— Корали, аз... още не съм ти благодарил както трябва за това, че спаси живота ми завчера от медузите... Това, което направи, беше много смело. Не знам дали аз можех да го направя. Във всеки случай никога няма да го забравя.

Корали леко поруменя и погледна приятеля си с признателност.

— Сигурна съм, че на мое място и ти щеше да постъпиш така! А пък аз, напротив, си мисля, че не бих могла да го направя отново.

— Ами! И защо?

— Ужасно ме е страх от медузи! Ама направо ужасно!

— И въпреки това се гмурна!

Ромарик беше поразен. Смелостта, която Корали бе проявила, придобиваше съвсем други измерения! Поласкано, момичето изпита истинско удоволствие от възхищението, което прочете в очите на спътника си. Но не можа да се въздържи да не се пошегува:

— Непременно трябваше да ти покажа новите ми обеци! И понеже ти не се решаваше да дойдеш на сала...

— Е, не, ти наистина си невероятна!

— Благодаря! — намигна му Корали.

* * *

Спряха да починат едва когато падна нощта, в подножието на Подвижните хълмове.

Ромарик запали огън от сухи треви и двамата се настаниха край него да хапнат от пушената риба, която на тръгване получиха от Вал.

После се завиха във вирдуанските си наметала и се сгушиха един в друг. Бъдещият Рицар на вятъра дълго не затвори очи.

* * *

По пладне стигнаха до разклона, за който говореше Ромарик: един път се извиваше право на юг. Тръгнаха по него.

— Ако всичко върви добре, още утре би трябвало да съзрем Ядигар — обяви момчето.

— Питам се що за град е това!

— Ако се вярва на думите на Вал, не е градът на мечтите! Според него там си дават среща всички разбойници от Несигурния свят.

— Очарователно! И като си помисля, че сега можеше да съм си у дома, да си седя на терасата и да си пийвам чай с лед! — въздъхна Корали.

Пътят навлезе сред тесни скалисти проходи и тръгна покрай коритото на отдавна пресъхнала рекичка. Нямаше нито едно дърво или каквото и да е растение. Всичко беше потънало в тишина.

— От това място цялата настръхвам! — призна Корали, като се огледа неспокойно. — Да се измъкваме по-бързо оттук!

Ускориха крачка.

Внезапно в дефилето се разнесе дълго изсвирване, което сякаш го изпълни. Двама мъже изникнаха от скалите и препречиха пътя на младежите с насочени към тях оръжия. Разбойници! Първият от тях, изкривен и дребен на ръст, размахваше боздуган и бе вторачил в изплашената до смърт Корали единственото си изцъклено око. От полуотворената му беззъба уста се стичаше слюнка. Вторият, много висок и облечен с мечка кожа, размаха копие пред лицата им.

Бяха пленници. Ромарик стисна юмруци: без оръжие всякаква съпротива беше безсмислена. Остави се да му вържат ръцете и краката. Същото направи и Корали.

Разбойниците поеха по една пътечка, която се изкачваше перпендикулярно на пътя. Джуджето водеше, а другарят му, от когото се носеше умопомрачителна воня, вървеше последен.

Стигнаха пред една пещера, чийто вход частично бе закрит от огромна скала. Блъснаха ги навътре. В дъното бяха натрупани затворени и заключени с катинар сандъци. Проснат върху набързо стъкмено легло, един набит мъж кашляше и хрочеше кръв, която зацапваше на места тъмната му буйна брада.

Разбойниците ги заведоха при него.

— Пфу! Хлапета... Носят ли камъни?

— Не е кой знае какво, шефе — отговори разбойникът с мечата кожа. — Претърсихме ги и намерихме само това.

Той остави на леглото на шефа си, ранен в гърдите по време на последната засада, малка шепа скъпоценни камъни, златно колие, сребърна гривна и две сини обеци.

— Все е по-добре от нищо — отвърна разбойникът, чиито гърди, обрасли с черни косми, бяха наполовина покрити с мърляви превръзки. — Утре ще решим какво да ги правим. Тунку плаща щедро както за момичета, така и за момчета.

Джуджето се захили, което накара Ромарик да изтръпне, а още повече Корали.

Двамата бяха грубо завлечени в дъното на пещерата, където ги овързаха от глава до пети.

— Това е ужасно! — изстена Корали с трепереща брадичка.

— Всичко ще се оправи — опита да я успокои Ромарик. — Ще се измъкнем, обещавам ти!

Други двама разбойници се излежаваха в пещерата, на хлад и сянка, и с тях и болния предводител пазачите им ставаха петима. Ромарик въздъхна. Бяха твърде много. Започна да крои планове за бягство, които един след друг се сриваха до основи. Може би под прикритието на нощта...

Един млад стрелец с лък, ужасяващо кльощав и със страховит белег през лицето, нахлу в пещерата, задъхан. Съобщи, че в проходите навлизат пътници.

— Добре, всички по местата си — реши главатарят. — Ще оберем и тях и утре изчезваме отгук. В сандъците има достатъчно скъпоценни камъни, с които да си живеем като аристократи!

Това изявление бе посрещнато с радостни възгласи. Разбойниците се втурнаха навън. Ромарик се възползва, за да разхлаби връзките си. Но те бяха стегнати от хора, които си разбираха от

работата, и той успя само да прежули китките си. До него Корали се размърда.

— Знаеш ли какво, предпочитам това гадно джудже да стои подалече от пещерата! — въздъхна тя. — Видя ли го как ме гледаше? Още съм настръхнала!

— Успокой се и се опитай да починеш — отвърна ѝ Ромарик. — Аз съм тук. Ще те пазя.

Но в дъното на душата си знаеше, че е свършено безпомощен. Ако разбойниците решаха да се захванат с момичето, той щеше само да крещи. Тази мисъл го накара да побеснее и с още по-голямо ожесточение да се заеме с въжетата, отново напразно. Скоро престана да мърда и мълчаливо, за да не тревожи още повече Корали, се остави на отчаянието да го погълне изцяло.

33.

ЛОШ ДЕН ЗА РАЗБОЙНИЦИТЕ

— Този проход е злокобен.

— Напълно съм съгласен с теб, музиканте.

Гигантът с татуирания череп огледа околността със сивите си очи. Дефилето, в което навлизаха, не му вдъхваше особено доверие. Ако той трябваше да устрои капан на преминаващи пътници, които да обере или убие, без колебание щеше да избере точно това място!

— Мислиш ли, че ни дебне опасност? — запита Гонтран, като нервно докосна струните на цитрата.

— Е, малкия, това вече е моя работа! Договорът ни е ясен: ти осигуряваш вечерното забавление с песни, а аз отговарям за опасностите по пътя.

Мъжът от степите се изсмя. Гонтран прокара ръка през косата си.

Това беше самата истина: откакто бяха напуснали кервана на търговците от Фергана, никой никога не се опита да ги закачи. Трябваше да се признае, че при вида на Тофан човек имаше само едно желание: да не се превърне в негов враг!

* * *

В прохода отекна дълго изсвирване. То още се носеше в теснините, когато великанът изчезна като от магия. Тъй че Гонтран се озова сам пред мъжете, изникнали иззад скалите. Те се спогледаха с безпокойство.

— Не трябваше ли да са двама? Ей, стрелецо!

— Наистина видях двама пътници да влизат в прохода — заоправдава се младият разбойник.

— Като си видял двама — продължи един еднорък бандит, който размахваше брадва със здравата си ръка, — къде се е дянал вторият?

— Тук, господа!

Тофан изскочи като от небитието. Сграбчи черепа на едноръкия и го блъсна в стоманената плоча върху кожената си туника на мястото на сърцето. После, бърз като мълния, извади широк нож от ботуша си и го метна към гърлото на един едър тип, който се олюля от удара и се стовари на земята, като при падането си счупи щита върху един камък.

Останалите бяха замръзнали от изумление.

— А сега, ако обичате, да минем към сериозни неща!

Гигантът бе извадил от ножницата, изработена от кожа и метал, която винаги носеше на гръб, внушителен меч. С един кръгов замах на гигантското оръжие замалко щеше да обезглави стрелеца, който за свой късмет се наведе в последния момент. Друг вертикален удар разсече почти на две мъжа с мечата кожа, който не се оказа толкова бърз; той изрева от болка и се строполи на земята. Стрелецът захвърли лъка, който никак не беше подходящ за близък бой, измъкна кама и храбро застана лице в лице с Тофан. А той се движеше с необикновена пъргавина. Жестовите му бяха прецизни и мълниеносни. Стрелецът едва успяваше да избягва ударите на опасния си противник. Опита няколко сложни удара, които Тофан парира с лекота. Накрая великанът рани младежа в ръката, като го принуди да пусне ножа си, после — в бедрото, и го накара да зарови глава в праха. От земята стрелецът хвърли свиреп поглед на Тофан, който, покрит с кръв, го гледаше отвисоко, праметнал небрежно оръжието си през рамо. Контрастът между крайната кльошавина на единия и забележителната мускулатура на другия беше наистина впечатляваща гледка.

— Не се страхувай, малкия! Не съм от тези, които удрят паднал човек. Особено когато се е бил храбро! Животът ти е спасен.

Още от началото на схватката Гонтран се бе шумгнал зад една скала и гледаше смаян хода на битката. Когато стрелецът бе обезвреден, срещу воина остана само безформеното джудже, което го гледаше с неописуем ужас.

Тофан тръгна към него. Мъникът захвърли боздугана си и побягна с писъци. Тофан се втурна подире му, последван от Гонтран, който за нищо на света не искаше да остане сам със стрелеца сред онези трупове.

Задъхан, младежът нахлу в една пещера, осветена от факли. Тофан бе настигнал беглеца и се бе задоволил само да му счупи черепа

с юмрук. В момента приключваше сметките си с някакъв мъж, който надаваше яростни викове в едно легло.

— Гонтран! Леле, това е Гонтран!

Като ударен от ток, музикантът се извърна към дъното на пещерата. Овързани до едни сандъци, Ромарик и Корали го гледаха така, сякаш виждаха привидение.

* * *

— И тук вече се разделяме — обяви Тофан на тримата младежи.

Гигантът бе настоял да ги съпроводи до изхода на дефилето. Лешоядите вече кръжаха лакомо над мястото на битката.

Стрелецът, който в крайна сметка беше само леко ранен, се бе изпарил.

— Сигурен ли си, че не искаш да промениш решението си? — опита се за сетен път да го разубеди Гонтран, който трудно преживяваше раздялата с приятеля си.

Тофан се изсмя и посочи огромния чувал на гърба си.

— Защо да ходя да се бия за някой друг, когато вече съм достатъчно богат, за да го правя единствено за удоволствие?

В сандъците, които отвориша след освобождаването на пленниците, бяха открили истинско съкровище от бижута и скъпоценни камъни. Гонтран, Ромарик и Корали бяха отказали да вземат от това, което бе заплатено с живота на толкова хора, но Тофан не бе проявил такава скромност, след което отново бе затворил входа на пещерата с огромни скални късове.

— Трябва само да вървите по този път. Той води право в Ядигар.

— Ами ако отново попаднем на разбойници, а? — възрази Гонтран.

— Това вече си е ваша работа — отвърна великанът, като смекчи глас. — Няма цял живот да сте мамини синчета, я!

Като видя отчаянието на Гонтран, Корали разбра, че трябва да сложи край на излиянията. Пристъпи напред, надигна се на пръсти и целуна гиганта по бузата.

— Още веднъж ти благодаря, заедно ни спаси.

Тя си припомни огромното облекчение, което бе изпитала, когато той се бе разправил с лигавия гном.

Ромарик протегна ръка на Тофан с поглед, блеснал от възхищение и респект, но едва прикри гримасата си, когато той му я стисна. Тофан беше идеалният воин, съвършеният боец. Ромарик не мечтаеше за нищо друго, освен един ден да заприлича на него! Може би не чак такъв дивак, а повече... рицар!

Най-накрая покритият е бойни белези гигант стисна Гонтран в гореща прегръдка. С неистова мъка момчето се въздържа да не заплаче. Ужасно се бе привързало към този винаги спокоен мъж, е неизменно добро разположение на духа, толкова силен и чувствителен.

Въпреки всичката си смелост, Гонтран усещаше как никак не му се искаше да го остави да ги напусне.

* * *

Тофан лекичко се измъкна от прегръдката на момчето и се отдалечи, като дълго им маха с ръка.

— Елате ми на гости в степта, ако някой ден се запилеете към северните области на Несигурния свят!

Скоро се скри в проходите. Тримата се спогледаха.

— Хм... Е, приключението продължава, нали? — плахо каза Гонтран.

— Иска ли питане! — потвърди Ромарик и удари една лапа по гърба на другаря си.

— На път, приятели! — театрално се обади Корали, щастлива, че въпреки изпитанията, куражът не ги бе напуснал.

Хванати за ръце, тримата поеха към Ядигар.

34. ПЯСЪЧНИТЕ ХОРА

Припичаше огнено слънце. Двете момчета, в плен на боктата — широката скална плоча, която ги пазеше от Хищната пустиня — вече изпитваха жестока жажда. Гиймо бе извадил от чантата си вирдуанското наметало, което бе останало в повече при разпределянето на вещите между приятелите в Ис, и го бе дал на Кайл, за да се покрие с него. Той пък бе седнал с щръкнали колене, скрил глава в ръцете си, и не помръдваше. Гиймо беше изправен и оглеждаше хоризонта с ръка над очите, за да не бъде ослепен от ярката светлина.

— Имаме посетители! — изведнъж се провикна той. — Като че ли някакви хора идват насам!

Кайл скочи на крака и се втренчи в пустинята в посоката, където сочеше приятелят му. Действително група хора със сини одежди и дълги пушки идваха право към тях.

— Този път наистина сме загубени — помрачня Гиймо. — Това сигурно е военен отряд от Фергана, който е изпратен да ни залови!

Кайл не отговори.

— Мътните го взели, и дори не можем да напуснем този камък! В капан сме! Притиснати сме като плъхове! Да не би да ти е смешно? — гневно се обърна той към Кайл, който наистина се усмихваше при гледката на развълнувания си приятел.

— Радвам се, че скоро ще можем да пием вода! — спокойно отвърна момчето.

— Да бе! — простена Гиймо. — Ще пием вода в килия, където ще гнием в очакване да бъдем обесени, и това ако е повод за радост!

Сините хора бавно приближаваха. Гиймо разгледа странната им екипировка: хитроумна система от кожени ремъци придържаше краката им към широки камъни, които използваша като снегоходки, а си помагаха и с нещо като щеки — тояги, които наместо колелца в долната част имаха камъни.

— Ето как ставало! — плесна се по челото Гиймо. — Само като си помисля, че преди пет минути, когато ги видях как приближават, без да потъват в пясъка, исках да избягам от боктата!

— Това щеше да бъде непоправима грешка — бе лаконичният коментар на Кайл, който, изглежда, добре се забавляваше. — Пясъчните хора си имат начин да ходят посред бял ден така, че пясъците да не ги погълнат!

— Това не са ли търговци от Фергана? — учуди се чиракът.

— Търговци ли? Посред бял ден в Хищната пустиня? Не, повярвай ми: това са Пясъчните хора! За да бъда по-точен, Синьото племе.

Внезапно чудноватите люде бяха обхванати от възбуда и като ги сочеха с ръка и надаваха викове, размахаха пушки над главите си.

— Ще ни наранят ли? — разтревожи се Гиймо.

— Не, сигурен съм — усмихна се Кайл.

Кайл не лъжеше. Малката група Пясъчни хора прояви шумно радостта си, че ги е открила — с подсвирвания и възгласи. Отрупаха младия роб и Гиймо с всевъзможни жестове на внимание. Гиймо така и не разбираше с какво бяха заслужили подобни почести, но много скоро забеляза уважението, с което всички тези мъже се отнасяха към приятеля му. Дадоха им да пият леко подсолена вода. После ги настаниха на раменете на най-яките измежду спасителите и групата отново потегли. Скоро боктата, която ги бе приютила, се изгуби от погледите им.

— Нямах удобен случай да ти го кажа — обясни Кайл в отговор на удивлението, което четеше в очите на Гиймо, — но аз съм син на водачите на племето на Пясъчния народ.

— Как така син на водачите?

— Това означава — обясни Кайл, който се стараеше, както и приятелят му, да мърда колкото може по-малко, за да не наруши равновесието на носача си, — че когато съм бил бебе, са ме намерили край един от нашите кладенци с изворна вода. За моя народ водоизточниците са свещени места. Тогава Пясъчните хора решили, че боговете са ме поверили в техните ръце и за да ги почетат, помолили водачите си да ме отгледат. Ето как съм станал син на водачите на трите племена, които съставляват моя народ.

— Значи не знаеш кои са истинските ти родители? — попита Гиймо.

Кайл помрачня. Отговори глухо:

— Не.

— Е, тогава има едно нещо, по което си приличаме — рече Гиймо с глас, който трябваше да звучи успокоително. — Всъщност половин нещо: аз никога не съм познавал баща си.

С тази болезнена мисъл Гиймо потъна в мълчание. Внезапно сякаш видя усмихнатото лице на майка си и изведнъж си спомни, че всичко, което обичаше, целият му живот беше на светлинни години от тази пустиня.

Към действителността го върна неговият носач, който се оплака, че не може да пази равновесие.

Няколко часа по-късно пристигнаха в огромен палатков лагер, разположен върху гигантска бокта на дъното на една котловина.

Появата им предизвика неописуем възторг.

— Хич не се оплаквам, че пристигнахме — изсумтя Гиймо. — Наистина може да ти прилошее на гърба на някой, който се клатушка, когато върви.

— Зле ли ти е? — сияещ от радост го попита Кайл. — Блед си като платно!

— А на теб ей сега ще ти причернее, ако не престанеш да ми се подиграваш!

— Наместо да се жалваш, помисли за човека, който те носеше на раменете си!

Докато си разменяха любезности, щастливи от развоя на приключението, около тях се беше натрупало множество. Един висок и много слаб мъж, увит като всички в дреха от синьо платно, излезе от тълпата, грабна Кайл и го стисна в прегръдките си. Момчето му каза нещо и мъжът се обърна към Гиймо:

— Ти си помогнал на сина ми да избяга. Моето племе е твое племе.

Говореше на ска със спокоен и сериозен глас. Гиймо заключи, че това трябва да е един от тримата водачи на Пясъчните хора и следователно един от тримата бащи на Кайл. Мъжете, жените и децата се заблъскаха около него, като го приветстваха. Съпроводиха го до

една голяма палатка, която приличаше на шатра. Сложиха го да седне и му донесоха ядене и пиене.

Скоро след това при него дойде и Кайл. Веригите му бяха свалени и той беше облечен в дрехите на Пясъчните хора, с тази разлика, че тъмносиньото бе съчетано с червено и бяло.

— Трите племена са мои — обясни момчето, което ходеше гордо и напето в новите си одежди. — Трябва да уважа и трите, като нося цветовете им.

— Добре, сега какво ще предприемем?

— А, да! — каза Кайл, като се отърси от мислите си. — Е, тази вечер племето организира празник в твоя чест.

— Добре, чудесно. Само че... дали утре някой ще може да ме заведе до пътя за Ядигар? Извинявай, че може да ти разваля празничното настроение, но дните си минават, а не разполагам с много време.

— Лично аз ще те заведе — успокои го Кайл. — Но не съм сигурен, че това е добра идея. Ядигар не се ползва с добро име.

— Може и да не е много добра идея — съгласи се Гиймо, — но е единствената.

— Е, утре ще видим — рече Кайл. — А сега да празнуваме!

Гиймо призна, че има право, и възвърна усмивката си.

* * *

— От какво преживява народът ти? — попита Гиймо Кайл, който бе седнал до него на едно от дървените столчета, покрити с кожа, разположени около дълга ниска масичка, отрупана с храна и напитки.

Нощта беше вече настъпила, а празникът, веселата глъч, от който се носеше от всички страни на боктата над заспалата пустиня, беше във вихъра си. Момичета на тяхната възраст изпълняваха Танца на пустинята. Недалече под окуражаващи възгласи на тълпата един мъж изтръгваше прекрасни звуци от черна метална флейта.

— Моят народ се прехранва главно от търговия на тамбури. Това са пурпурни кристали с форма на цвете, които се откриват в пустинния пясък — отвърна Кайл след кратко мълчание. — Това ни позволява да купуваме всичко необходимо за съществуването ни. Така можем да

продължим да живеем като номади, от бокта на бокта, от извор на извор.

— Завиждам ви — въздъхна Гиймо. — Изглеждате щастливи.

— Знаеш ли, невинаги е било така — продължи Кайл. — Сред хората от Пясъчния народ се говори, че някога, много отдавна, нашите племена са принадлежали към народ, който пътувал от свят на свят, както правим ние от извор на извор. Един ден трите племена, които тогава били обединени, се намирали в Несигурния свят. Великият водач, който единствен знаел как се преминава от свят в свят, внезапно умрял и отнесъл тайната със себе си. Оттогава сме осъдени да живеем в тази опасна пустиня.

— Красива история — трогна се Гиймо. — Но дали е само легенда или действително събитие?

— Никой не знае това. Но от онези древни времена все пак нещо сме запазили: церемонията на Мъртвата луна. Ще я видиш тази нощ, скоро приближава часът. Цикълът започна.

Момчетата си поговориха още малко. После флейтата замлъкна, а заедно с нея — песните и смеховете.

По призива на предводителя членовете на племето се насъбраха под звездното небе. Всички се хванаха за ръце. Отпред се виждаше издълженият силует на водача, който започна да заема различни положения с тялото си, а хората повтаряха движенията му един след друг. Човешката верига изглеждаше така, сякаш бе задвижвана от собствен вътрешен живот, също като змия. После мъжът затананика глуха песен, чиито думи отдавна никой не разбираше, според признанието на Кайл. Странният ритуал продължи десетина минути, после всеки се върна към заниманието си и празникът продължи.

— Това е нашият начин да не забравяме съвсем далечното минало — обясни Кайл, когато се върна на столчето.

Но Гиймо вече не го слушаше.

Бе отворил черния си кожен бележник и трескаво записваше всичко, което беше чул и видял по време на церемонията.

35. ЯДИГАР

Рано на сутринта след празника, все още замаян от съня, Гиймо се покатери на раменете на един от ходещите по пясъка и пое на път, съпровождан от неколцина мъже от Синьото племе и Кайл, обут в каменни налъми, както всички останали.

— Бррр! — намръщи се чиракът, който едва понасяше клатушкането на носача.

— Не трябваше да прекаляваш с виното от кисели ябълки снощи — присмя му се Кайл.

— Я ме остави на мира! — изръмжа момчето с изкривено лице.

Придвижваха се в продължение на часове. Пясъчните хора бяха бързи и каменните им налъми, които изискваха голямо умение, правеха чудеса върху подвижните пясъци. Най-послед излязоха на Каменния път, застлан с огромни павета, и изведнъж съзряха Ядигар.

— Това е — обяви Кайл. — Ние няма да отидем нататък. Спомни си, че Пясъчните хора са сключили договор с Ядигар — за нас е Хищната пустиня, а на Огнения град е всичко нататък и Каменният път!

Слязъл от импровизираното си превозно средство, Гиймо се приближи до него.

— Благодаря ти, Кайл, благодаря за всичко.

— По-скоро аз ти благодаря! — отговори синът на водачите с широка усмивка. — Ти ме освободи, помниш ли?

Прегърнаха се.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — добави Кайл, като отново стана сериозен. — Винаги, и за каквото и да е.

— Благодаря ти за приятелството — каза Гиймо с пресекнал глас. — Дали ще се видим пак?

— Може би. Кой може да каже?

— Искрено се надявам, Кайл.

Двете момчета бяха развълнувани. Кайл извади от дисагите на един от хората си вирдуанското наметало, което му бе дал Гиймо върху боктата, за да се предпази от слънцето.

— Това е твое, вземи си го. Вирдуанското наметало струва скъпо.

— Задръж го, Кайл. Така ще мислиш за мен всеки път, когато го носиш.

Кайл се усмихна ослепително. На Гиймо не му даваше сърце да се раздели с него и с Пясъчните хора. Но Ядигар беше единствената възможност да открие приятелите си. Той въздъхна и смъкна над лицето си качулката на наметалото, после тръгна по пътя, който сякаш бе изникнал от нищото сред пясъците. Помаха на Сините хора, които щяха да се върнат обратно в пустинята, и отправи последен поглед към Кайл.

* * *

Гиймо не беше единственият, който на всяка цена трябваше да стигне до Ядигар. Банди от орки и въоръжени мъже вървяха покрай пътя, който с приближаването на града ставаше все по-задръстен от препълнени търговски каруци. Със сигурност щяха да се върнат натоварени с плодовете от грабежите на Тунку, които щяха да изсипят във Фергана или другаде.

Чиракът магьосник се опитваше да остане незабелязан и се сгушваше колкото може в огромното си сиво наметало.

Когато преминаваше през единствената врата на укрепения град, над която се извисяваше статуя на огромен лъв, обграден от пламъците, изрисувани и на оркския медальон, към него се обърна един пазач, който досущ приличаше на оня, който замалко щеше да го ограби при влизането във Фергана — с човешки вид, но толкова чудовищен, че изглеждаше като да е кръстоска с орк.

— Ей, ти! Дребният човек от Вирду! Ела с мен!

Гиймо се вкамени от страх. Но скоро се окопоти и попита с най-сериозен глас:

— Какво става?

— Не се подигравай с мен, дребосък! Като че ли не знаеш, че господарят Тунку е забранил достъпа в града на хората от твоя народ!

Хайде, ела с мен.

— Слушайте, сигурно има начин да се уреди или...

Гиймо не можа да каже нищо повече: стражът получовек-полуорк измъкна широк назъбен меч от ножницата и го допря до гърлото му.

— Добре, добре, идвам с вас!

Стражът застана зад него с все така заплашително насочен меч и го поведе към едно високо здание, което се извисяваше над целия град.

* * *

Ядигар бе също толкова голям град като Фергана, неговият град близък, но в много отношения се отличаваше от него. Върху отлично поддържаните оградни стени бдяха въоръжени до зъби стражи; никой роб нямаше и най-малкия шанс да избяга от града! Град, гъмжащ от въоръжени мъже, от наемници, дошли да предлагат услугите си на неговия господар. Между тях често избухваха стълкновения по улицата или в многобройните таверни, където прекарваха времето си, когато нямаха работа. Гиймо констатира всичко това с един неспокоен поглед и почти се зарадва, че е придружаван от урода, който го бе задържал. В Ядигар нямаше огнегълтачи, лъжливи магьосници или бижутери. Градът се бе отдал на насието и войната и единствената търговия, която вървеше тук, беше търговията с оръжие и с пляката от грабежите.

* * *

Внушителната сграда, където бе отведен Гиймо, изпълняваше няколко функции. Неколкостаяната видима част лъхаше на показен лукс и приличаше на карикатура на ориенталски палат. Скрытата част, където го завлякоха и която слизаше много етажи под земята, по-скоро наподобяваше катакомби.

Заради него отвориша дебела, обкована с метал врата, блъснаха го по влажен коридор до една килия с дебели решетки и го хвърлиха вътре.

36.

ПЛЕННИЦИ

Гиймо не можа отведнъж да се приспособи към мрака, който цареше в широкото помещение със сводест таван. Първо насочи вниманието си към решетките на прозорците, после към стените — дебели, лъскави от влага и на места покрити с възчерен мухъл.

Скоро си даде сметка, че възможностите за бягство са нищожни. Едва в този момент забеляза, че не е сам в килията — в дъното имаше много хора, събрани на групи. Някои стояха прави, други седяха на импровизирани скамейки от груби греди, ала всички мълчаливо наблюдаваха новодошлия.

— Нали ви казах, че Ядигар е най-добрият план да се намерим! — подвикна радостно някой.

Изумен, Гиймо разпозна гласа на Ромарик, който идваше към него, последван и от други също толкова познати силуети.

— Ромарик! Гонтран! Корали! Амбър! — Като се смееше с глас, той се хвърли в ръцете им. — Не може да бъде! Това е невероятно! Страхотно!

— Да, същинско чудо — измърмори Амбър, след като притисна Гиймо по-силно от останалите. — Какво стана, когато минахме през Вратата?

— Ще ви обясня. Най-важното е, че всички сте живи и здрави!

— Е, бяхме на косъм — възрази Гонтран и вдигна пръст. — Ако знаеш къде се приземих! На върха на една гигантска кула, която...

— Ами аз? — прекъсна го Корали с ръце на кръста. — Да не мислиш, че е по-добре да се озовеш върху прогнил сал сред гадни медузи?

— Сред гадни медузи! — изимитира я присмехулно Гонтран.

— Ако ми позволите... — опита да се включи Ромарик.

— Ами това, че бяхме пленени от разбойници? Да не би да е било шега? — продължи Корали, без да обърне ни най-малко внимание на приятеля си.

— Я да поговорим за твоите разбойници — пресече я Гонтран.
— Ако не бях аз...

— Какво? Ако не беше ти? Какво безочие! Нас ни спаси Тофан! Забележи обаче, че ако беше почнал да свириш на цитрата, няма да казвам какво...

— Спокойствие! — извика силно Гиймо, за да бъде чуто. — Всички имаме да си разказваме много неща.

— Ами! — каза Амбър. — Другите може би, но не и аз. Нищо особено не ми се случи. С изключение на няколко тежки пристъпа на главоболие.

— И ние получихме главоболие... от твоите оплаквания! — присмя й се Ромарик.

— Ей сега ще получиш още едно, при това основателно! — обяви момичето и тръгна към него.

— Хей, хора, направете нещо! — простена Ромарик, когато Амбър го сграбчи за врата.

Гиймо се спусна към тях, като се преструваше, че ги разтървава. Колко хубаво беше, че се събраха!

Тогава чиракът забеляза, че едно момче, облечено в пъстри дрехи, срамежливо стоеше отстрани.

— О, забравих! — поправи се Ромарик, като заговори на ска. — Това е Тоти. Той не се отделя от нас от пристигането ни в затвора. Другите тук са все възрастни, пък и не твърде любезни.

— Това момче е много святно — намеси се Корали.

— Никой не е казал обратното — въздъхна Амбър. — Но ние не го изяждаме с поглед като теб!

— Заради костюма е, той му придава нещо, което вие не притежавате: изисканост — обясни Корали.

— Тъъ... благодаря — отговори Тоти с леко смущение, не толкова от забележката на Корали, колкото от подигравателните усмивки на Ромарик и Гонтран.

— Защо си тук? — попита го Гиймо.

— Прислужник съм в двореца на господаря Тунку. Бях много гладен, откраднах една ябълка и ме хванаха — спокойно отвърна затворникът.

— Ама това е ужасно! — възкликна Корали.

— О, аз имам късмет! Много затворници дори не знаят защо са тук.

— Знаеш ли какво ни готвят? — запита го Ромарик.

— Не. Мисля, че главният офицер на затвора ще дойде да ви го каже, когато има време или желание.

— Очарователно! — подхвърли Амбър. — А дотогава?

— Можем да започнем да си разказваме приключенията — отново предложи Гиймо.

— Чудесна идея! — одобри Корали. — Хайде да седнем в някой ъгъл.

Гиймо, Амбър и сестра ѝ се отправиха към дъното на килията, като разговаряха оживено. Тоти, Гонтран и Ромарик ги последваха.

* * *

— ... И след случката в дефилето, тримата пристигнахме в Ядигар — завърши Гонтран, който след Гиймо, Корали и Ромарик разказа преめждията си, — но жалко, че не послушахме Тофан докрай! По негов съвет си хвърлихме вирдуанските наметала...

— И добре сте направили! — потвърди Гиймо. — Дребните хора хич не са добре дошли в Ядигар!

— Да, обаче — продължи Гонтран — Тофан ни каза също да вземем със себе си няколко скъпоценни камъка от разбойническите, а ние не го послурахме. Защото не искахме и ние да станем крадци. И какъв е резултатът? Не можахме да си платим входна такса и се озовахме зад решетките, като прости бандити!

— На човек да му се отще да бъде почтен! — избоботи Ромарик.

— Амбър, твой ред е! — заповяда Гиймо.

— Уф, ами аз... нищо особено не ми се е случило — призна момичето с видимо разочарование. — Озовах се съвсем сама до една Врата, легнала на земята. Чувствах се без капка сила. Краката ми не ме държаха. Спомням си, че си помислих как не е лесно да минаваш от един свят в друг. В корема ми тежеше, езикът ми лепнеше.

— Опиши ни мястото, където е била тази Врата — помоли я Гиймо.

— Беше в дъното на котловина. Наоколо имаше хълмове, покрити с трева, докдето поглед стига. Извадих си картата на Несигурния свят и си казах, че трябва да съм на Подвижните хълмове.

— Странно — смутено призна Гиймо. — И аз дойдох през тази Врата. Но теб те нямаше, сигурен съм!

— И ти не беше там. Казах си: аз съм сама, това не е нормално, сигурно пак е някаква щуротия на Гиймо! Но най-вече имах ужасно главоболие. Мисля, че заспах за малко. Спомням си, че сънувах коне и дълго препускане. После успях да стана и тръгнах напосоки. Вървах дълго. Когато излязох от хълмовете, попаднах на един търговски керван. Хванаха ме и ме вързаха. Нищо не можах да направя. Бях крайно омаломощена! А това никак не ми е присъщо.

— Потвърждаваме! — едновременно казаха Ромарик и Гиймо.

— После — продължи Амбър, като вдигна рамене — ме вързаха в една кола. Чух как коларят казва на един друг, че ще ме продадат за робиня на някой си Тунку в Ядигар, който щял да плати добре. От това не ми стана нито по-добре, нито по-зле. Имах само едно желание: да спя. И това и правих, докато не ме оставиха тук.

— Да обобщим — предложи Гиймо след известно мълчание. — Ти, Гонтран, си пристигнал в обезлюден град, на върха на тайнствена кула, пълна с книги и с приспособления за правене на магии. Браво, задето си успял да избягаш!

— Като те подгони страхът, можеш да извършиш невероятни неща — скромно отговори Гонтран. — Сега вече ми е ясно какво си препатил, докато се измъкнеш от манастира Гифду!

— Да... е, има ли още нещо, Гонтран? — продължи Гиймо.

— Не. Като изключим това, че обезлюденият град е Джагател, ако се вярва на картата на Несигурния свят. И че веднага ме обзе лошо предчувствие за тази кула. Тъкмо то ми даде куража да избягам!

— Ти, Корали — продължи Гиймо, — си се озовала върху един сал, принадлежащ на Морския народ. По-късно към теб се е присъединил и Ромарик.

— И то по най-лесния възможен начин — изсмя се Ромарик.

— Корали ни разказа каквото е научила за Морския народ. Ти, Ромарик, ни разказа и за жреците.

— Жреците на Йенибохор, от които май всички в Несигурния свят се страхуват — потвърди той.

— Страхуват се и ги ненавиждат — уточни Корали. — Това има някаква връзка с отвличанията на деца.

— Е, ако Агата е била отвличена от жреците на Йенибохор, грижите тепърва ни предстоят — въздъхна Гонтран.

— Това не е толкова сигурно — намеси се Гиймо. — Медальонът на орка има пряка връзка с Ядигар.

— Ами аз? — засегна се Амбър, задето не бе разказала нищо интересно. — Защо само аз съм прекарала времето си в спане и единствено мен ме боли главата от преминаването през Вратата?

— Това си остава загадка — съгласи се чиракът. — Както впрочем и фактът, че си минала през същата Врата като мен, но по друго време, щом не се засякохме.

— Имам обяснение защо те боли главата: може би ако имаше повече пълнеж... — присмя се Гонтран.

— Престанете, сега не е най-подходящото време за това! — опита се да ги вразуми Ромарик, докато Амбър налагаше с юмруци нахалника.

— Шшшт! Успокойте се! — намеси се Тоти, когото групата нарочно бе изолирала, говорейки на езика на Ис. — Главният офицер идва!

Щракането на ключалки и светлината на факли от другия край на коридора потвърдиха думите на прислужника. Всички затаиха дъх.

37.

КОМАНДИР ТУНКУ

Един пазач отвори вратата на килията. Придружаваха го двама мъже. Единият, с лъскави одежди, силен и самодоволен на вид, трябваше да бъде главният офицер на затвора. Другият вдъхваше по-скоро безпокойство и не приличаше на военен. Беше с бръсната глава, погледът му бе пронизващ като на граблива птица и носеше дълга бяла роба като монашеско расо.

Той се обърна към младежите, като насочи към тях суха и кльощава ръка, на която липсваше един пръст.

— Ей, хлапаци! Елате с мен.

Те не помръднаха в очакване на решението на Гиймо.

— Не чухте ли? — кресна пазачът и удари решетките с дръжката на боздугана. — Подчинете се на заповедта на Негово превъзходителство съветника на нашия командир Тунку!

Гиймо въздъхна и склони да тръгне навън след човека с бръснатата глава. Другите го последваха.

— Сбогом, принце на крадците! — с известна театралност промълви Корали на Тоти, когато минаха пред него.

Другите се задоволиха да му стиснат ръката, да го пернат дружески по гърба и да му кажат „Кураж!“, което се отнасяше колкото до него, толкова и до самите тях.

После тръгнаха след съветника, офицера и пазача по безкрайни, коридори.

— Принц на крадците. Е, малката, не си поплюваш — прошепна Амбър.

— Странна работа — добави Ромарик, — струва ми се, че на нашия паж му олекна, като видя, че си тръгваме!

— Идиоти! — отвърна Корали, като вдигна рамене.

Гонтран на свой ред си блъскаше главата. Беше сигурен, че е виждал някъде този човек с вид на хищна птица. Напъна се да си

спомни, после се отказа, като тръсна глава. Това беше невъзможно, той никога не беше идвал в Ядигар.

Скоро излязоха на дневна светлина. Заведоха ги в огромна зала, в самото сърце на двореца.

* * *

— Значи това са шпионите, разкрити от моя проникателен съветник! — изсмя се Тунку, господарят на Ядигар, седнал величествено на огромен трон от изящно резбовано дърво.

Командирът Тунку беше надарен с природна сила, в резултат на което върху лицето и косматите му ръце имаше белези от многобройни битки. От пръв поглед се разбираше, че хората му се кланяха не от голяма любов към него, както и това, че той като нищо можеше да пръсне черепа на всеки, който се осмелеше да възнегодува! От грубияна се излъчваше удивителна самоувереност, а гласът му отекваше срещу стените като гръмотевица.

— Ще благоволите ли да ми кажете какво ви води насам? — продължи командирът, а черните му очички се присвиха при вида на юношите, които бяха в явна безизходица.

Те мълчаха. Корали потръпна пред погледа на бруталния мъж и, както и останалите, зачака Гиймо да заговори пръв. Той пък отчаяно мислеше как да излезе от положението.

— О, вашата липса на доверие ме наскърбява! А още повече ще се натъжа, ако се наложи да ви оставя в опитните ръце на моя съветник. Знаете ли е какво се занимаваше той, преди да започне да се назовава Превъзходителство? Изтезаваше еретиците в Йенибохор!

Разказът на Ромарик и Корали за жреците от Йенибохор все още беше ярък в спомените им и те хвърлиха тревожен поглед към мъжа, който стоеше малко назад и отстрани на трона. Гиймо въздъхна дълбоко и се обърна към Тунку:

— В действителност ние принадлежим към Синьото племе на Пясъчните хора. Дойдохме тук против волята на нашия водач, за да си купим нови оръжия.

Тунку се изсмя и тръсна глава.

— Ти ли си главният в групата? Как се казваш?

— Казвам се... Елик.

— Да ти кажа, Елик, не вярвам на нито една твоя дума. — Тонът на командира стана твърд. — Дори имам свое малко предположение за това кои сте и какво търсите с тези смехотворни облекла и идиотски обяснения. Наистина ли мислите, че хлапета от Несигурния свят биха дошли в Ядигар? Колко деца видяхте тук? Хайде, доведете ми момичето! — заповяда той на лостовия до вратата.

След малко двама мъже доведоха, завързана на края на въже, една девойка е тъмни коси и подпухнали от плач очи. Когато видя Гиймо в тронната зала, тя застина от изненада.

— Гиймо? — извика тя. — Ти ли си, Гиймо? Но... как?

Пред очите им, бледа, отслабнала и изтощена, стоеше Агата Балангрю!

— Добър ден, глупачке! — измърмори на себе си Амбър. — Сега вече всичко е загубено.

Откъм трона се разнесе гръмкият смях на Тунку.

— Е, Елик — или трябва да кажа Гиймо? Още ли държиш на комичната си версия? Просто трогателно! Банда хлапета, които се изсипват от страната Ис, за да помогнат на тази нещастница! — И той отново избухна в смях. — Знаете ли какво? Когато моят гомон ми довлече това момиче вместо момчето със свръхестествените възможности, този, който ми го беше поръчал, щеше да ме удуши от ярост! Представете си само колко скъпо съм платил за тази своя грешка, щом той ми я подари! Опитах се да я направя що-годе поносима прислужница, но тя не може нито да готви като хората, нито да излъска една броня! На кого е притрябвала?

Погледна Агата, която хапеше устни, засегната както от думите на командира, така и от доволната усмивка на Амбър. После с интерес изгледа Гиймо.

— Около дванайсетинагодишен, зелени очи, на вид по-хитър от другите... Дали най-последно не ми е излязъл късметът? Знаеш ли, моето момче, мисля, че ще направя някого щастлив, един човек, който те търси усилено от известно време. Всъщност щастливците ще бъдат двама, защото, за да те предам на него, ще му поискам много! Например да ми даде силата да прекарвам хората си от един свят в друг не по негово, а по мое желание, за малко разнообразие в дребните удоволствия от грабежите.

Внезапно се разнесе гръм като от експлозия. Дочуха се виковете и шум от битка. После вратата на залата се пръсна на парчета. Последван от въоръжени хора и орки, в тронната зала нахлу висок мъж с прашни дрехи.

Кръвта на Гиймо се смръзна във вените му.

— Учителят Кадехар! — извика той.

— Демонът Аздар! — втрещен промълви Тунку.

38. ГИЙМО СЕ ЯДОСВА

— Добре ли си, Гиймо? — попита Кадехар, който бе отишъл при чирака си пред трона и държеше войниците на разстояние, като ги заплашваше с разтворени длани.

— Да, учителю! Толкова се радвам да ви видя!

— И аз, малкия, и аз! Трябва да благодариш на боговете на трите свята, че Тома е изпълнил указанията ти дума по дума! И че срокът, който си му дал, изтече завчера!

Ромарик, Гонтран, Корали, Амбър и Агата, които стражите бяха изпуснали, докато отблъскваха атаката на магьосника, инстинктивно се насъбраха около Кадехар.

Зад тях Тунку се бе изправил от трона. Беше наистина побеснял.

— Проклет демон! Предизвикваш ме в собствения ми дворец! Ще съжаляваш!

Със свиреп рев Тунку се хвърли от подиума право върху Кадехар, който бе толкова изненадан, че не успя да реагира с някоя магия. Двамата мъже се изтъркаляха на пода. Магьосникът се защитаваше, доколкото можеше от ударите, които се сипеха върху него. Но силите бяха твърде неравни.

Като видяха врага на земята в безпомощно състояние, орките и стражите се приближиха, ликуващи от радост.

— Бягайте! — викна им Кадехар.

— Хванете ги! — изрева Тунку, който бе притиснал магьосника е мощна хватка.

Орките се спуснаха към тях.

— Направи нещо, Гиймо! — примоли се Ромарик.

— Да, по-бързо, моля те! — включи се и Корали, като кършеше ръце. — Не искам да прекарам тук остатъка от живота си като робиня, да мета и да лъскам ризници!

Гиймо си пое дълбоко дъх и затвори очи. Трябваше да действа. След злополучното приключение във Фергана, за което не бе споменал

на никого, се бе заклек да остави графемите на мира. Но сега нямаше избор. Сдържано ги призова наум. Както тогава, когато се бе скрил в каруцата, нито една не се изяви спонтанно. Какво да прави? До него Гонтран извика: един орк го беше докопал за ръката.

— Направи нещо, умолявам те! — още веднъж се примоли Ромарик, който едва убягна един свиреп удар с меч.

Зад себе си чу как Кадехар простенва от болка. Тогава усети, че го залива вълна на силен гняв. Като събра цялата си воля, заповяда на графемите да се подредят в ума му. Две неща се потвърдиха: първо, те нямаха обичайните си очертания, бяха деформирани и трудно се разпознаваха. Освен това, както и миналия път, Турсаз се опитваше да стои настрана.

— Тъкмо теб искам, приятелко — промълви той като на себе си през зъби. — Хайде, ела, призовавам те! Не се съпротивлявай. И недей да пращаш Изас на твое място, излишно е!

— Какво си говориш? — попита го Амбър, която не го бе изпуснала от поглед от самото начало на схватката и която държеше един орк на почетно разстояние благодарение на изпуснатото копие, което бе вдигнала от земята.

Ала Гиймо не я чуваше. Все така със затворени очи, той успя да задвижи Турсаз, която, необичайно издута, трепереше като пламък на свещ, който аха ще угасне. В мига, когато Корали запищя, защото бе сграбчена от чудовищен хибрид, той призова графемата:

— *Турсааааз!*

Изведнъж всички се вцепениха. От дълбините на земята се чу страховито боботене. Стражите побледняха и изпуснаха оръжията си, орките изоставиха пленниците и се втурнаха обезумели да бягат. Тунку също отпусна хватката си и като хвърли учуден поглед към Гиймо и размаха юмрук към Кадехар, също си плю на петите.

— Бързо, деца! — каза магьосникът, който се изправи на крака с помощта на Ромарик. — Трябва да напуснем тази сграда.

— Но какво става? Какво направих? — разтревожено попита Гиймо.

— Ти направи магия, която в най-добрия случай може само да спре бягащ гомон. Но понеже я направи точно ти и точно тук, в Несигурния свят, тя предизвика разкъсване на телуричния възел, който минава под двореца на Тунку.

— И какво ще стане? — обезпокои се чиракът.

— Земетресение. Хайде, да изчезваме!

Боботенето се засилваше. Те хукнаха колкото ги държат краката. Стените започнаха да се нацепват, а подът да трепери.

— Бързо, бързо! По-бързо! — подтикваше ги Кадехар, който бе взел Агата на ръце, защото тя не можеше да тича с въжето, което я спъваше.

— Олеле! — изпищя Корали, когато една мраморна плоча се откъсна от тавана и мина на сантиметър от нея.

Зад гърба ѝ един страж виеше от болка, е премазани крака от сриналата се с ужасен трясък монументална колона.

Гиймо се препъна в една завеса и падна на ръба на огромна пукнатина, чието дъно едва се виждаше. Амбър, която вървеше подир чирака като негова сянка, го хвана за раменете, повдигна го и го дръпна назад.

— Благодаря!

— По-късно! Да побързаме!

От своя страна Ромарик беше твърде зает с Корали, която дърпаше за ръка, и с Гонтран, когото подтикваше да бърза между отломките и откъснатите парчета от стени. На няколко крачки от тях един орк изчезна с рев в една пукнатина.

— Оттук! — викна Кадехар, който бягаше начело.

Страховито пращане съпътстваше разрушаването на сградата, сякаш нещо неописуемо голямо се разкъсваше в земните недра.

— И това го направих аз, аз! — повтаряше си Гиймо, като се кълнеше, че ако излезе жив оттук, никога повече нямаше да призовава графемии в този наистина несигурен свят.

— Още малко усилие! — окуражаваше ги магьосникът. — Почти стигнахме!

През изтърбушената стена пред тях проникваше слънчева светлина. Те се втурнаха натам.

Излязоха от двореца в мига, когато той се срути пред вцепенените погледи на стражите и на струпалата се по улиците тълпа, и се шумгнаха между две сгради.

— Последвайте ме! — нареди Кадехар. — Когато се окопитят, целият град ще се втурне по петите ни.

Той ги повлече в един лабиринт от тесни улички. Повери Агата в ръцете на Гонтран и Ромарик и тръгна начело на малката група. Зад него беше Гиймо, който очакваше упреците на учителя си.

— Гиймо! — избухна Кадехар. — Гиймо!

Вървеше с жива стъпка и момчето, както и другарите му, понякога трябваше да подтичват, за да не изостават.

— Даваш ли си сметка какво направи? Да използваш един гълъб и печата на Гилдията за лични цели! Да напуснеш Гифду по този начин, като крадец! И най-сетне, да отвориш Вратата на Несигурния свят и да завлечеш там и приятелите си!

Гиймо беше блед като мъртвец. Но Кадехар се успокои и дори на лицето му пробяга усмивка.

— Ако Тома не ми беше описал с най-големи подробности магията с отварянето на Вратите, сигурно щях да го помисля за луд! Нашият Велик маг остана със зяпнала от удивление уста!

Гиймо усети, че с упреците беше приключено.

— Учителю, трябваше да го направя! Не знам защо, но трябваше.

Кадехар не го слушаше, а мръщеше вежди, сякаш нещо го тревожеше.

— Това, което не мога да разбера, Гиймо, е, че магията проработи нормално. А ти забрави да включиш Вунджо в твоята галдра.

Гиймо се прокашля:

— Тъъ... точно за това... учителю...

— Не, по-късно ще говорим за това, момчето ми — прекъсна го магьосникът. — Единственото, което сега е от значение, е, че ви открих живи и здрави.

Кадехар спря пред ниска врата. Избра един ключ от голяма връзка, която извади от чантата си, и го пхна в ключалката.

— Ние, Преследвачите, сме длъжни да си имаме скривалища навсякъде — обясни магьосникът на недоумяващата групичка. — Вратата на този свят е толкова далече оттук!

Влязоха в стаичка без прозорец. Кадехар затвори вратата зад себе си и запали газена лампа.

— Тук сме на сигурно място за известно време.

— Колко време? — попита Гиймо.

— Всичко зависи от желанието на Тунку да ни открие — отговори Кадехар. — А той ще обърне небето и земята, за да те плени.

— Ама защо? — простена чиракът.

— Някой те иска, момчето ми, и ще плати прескъпо. Вече съм ти го казвал: магията в теб е много силна! А всяка сила буди алчност. Включително и на такова създание като Сянката, която несъмнено е в основата на твоето отвличане!

Гиймо не отговори. Макар да го знаеше, понеже го беше чул в Гифду от устата на самия Велик маг, че Сянката иска да се добере до него, той не беше убеден в това обяснение. Но учителят нямаше да обели и дума повече, това беше сигурно. Затова запази тези размишления за себе си и се обърна към приятелите си, които бяха не по-малко радостни, че са живи и здрави. През това време Кадехар мислеше и върху лицето му се четеше напрежение.

— Обаче, братовчеде, когато се ядосваш, наистина се ядосваш! — подхвърли Ромарик на Гиймо и го удари леко по рамото.

— Знаеш ли какво? — поде Гонтран. — В подобни моменти имаш нещо от галския бард Охранитурикс!

— Това като комплимент ли да го разбирам? — полюбопитства Гиймо.

— Щом идва от музикант, не съм толкова сигурен — намеси се Ромарик.

Тримата продължиха да се закачат.

През това време Агата се отърсваше от нервното напрежение, което бе насъбрала през изминалите седмици, като плачеше на рамото на Корали. Амбър забрави неприязънта, която ѝ вдъхваше това момиче, и с няколко думи се опита да я утеши. Когато изтощената Агата заспа, малката група се насъбра около Кадехар.

39.

ПРОСВЕТЛЕНИЕ

— Това е невероятно! Излиза, че в Несигурния свят има няколко Врати?

— Да, учителю! — потвърди Гиймо. — Във всеки случай, най-малко пет: официалната, през която сте дошли вие, на Срединните острови. Онази от Подвижните хълмове, където се озовахме с Амбър, една върху саловете на Морския народ, където е попаднала Корали. Освен това и Вратата на плажа край Йенибохор, където се е приземил Ромарик. И най-сетне, онази в кулата на Джагател, откъдето е избягал Гонтран.

— Много интересно — изрече на себе си магьосникът, преди да се обърне към Гонтран. — Та значи казваш, че една стая от тази кула била пълна с книги и странни инструменти?

— Така беше, учителю Кадехар — потвърди младият музикант.

— Твърде интересно — повтори магьосникът. — Има ли нещо друго?

— Моето главоболие — откликна тутакси Амбър.

Приятелите ѝ се разсмяха.

— Я млъквайте! — трябваше да викне магьосникът, за да може да продължи с уж успокоителен тон. — Това не се среща толкова често, Амбър, но е напълно обяснимо: ефектът на магията върху всеки индивид зависи от неговата природа. Възможно е ти да си почувствителна от останалите.

— Учителю Кадехар — запита Гонтран със сериозност, която никак не беше случайна, — вие казвате природа, но всъщност искате да кажете големина на мозъка, нали? Леле, леле!

Магьосникът отново трябваше да използва целия си авторитет, за да въдвори ред и тишина и да изтръгне Гонтран от ноктите на Амбър. В това време откъм улицата се разнесе шумотевица, която ги сепна: хората на Тунку претърсваха града.

— Няма голяма полза, ако стоим тук — заяви Кадехар. — Рано или късно ще ни открият. Единственият ни шанс сега е да се опитаме да се измъкнем и да стигнем, до която и да е от Вратите, през които сте дошли. Може би тази на Подвижните хълмове, която е най-близо. Рискът е голям, но нямаме друг избор.

Гиймо се поколеба за миг и пристъпи към учителя си.

— Напротив, има и друг начин. У Пясъчните хора има един странен ритуал — започна той. — По време на церемонията се държат за ръка и се огъват като змия...

— Всички заедно ли? — прекъсна го Корали.

— Да, всички в колона след водача си. Те го наричат церемонията на Мъртвата луна. И знаете ли защо?

— Не, разбира се — вдигна рамене Ромарик. — Откъде да знаем?

— Ами защото — продължи чиракът — тя се извършва само в безлунните нощи.

— Е, и? — пак се намеси Корали.

— Кое е това нещо, което свети през безлунните нощи?

— Звездите, разбира се. — Кадехар започваше да разбира.

— Това, което ме удиви по време на тази церемония — разпали се Гиймо, — беше колко прилича на магическото отваряне на Вратите: всички се държат за ръце, приемат външния вид на Стадха и формите на графемите, а водачът произнася нещо като галдра.

— Какви ги бръщолеваш? — учуди се Ромарик.

— Млъкни — рече му Кадехар и се обърна към Гиймо: — Продължавай, моля те.

— Ами свързах всичко това с една стара легенда, според която Пясъчните хора някога са пътешествали из световите...

— Кое би могло да означава — прекъсна го Кадехар със сияйна усмивка, — че Пясъчните хора са знаели някаква много стара магия, която им е позволявала да пътуват между световите, без да използват Вратите! Това е невероятно! Трябва веднага да отидем в Хищната пустиня и да...

— Излишно е, учителю! — възрази Гиймо. — В бележника си отбелязах всяка важна подробност от церемонията.

Магьосникът се втурна към него и го грабна в прегръдките си, като го стисна толкова силно, че замалко да го задуши.

— Гиймо, Гиймо! Браво! Гордея се с теб!

След което учителят и неговият ученик се вгълбиха в черния кожен бележник, заобиколени от притихналите и съсредоточени приятели.

— Според мен — пръв наруши тишината Гиймо — в ритуала всичко изглежда наред. Ако нещо не върви, причината трябва да е другаде.

— Имаш право, момчето ми. Погледни, няма ли нещо, което да те дразни... в Стадхите?

Гиймо се вгледа в рисунките, които вярно възпроизвеждаха познатите им графемите.

— Не, аз... — Млъкна по средата на изречението. Очевидното блесна пред очите му като слънце. — Разбрах! Графемите, които те призовават за ритуалите си, са графемите на страната Ис! В Несигурния свят те имат друга форма, която отговаря на съзвездията на различна небесна карта! Значи затова графемите, които призовавах на пазара във Фергана и в двореца на Тунку, ми се сториха обезформени и нито Изас, нито Турсаз реагираха както очаквах! Ритуалът на Пясъчните хора, който те изпълняваха в пустинята, е такъв, какъвто са го видели за последен път, когато са преминали от страната Ис в Несигурния свят! За да се върнат обратно, те е трябвало да променят ритуала според различното разположение на звездите, следователно и според новите форми на графемите!

Гиймо скочи на крака и размаха радостно ръце под слисаните погледи на приятелите си и разнежената усмивка на магьосника.

После двамата поработиха, докато пренапишат магията според параметрите на Несигурния свят.

През това време Амбър и Корали започнаха с Гонтран и Ромарик една игра от Ис, която се състоеше в това да изброят колкото може повече предмети наоколо в рамките на една минута.

Както ставаше често, момичетата с лекота взеха две игри. Както обикновено, момчетата почнаха да ги обвиняват, че са играли нечестно, и тъкмо тогава магьосникът и неговият чирак се изправиха на крака.

— Най-последно! — триумфално обяви Кадехар. — Готови сме.

В този момент яростни удари разтърсиха вратата на скривалището им.

— Побързайте! Нямаме и минута за губене!

Корали се втурна да събуди Агата, която спеше дълбоко. После, по указанията на магьосника, те се хванаха за ръце, както преди преминаването през Вратата на двата свята. По вратата на стаичката бясно удряше брадва, но благодарение на магиите на Кадехар, тя се държеше.

— Агата, ще се справиш ли? — обезпокои се Кадехар.

Момичето кимна. Бе възстановила отчасти силите си през последните няколко часа и се чувстваше по-добре.

— Добре. Сега ще бъде по-сложно от ритуала, който е използвал Гиймо с вас в Ис — обясни Кадехар. — Понеже си нямаме Врата, трябва да си я създадем! За тази цел всеки последователно и без да пускаме ръце, ще възпроизведем с телата си формата на графемите на преминаването. През това време аз ще произнасям магическо заклинание. Внимавайте, проявете старание и всичко ще мине добре. Няма да можем да правим много опити! Схващате ли?

Те боязливо потвърдиха.

— Сигурен ли сте, че този път няма да се появим разделени и незнайно къде? — не можа да сдържи тревогата си Корали.

— Не се притеснявай — успокои я Ромарик. — Сега с нас ще пътува истински магьосник!

Амбър, която от известно време при всеки удобен случай поемаше защитата на Гиймо, хвърли начумерен поглед на Ромарик. Кадехар смъмри всички да не губят време. Бързо зае осем различни положения с тялото си, които отговаряха на осем графем от Несигурния свят. Агата, Корали, Амбър, Гонтран, Ромарик и Гиймо с най-голямо старание ги преповториха. Магьосникът пееше галдра. Когато произнесе последната дума, те чуха, както и преди това в Ис, странния звук на отваряща се врата. Стаята, в която се намираха, постепенно изчезна. Отново бяха грубо повлечени в страховита върхушка и потънаха в черна яма.

40.

ЗАВРЪЩАНЕ В ИС

Всички едновременно се появиха насред ландите, които им бяха до болка мили и познати. В далечината блещукаше морето.

— Ландите на кориганите! Ландите на кориганите! — развика се Ромарик. — Прибрахме се у дома! Успяхме!

Разнесоха се радостни викове. Разскачаха се на всички страни, а Корали дори целуна Кадехар по бузата.

— По-полека, по-полека! — възкликна магьосникът, поразвълнуван, отколкото му се искаше да изглежда. — Да не се бавим, вечерта приближава! Кориганите със сигурност ни наблюдават и вече намислят каква шега да си направят с нас!

Тръгнаха към Даштиказар, като говореха един през друг и се заливаха от смях, както човек се връща от приключение, което е могло да завърши зле.

* * *

— Не ни казахте, учителю Кадехар, как разбрахте, че сме пленници на Тунку? — попита Гонтран, който вървеше редом с него заедно с Ромарик и Корали.

— Познавате ли един великан, покрит с бойни белези, който отговаря на името Тофан? Когато излязох от Вратата, тръгнах право към Фергана, най-близкия град, защото мислех, че и вие инстинктивно сте постъпили така. Във Фергана научих, че някакъв Дребен човек помогнал на един млад роб да избяга. И понеже знаех за откраднатите в Гифду сиви наметала, както и че вирдуанците нямат обичая да помагат на ближния, веднага си помислих за вас! След това търсенето ме заведе в Хищната пустиня, после по Каменния път, където срещнах

Тофан, който ме насочи по следите ви. Това е. Няма нищо магическо, ако мога така да се изразя!

— Учителю Кадехар — отново попита Гонтран, — защо Тунку ви нарече „демона Аздар“?

— Аз редовно обърквам плановете му и за Тунку наистина съм демон. Впрочем отдавна трябваше да се сетя, че по един или друг начин той има пръст в тази история с отвличането. Колкото до Аздар, приемам това име, когато ходя в Несигурния свят. Други въпроси?

Ромарик се престори, че не е забелязал иронията на Кадехар.

— Да, учителю Кадехар. Защо от Гиймо се интересуват толкова много — и Гилдията, и Сянката, а и вие самият.

— Не мога да ти отговоря, момчето ми, защото още не знам. Нека да ти го кажа другояче: защото магията намира у него дълбок отзвук.

— А това събужда нечии апетити, знам. Но как можете да обясните, че само след три месеца обучение Гиймо може да прави това, което магьосниците успяват с мъка след много години труд?

— Трудът не е всичко, Ромарик. Във всяко нещо има хора, които са по-надарени от други.

Този отговор не задоволи момчето, но както и братовчед му, то запази разочарованието за себе си и се зарече на всяка цена да си изясни нещата.

Кадехар смени темата:

— Знаете ли, деца, че ще се превърнете в истински герои на страната Ис?

— Герои ли? Как така? — попита Корали.

— Само помислете: отишли сте в Несигурния свят и сте се върнали, без да сте Преследвачи. Това никога не се е случвало! Нещо повече, не се връщате с празни ръце, а връщате на баща й Агата Балангрю, която изтръгнахте от ноктите на един много опасен тип. И носите на Гилдията една изключително ценна магия, която е била загубена в продължение на векове! Какво повече е необходимо, за да станете герои?

След това оживено обсъдиха, полусериозно полу на шега, предимствата и недостатъците на новото им положение на герои.

През това време Гиймо, който вървеше последен, размишляваше. Беше твърде рано за пълно изясняване на нещата: събитията се бяха

развили шеметно през последните няколко дни! Ала нещо не се връзваше — нито в приключението им в Несигурния свят, нито в обясненията на учителя Кадехар. Смътно усещаше, че всички са поели по грешната пътека, макар да не можеше точно да каже защо. Всичко беше като потънало в мъгла.

Скоро към него се присъединиха Амбър и Агата. Напрежението бързо нарасна.

Амбър наистина не понасяше продължителните погледи, които Агата хвърляше на нейния приятел.

— Гиймо — изведнъж попита Агата, — наистина ли ти и приятелите ти рискувахте живота си, за да ме освободите?

— Ами... да! — отвърна той, като се чудеше какво е намислила.

— Въпреки всичко, което ти причиних в училище, ти реши да ми помогнеш? — продължи Агата.

— Все пак не е едно и също да загубиш медальон и да въртиш метлата цял живот с вериги на краката! — усмихна се момчето.

Агата рязко спря насред пътя.

— Гиймо, трябва да ти кажа нещо важно.

— Е, не, и дума да не става! — избухна Амбър и пристъпи към нея със свити юмруци.

— Спокойно, Амбър, спокойно — намеси се Гиймо. — Можеш да говориш пред нея, Агата, не крия нищо от приятелите си.

— Не, това, което имам да ти кажа, ще го кажа само на теб.

Амбър се обърна към Гиймо със заплашителен и едновременно с това умоляващ поглед. Ученикът на Кадехар въздъхна и след кратко мълчание каза на приятелката си, чието поведение след новата им среща за него бе неузнаваемо:

— Амбър, остави ни за малко. Моля те.

Тя хвърли още един изпепеляващ поглед на Агата и се отдалечи, като мърмореше тихо. Гиймо се обърна към Агата:

— Е, какво толкова важно имаш да ми казваш?

— В началото смятах да запазя това за себе си. Но си казах, че имаш право да знаеш. Макар да е доста смътна информация и не трябва много да се палиш.

— Е хайде де — въздъхна Гиймо. — Слушам те.

— Добре. Една вечер подслушах разговор между Тунку и съветника. Този някогашен жрец е по-зъл от господаря си, повярвай

ми! С една дума, те говореха за повелителя Ша.

— Ша? Вече съм чувал това име.

— Повелителят Ша живее в една кула близо до Безкрайния океан. За него се знаят малко неща. Казват, че имал големи магически сили. Не го обичат, но не го и мразят. Всъщност хората се страхуват от него. Мисля, че Тунку е единственият му приятел. Е, ако това може да се нарече приятел!

— Добре. — Гиймо започна да проявява нетърпение. — Давай по-бързо!

— Те се питаха дали някой ден Ша ще намери сина си, когото откраднали при раждането му и той никога не го е виждал. Синът му сега трябвало да е на около дванадесет години. И понеже знам, че на всяка цена някой иска да те отвлече, и понеже повелителят Ша и Тунку играят една и съща игра, си казах...

Тя не довърши изречението си. Гиймо погледна Агата право в очите. Беше свършено спокоен, но сърцето му биеше до полуда.

— Благодаря ти, Агата — каза най-после с леко потреперващ глас. — Но все още не знам какво наистина да правя с това откритие.

Те останаха за момент така, неподвижни и мълчаливи. Най-сетне Агата срамежливо се обади:

— Мисля, че ни чакат.

Гиймо сякаш се изтръгна от някакъв сън. Малко по-нататък, седнала върху един камък, Амбър се беше вторачила в тях, скръстила ръце.

— Имаш право. Да вървим.

Когато поеха по пътя, Гиймо добави:

— Заклеваш ли се да не казваш на никого?

— Честна дума.

Дойдоха при Амбър и тримата затичаха, за да настигнат приятелите си.

На небето, в часа, когато вечерният здрач възпламеняваше облаците, първите звезди започваха да блещукат с мека светлинка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.